

60 lat Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu

Wydział Architektury Wnętrz i Wzornictwa

Katedra Architektury Wnętrz

W Katedrze zadania dydaktyczne realizują trzy dyplomujące pracownice Architektury Wnętrz. Katedra prowadzi również pracownie: Projektowania Mebla, Projektowania Detalu, Podstaw Kształtowania, Kompozycji i Projektowania Graficznego, Komputerowego Wspomagania Projektowania. W programie nauczania ogólnego wykładane są elementy wiedzy techniczno-technologicznej z zakresu metodyki projektowania oraz przedmioty humanistyczne. Zdolności kreatywne stymulowane są kształceniem ogólnoplastycznym (rysunek, malarstwo, rzeźba i wiedza o strukturach wizualnych). W kształceniu kierunkowym zwraca się uwagę na opanowanie przez studentów podstawowych zasad komponowania na płaszczyźnie i w przestrzeni oraz kształtowania w materiale. Przekazuje się wiadomości teoretyczne i interdyscyplinarne związane z podstawami projektowania w zakresie architektury wnętrz, wystawiennictwa i grafiki użytkowej. W pracowniach projektowych studenci zdobywają praktyczne umiejętności warsztatowe w aranżacji wnętrz i przestrzeni otwartej, w projektowaniu mebla i detalu architektonicznego.

Pracownie:

I Pracownia Projektowania Architektury Wnętrz – dyplomująca

prof. Edward Zielonka
ad. Bartosz Jakubicki

II Pracownia Projektowania Architektury Wnętrz - dyplomująca

prof. Michał Jędrzejewski
ad. Jacek Kos

III Pracownia Projektowania Architektury Wnętrz - dyplomująca

prof. Józef Jurek
prof. Krzysztof Wołowski

I Pracownia Projektowania Mebla

st. wykł. Edward Gańcza

Pracownia Projektowania Elementów Wyposażenia Wnętrz i Mebla

prof. Waław Kowalski
as. Szymon Hanczar

Projektowanie Grafiki i Przestrzeni Wystawienniczej

prof. Henryk Regimowicz

Pracownia Podstaw Kształtowania

prof. Stanisław Gnacek
ad. Jacek Kulig

Konstruowanie Wirtualnych Struktur Przestrzennych

ad. Dariusz Grzybowicz

Pracownia Kompozycji i Projektowania Graficznego

prof. Norbert Wieschalla
ad. Urszula Smaza-Galak

Pracownia Kompozycji i Projektowania Graficznego

prof. Norbert Wieschalla

Historia Wydziału Architektury Wnętrz i Wzornictwa ASP we Wrocławiu rozpoczyna się w 1950 roku, kiedy to w oparciu o istniejące już od dwu lat Zakłady: Metalu i Drewna zostaje utworzona nowa jednostka dydaktyczna PWSSP: Wydział Architektury Wnętrz.

Dziekanem Wydziału zostaje urodzony w Odessie w 1905 roku – absolwent warszawskiej ASP – Władysław Wincze. Władysław Wincze, przedwojenny współpracownik profesora Wojciecha Jastrzębowskiego i asystent prof. Józefa Czajkowskiego, był od połowy lat trzydziestych członkiem Spółdzielni Artystów Plastyków „ŁAD” oraz malarzkiej „Grupy Czwartej”. Uczestniczył w opracowaniu projektu cmentarza wojskowego na Roscie w Wilnie, podróżował, projektował liczne wnętrza i meble, realizował malarstwa sakralne oraz kompozycje ścienne m.in. w Rapperswil w Szwajcarii a wcześniej ukończył podchorążówkę artylerii konnej we Włodzimierzu Wołyńskim. Podczas II Wojny Światowej brał udział w Kampanii Wrześniowej a następnie w Powstaniu Warszawskim jako dowódca obrony przeciwlotniczej Mokotowa. Po upadku Powstania przebywał w obozach jenieckich a po wojnie objął kierownictwo Spółdzielni „ŁAD”. W 1946 roku przenosi się z Warszawy do Kłodzka gdzie obejmuje kierownictwo łódzkiej wytwórni mebli, a w 1948 roku zostaje przez prof. Eugeniusza Gepperta, pierwszego rektora PWSSP, powołany na stanowisko zastępcy profesora i przystępuje do organizowania Wydziału.

Nowy Wydział tworzyły cztery katedry, które prof. Władysław Wincze nazwał „filarami”. Były to: Katedra Malarstwa i Rysunku, kierowana przez prof. Stanisława Pękalskiego; Katedra Architektury Wnętrz, prowadzona przez prof. Marianę Sigmundę; Katedra Projektowania Architektonicznego, tworzona przez wykł. Marianę Steczowiczę i Katedra Projektowania Sprzętu, pozostająca pod bezpośrednim kierownictwem Dziekana Wydziału. Ponadto poza strukturą katedr wykładane były następujące przedmioty: Kompozycja Brył i Płaszczyzn wraz z liternictwem, prowadzona przez prof. Halinę Jastrzębowską; Nauka Perspektywy wraz z Perspektywą Odręcną, prowadzona przez mgr inż. arch. Romana Trockiego; Projektowanie Architektury Wystawienniczej, prowadzone przez prof. Marcina Bukowskiego i Historia Architektury, wykładana przez prof. Tadeusza Broniewskiego.

Wydział posiadał również dwa Zakłady: Metaloplastyki, prowadzony przez nauczyciela zawodu Pawła Lamersa i Drewna (w niektórych źródłach określany jako stolarski), kierowany przez nauczyciela zawodu Grzegorza Jarosza. Oba Zakłady udało się dobrze wyposażać w niezbędny sprzęt techniczny i zatrudnić w nich zespoły znakomitych fachowców. Wkrótce zaślęły wysokim poziomem wykonawstwa i to m.in. spowodowało odgórną decyzję o przekształceniu ich w ogólnouczelnianą „samodzielną” jednostkę doświadczalno-usługową. Decyzja ta, łącznie z kolejnymi odgórnymi postanowieniami, doprowadziła do upadku obu zakładów i późniejszej żmudnej odbudowy wydziałowego zaplecza realizacyjnego.

Trzecią uruchomioną w strukturze Wydziału AW jednostką realizacyjną był Zakład Fotografii, prowadzony przez fotografa i absolwenta architektury wnętrz Zdzisława Holukę. Również i ta inicjatywa organizacyjna stała się impulsem do utworzenia jednostki ogólnouczelnianej.

Przestrzeń w budynku przy ulicy Traugutta przeznaczona na zajęcia projektowe była bardzo ograniczona. Wykorzystywano ją natomiast z wielką intensywnością, ponieważ warunki mieszkaniowe w zniszczonym mieście były trudne a w domach studenckich pomiędzy piętrowymi łózkami panował tłok. Tak więc gęsto rozstawione w pracowni deski kreslarskie były prawie zawsze zajęte a profesor Wincze w białym kitlu roboczym krążył po sali, na bieżąco korygując powstające projekty. Można powiedzieć, iż czasu też było wówczas mniej. Studia plastyczne

trwały (do połowy lat pięćdziesiątych) zaledwie cztery lata a wymagający profesor starał się przekazać studentom maksymalny zasób wiedzy i umiejętności.

Wywodząca się z łódzkich tradycji polskiego art déco linia programowa Wydziału była wzbogacona wojennymi i powojennymi doświadczeniami pedagogów i aktualizowana w wyniku ścisłej współpracy z warszawskim Instytutem Wzornictwa Przemysłowego, który udostępniał docierające do kraju wieści ze świata meblarskiego i wnętrzańskiego designu. Wydziałowe odczyty o zagranicznych osiągnięciach projektowych, przyciągające coraz liczniejszych słuchaczy z innych wydziałów, zaniepokoiły strażników jedynie słusznej ideologii. Wykłady, jako godzące w podstawy moralności socjalistycznej, zawieszono a w konsekwencji – osłabione zostały kontakty z IWP.

Łódzka linia programowa, poprzez nawiązania do ludowych i narodowych tradycji, mogłaby się wydawać zbliżoną do potrzeb nowego ustroju i doktryny socrealizmu, propagującego sztukę socjalistyczną (ludową) w treści i narodową w formie, jednak praktyczne zapotrzebowania decydentów były gruntownie odmienne.

Jak powiadał profesor Wincze, na początku lat pięćdziesiątych (prawdopodobnie w 1953 roku) odbyła się w Ministerstwie Kultury i Sztuki narada programowa, podczas której lektor KC przedstawił zalecane do naśladowania wzory mebli radzieckich. Były to współczesne interpretacje XIX wiecznego rosyjskiego empire’u. Po latach profesor wspominał, iż nie wie „co go podkuśliło” aby wdać się w dysputę z prelegentem; zabierając głos w dyskusji przypomniał, że empire jako styl pierwszego cesarstwa wywarł wielkie wrażenie na oficerach armii rosyjskiej, która w pościgu za Napoleonem dotarła w 1814 roku do Paryża. Po powrocie do domu zalecili oni swym pańszczyźnianym rzemieślnikom powielanie przywiezionych w taborach wzorów. Tak narodził się rosyjski empire. Tu profesor zadał pytanie: Czy jeśli mamy ten styl naśladować to nie powinniśmy sięgać bezpośrednio do wzorów francuskich... albo do samych źródeł empire’u czyli starożytnych wzorów rzymskich lub egipskich?

Lektor oczywiście nie miał o tym wszystkim pojęcia i pogubił się zupełnie, naradę przerwano a na rezultat nierozważnej polemiki nie trzeba było długo czekać – Ministerstwo podjęło decyzję o rozwiązaniu Wydziału. Szczęśliwie po protestach studentów (roztropne apele w tej sprawie uchwalano na zebraniach ZSP), złagodzone harmonogram likwidacji i resztki wydziałowej struktury dotrwały do październikowej odwilży 1956 roku, kiedy to wznowiono nabór studentów do Studium Architektury Wnętrz.

Należy tu dodać, iż na decyzję o likwidacji Wydziału mogła mieć również wpływ rozbieżność poglądów w innej sprawie programowej. W Ministerstwie Kultury powstała koncepcja przekształcania wydziałów architektury wnętrz w wydziały architektury, kształtujące inżynierów architektów. Profesor Władysław Wincze nie był zwolennikiem takiego rozwiązania, uważając iż uczelnie plastyczne nie powinny dublować działalności Politechnik, gdyż nie są do tego przygotowane kadrowo, lokalowo i technicznie. Ponieważ przedstawianie odrębnych poglądów nie było wówczas dobrze widziane, obie sporne kwestie stały się całkowicie wystarczającą przesłanką dla administracyjnej decyzji.

Zanim jednak podjęto decyzję zmierzającą do unicestwienia rozpoczynającej działalność jednostki, Wydział wypromował pierwszą grupę dyplomantów. Podczas inauguracji roku akademickiego 1952-53, która odbyła się w siedzibie Muzeum Śląskiego (dzisiejsze Muzeum Narodowe), wręczono dyplomy: Irminie Ańcuta-Knysz, Marii Archita-Coller, Józefowi Chierowskiemu (dyplom numer 1),

Tadeuszowi Forowiczowi, Henrykowi Grocholskiemu, Zbigniewowi Kaweckiemu, Halinie Piotrowskiej-Kicińskiej, Janowi Kowalczykowi oraz Iwonie Pać-Zalesnej. Spośród dziewięciu powyższych osób cztery zwiążą się z Wydziałem na długie lata, prowadząc zajęcia dydaktyczne i pełniąc odpowiedzialne funkcje organizacyjne. Józef Chierowski (autor masowo produkowanego fotela „366”) będzie pod koniec lat siedemdziesiątych kierownikiem Katedry Wzornictwa; Tadeusz Forowicz (również projektant mebli) zostanie w 1965 roku prorektorem a w 1967 rektorem PWSSP; Jan Kowalczyk (metaloplastyk i prezes ZO ZPAP) przejmie po profesorze Wincze kierownictwo Wydziału i będzie dziekanem w latach 1972-1979, a Zbigniew Kaweckie (metaloplastyk) wprowadzi do dydaktyki przedmiot „podstawy kształtowania”, ukazujący potencjalne możliwości formowania tworzyw i przez kilka dziesięcioleci będzie kierował pracownią o tej samej nazwie.

Tworząc Wydział, profesor Władysław Wincze nie ogranicza własnej twórczości projektowej. W 1950 roku uczestniczy w opracowaniu wnętrza „Domu Mody”, w 1951 projektuje gabinet profesora Ludwika Hirszfelda, w 1952 fotel „leniowiec” dla IWP w Warszawie, wystawia meble na Ogólnopolskiej Wystawie Architektury Wnętrza i Sztuki Dekoracyjnej a na przełomie 1952 i 53 roku współprojektuje wnętrza i wyposażenie (m.in. biblioteki) budynku dzisiejszego Teatru Lalek. W tym też roku powstaje ołtarz w kościele św. Rodziny oraz meble dziecięce „biedronka” i „pasikonik”.

W roku 1953 dyplomy otrzymuje 5 absolwentów a wśród nich Roman Hoszowski, (późniejszy adiunkt i bliski współpracownik profesora Wincze oraz naczelny plastyk m. Wrocławia). Następny rocznik jest liczniejszy, w 1954 roku na wystawie efektywnie podanych (duże barwne perspektywy) projektów dyplomowych prezentuje swoje prace 14 absolwentów. Są wśród nich Ryszard Gachowski (autor i współautor bardzo licznych malarstw ściennych, wnętrza i mebli) oraz Tadeusz Ciałowicz (projektant wnętrza, mebli, wystaw, znaków graficznych i przeróżnych rozwiązań graficznych). Obaj oni byli jednocześnie pionierami wrocławskiego powojennego plakatu. Na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych zrealizowali dziesiątki projektów, związanych z „Dniami Wrocławia”, wystawami (m.in. otwierający ww. serię afisz T. Ciałowicza do wystawy Architektury Wnętrza). Ponieważ w kolejnych latach wielu absolwentów Wydziału AW i W projektowało plakaty (np. późniejszy profesorowie Wydziału Grafiki: Eugeniusz Smoliński, Wiesław Gołuch i Ludwik Żelaźniewicz) można uznać, iż przygotowanie absolwentów było zawsze wysoce wszechstronne i zapewniające możliwość podejmowania różnicowanej tematyki projektowej.

Wszechstronność absolwentów wynikała raczej z wszechstronności pedagogów niż z rozbudowanego nadmiernie planu studiów. Wedle protokołu Rady Wydziału z dn. 24. IX. 1954 studenci IV i V roku mieli do zaliczenia: rysunek i malarstwo (14 godz. tygodniowo), propedeutykę architektury i budownictwa (4 i 2 godz.), historię wnętrza (1 godz.), grafikę (2 godz.) i projektowanie (15 i 16 godz.). Na roku IV przedmiotem dodatkowym był jeszcze materializm dialektyczny i historyczny, egzekwowany w wymiarze 3 godzin a zamykający czteroletni (wspólny dla całej uczelni) cykl kształcenia ideologicznego. W kolejnych latach można było zaobserwować mnożenie przedmiotów nauczania, wspierane centralnie dyrektywami ramowych programów. Z porównawczych zestawień wynika, że osoby studiujące obecnie mają, przy podobnym obciążeniu godzinowym (do 40 godzin tygodniowo), o jedną trzecią przedmiotów więcej.

W roku 1954 prof. Władysław Wincze wraz z prof. Stanisławem Pękalskim i Aleksandrem Jędrzejewskim (przedwojennymi absolwentami warszawskiej ASP) rozpoczynają realizację projektu kolorystyki wrocławskiego Rynku i Placu Solnego. Kompleksowy projekt, któremu towarzyszyła makieta w skali 1: 50 i ponad 200 plansz szczegółowych rozwiązań poszczególnych elewacji, przechodził różne fazy konsultacyjnego opiniowania przez gremia historyków i konserwatorów, a po ostatecznym zatwierdzeniu był zrealizowany na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych oraz wyróżniony Nagrodą Miasta Wrocławia (1961). Ta wersja kolorystyki przetrwała trzydzieści lat, do początku lat dziewięćdziesiątych, kiedy to Rynek został poddany kompleksowej rewaloryzacji.

Wydział jest formalnie likwidowany ale zaczyna się „odwilż” i konsekwencja egzekwowania represyjnych decyzji słabnie. W 1955 roku opuszcza Wydział kolejna grupa 9 absolwentów. W 1956 roku kończy studia ostatnich 7 dyplomantów, przyjętych na Wydział przed wstrzymaniem naboru, a wśród nich przyszły fotografik (Zdzisław Holuka) i przyszły znany projektant szkła artystycznego (Aleksander Puchała). Uniwersalna skuteczność wydziałowej formuły dydaktycznej znajdzie po latach kolejne potwierdzenie.

Jesień 1956 roku stanowi apogeum „odwilży” a przed Wydziałem otwiera się perspektywa reaktywacji. Na razie rektor Stanisław Dawski uzyskuje w Ministerstwie zgodę na utworzenie Studium Architektury Wnętrza i wznowienie naboru na IV rok studiów (przy sześcioletnim cyklu kształcenia, zajęcia w Studium miały trwać trzy lata, w tym dwa semestry dyplomowe z cztero miesięczną praktyką). W roku akademickim 1956/57 do Studium zostaje przyjętych pięciu studentów. Przedmioty projektowe prowadzi prof. Władysław Wincze a pomagają go: ad. Tadeusz Forowicz oraz wykładowcy przedmiotów teoretycznych inżynierowie - Stanisław Będkowski (budownictwo i geometria wykreślna) i Witold Łaskawski (technologia) – późniejsi profesorowie Politechniki Wrocławskiej. Ta nowa grupa studentów, w której znajdują się m.in. studium równoległe malarstwo autor niniejszego tekstu, obroni dyplomy w 1959 i 1960 roku. W latach 1957 i 1958 wrocławskiej PWSSP nie opuścił żaden absolwent architektury wnętrza ale kierunek studiów był już uratowany.

Wydarzeniem odwilżowej wiosny roku 1957 była II Ogólnopolska Wystawa Architektury Wnętrza i Sztuki Użytkowej zlokalizowana w Zachęcie i w Salach Redutowych Teatru Narodowego w Warszawie. Na wystawie tej prof. Władysław Wincze prezentował zrealizowany w formie prototypów pełny projekt wyposażenia wnętrza współczesnego mieszkania. Był to, obok realizacji Z. O. Hansenów, J. Kurządkowskiego, C. Łączki i O. Szlekisa, jeden z pięciu kompleksowych projektów nagrodzonych w 1955 roku, w ramach ogólnopolskiego konkursu poprzedzającego Wystawę.

Ekspozycja nabrała w dziedzinie sztuki użytkowej znaczenia porównywalnego z „Arsenałem 55” – przełamywała bowiem doktrynalne ograniczenia socrealizmu i była próbą nawiązania równorzędnego dialogu z współczesnymi tendencjami światowego designu. Dla prof. Wincze była jednocześnie zadośćuczynieniem za dyskryminacyjne decyzje z pierwszej połowy lat pięćdziesiątych.

Już wówczas zdawano sobie jednak sprawę z kolejnych ograniczeń swobody twórczej. W tekście opublikowanym wówczas w „Projekcie”(nr 1/3, 57) komentowano ekspozycję w sposób następujący: „Wielka wystawa ogólnopolska Architektury Wnętrza sensownie i bardzo realnie podejmuje problem współczesnego mieszkania w aktualnie dostępnych warunkach”. „Aktualnie dostępne warunki” to prorocza zapowiedź epoki absurdalnych oszczędności: „ślepych” kuchni, krzywych płyt pilśniowych, dyrektywnych lamperii i innych utrapień techniczno materiałowych, z którymi architekci wnętrza będą się zmagać aż do zmiany ustroju. Wiosną tamtego roku panował jednak pełen optymizm, a prof. Wincze z satysfakcją oprowadzał po salach Zachęty piątkę studentów reaktywowanej architektury wnętrza.

W 1958 roku kadra pedagogiczna Studium zostaje powiększona o dwóch absolwentów Wydziału. Zajęcia z zakresu „ćwiczeń warsztatowych w drewnie” (czyli projektowania mebla) zaczyna prowadzić adiunkt Tadeusz Forowicz a „ćwiczenia warsztatowe w metalu” (czyli metaloplastykę) asystent Jan Kowalczyk. Pojawia się ponownie w programie projektowanie architektoniczne, prowadzone przez mgr inż. architekta Ewę Cieszyńską a kierunkowe projektowanie architektury wnętrza zostaje wsparte systemem praktyk wakacyjnych i dyplomowych, organizowanych przez prof. Wincze. Praktyki lokowane są zarówno w Instytucie Wzornictwa Przemysłowego w Warszawie jak i w zakładach przemysłu meblarskiego oraz w biurach projektów (Miastoprojekt, Miejskie Biuro Projektów) we Wrocławiu i np. w Krakowie. System praktyk będzie działał (pomimo stopniowych ograniczeń) do 1990 roku, kiedy to zakłady produkcyjne zaczęły się domagać od uczelni oplat, państwowe biura projektowe zostaną postawione w stan likwidacji a uczelnie nie dostaną na realizację praktyk odpowiednio zwiększonych dotacji budżetowych.

Studium nie posiada w tym czasie własnych pracowni ogólnoplastycznych, a studenci uczestniczą w zajęciach z malarstwa, rysunku i rzeźby prowadzonych przez inne wydziały. Historia architektury wnętrza wykładana przez mgr inż. arch. Emila Kaliskiego i propedeutyka urbanistyki wykładana przez prof. Leszka Dąbrowskiego (późniejszego dziekana Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej) są prowadzone jako przedmioty dostępne dla studentów całej uczelni.

W roku 1959 odbywają się pierwsze, po trzyletniej przerwie, egzaminy dyplomowe. Wyróżniony zostaje projekt wnętrza kościoła Barbary Barczewskiej, a dyplomy otrzymują jeszcze trzy inne osoby. W dwóch następnych latach do końcowego egzaminu przystępują po 3 osoby, w 1962 zaledwie dwie i w 1963, zamykającym działalność Studium, ponownie 3.

Wraz z zakończeniem w 1964 roku odbudowy gmachu głównego uczelni, jednostce założonej i kierowanej przez prof. Władysława Wincze zostaje przywrócona

nazwa: Wydział Architektury Wnętrz. Jednocześnie zostają oddane do użytku projektowane przez pedagogów Wydziału wnętrza zrekonstruowanej części budynku. Sala Senatu wraz z wielkim okrągłym stołem i gabinet rektora wraz z ruchomym wyposażeniem, powstały wedle rysunków prof. Władysława Wincze. Aulę zaprojektował ówczesny adiunkt Tadeusz Forowicz a żyrandol w sali Senatu przysłał dziekan Jan Kowalczyk. Nieco później, jesienią 1971 roku, powstaną przy udziale pracowników Wydziału: insygnia władz Uczelni zaprojektowane i zrealizowane w srebrze przez adiunkta Zbigniewa Kaweckiego oraz togi autorstwa Jadwigi Przeradzkiej-Jędrzejewskiej i Michała Jędrzejewskiego.

Od 1962 roku zajęcia z zakresu projektowania architektonicznego prowadzi absolwent Politechniki Wrocławskiej Wiktor Jackiewicz, który realizuje program dochodzenia do rozwiązań wnętrzarskich w wyniku analizowania przez studentów własnych koncepcji brył architektonicznych. Wiktor Jackiewicz (doktor 1964 a później profesor i dziekan Wydziału Architektury Politechniki Gliwickiej) podczas dziewięcioletniej działalności na Wydziale AW i W realizuje szereg projektów architektoniczno-wnętrzarskich, współdziałając z pracownikami i absolwentami Wydziału. Dotyczy to m.in. Filharmonii Wrocławskiej i Teatru w Ośrodku Wojsk Lotniczych w Łasku oraz uczestnictwa w ogólnopolskiej Wystawie Sztuki Użytkowej z tzw. cyklu ekspozycji XV-lecia (CBWA „Zachęta”, Warszawa, 1963).

Ważną rolę w przygotowaniu przyszłych projektantów pełni blok zajęć związanych z szeroko pojętą kompozycją brył i płaszczyzn. Koordynatorem tych przedmiotów jest od połowy lat sześćdziesiątych, wspomniany wcześniej pionier wrocławskiego plakatu Tadeusz Ciałowicz. Zajęcia prowadzi również Ryszard Gachowski a na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych dołączają do nich Wiesław Zajączkowski i Michał Jędrzejewski. Ma to związek z poszerzeniem zakresu działalności Wydziału, na którym zostaje utworzona w 1966 roku Katedra Form Przemysłowych.

Katedra powstała z inicjatywy profesorów Stanisława Pękalskiego (rektor 1965-1967) i dziekana Władysława Wincze a jej kierownikiem został mianowany Krzysztof Meisner absolwent warszawskiej Politechniki i ASP. Nowa jednostka przyjęła początkowo sześciuosobową grupę studentów, którzy uczęszczali zarówno na zajęcia kierunkowe prowadzone w ramach Katedry, jak i na zajęcia z zakresu ogólnych podstaw projektowania i przedmiotów ogólnoplastycznych realizowane w innych katedrach Wydziału. Do bloku programowego realizowanego dla obu wydziałowych kierunków studiów należały właśnie przedmioty koordynowane przez Tadeusza Ciałowicza. Natomiast wszystkie zajęcia kierunkowe prowadzone na latach starszych w Katedrze Form Przemysłowych były realizowane wedle założeń programowych Krzysztofa Meisnera, który szybko przeprowadził przewód kwalifikacyjny II stopnia i został mianowany docentem.

W połowie lat sześćdziesiątych przewód kwalifikacyjny II stopnia na Wydziale Architektury Wnętrz ASP w Krakowie przeprowadza również adiunkt Tadeusz Forowicz, który jako pierwszy z absolwentów Wydziału uzyskuje stopień – samodzielne stanowisko docenta a w kolejnym następstwie awansu zostaje prorektorem PWSSP, pełniąc tę funkcję od 1965 do 1967 roku.

W latach sześćdziesiątych absolwenci Wydziału ugruntowują swą silną pozycję na rynku plastycznych zamówień projektowych, realizowanych przez wrocławski oddział Pracowni Sztuk Plastycznych, jak i częściowo przez Zakłady Doświadczalno-Usługowe PWSSP oraz inne instytucje. Dotyczy to zarówno architektury wnętrz, metaloplastyki projektowania mebli oraz rozwiązań reklamowych jak i wystawiennictwa, malarstw ściennych, projektów okolicznościowych, plakatu, znaków graficznych, grafiki wystawienniczej jak i scenografii.

Jesienią 1967 roku koordynowany przez Tadeusza Ciałowicza międzywydziałowy zespół autorów opracowuje i realizuje (we współpracy z PSP) kompleksowe wyposażenie wnętrza statku „Dolny Śląsk” (16 tys. DWT, Stocznia Szczecińska), prezentując szeroką gamę możliwości projektowo wykonawczych PWSSP – od zastaw stołowych do dekoracji ściennych i witraży. Tadeusz Ciałowicz jest wówczas jednym z najaktywniejszych i najbardziej wszechstronnych projektantów. Jego dorobek autorski w dziedzinie grafiki użytkowej liczy ponad 150 wielokrotnie nagradzanych plakatów (m.in.: Najlepszy plakat kwartału – Berlin Zach., 1971), a wśród nich: I Dni Wrocławia 1956, XX-lecie Ziemi Zachodnich 1965, Wratislavia Cantans, Carmen oraz dziesiątki znaków graficznych m.in.: PAFAWAG, Fadroma, Filharmonia i Muzeum Architektury. W zakresie architektury wnętrz są to zrealizowane projekty: mebli do klubu MPiK (1955), wnętrza Domu Towarowego w Wałbrzychu (z W. Chwędzikiem, 1958-59), Sala obrad w Ratuszu w Jeleniej

Górze (z W. Chwędzikiem 1966-69), zestaw mebli do Sali Rycerskiej Ratusza Wrocławskiego (1973-75) i wiele innych wnętrz sklepów i zakładów usługowych (np. Zakład Fotograficzny przy ul. Świdnickiej w pobliżu wrocławskiego Rynku, sklep CPLiA 1987-88). Był również projektantem i współprojektantem licznych wystaw (m.in. I Ogólnopolskiej Wystawy Rysunku, 1965 i I Triennale Rysunku 1968); XXV lat Nauki i Szkolnictwa Wyższego – Muzeum Narodowe we Wrocławiu 1970), a po rezygnacji z pracy w uczelni, pełnił funkcję kierownika artystycznego wrocławskiego oddziału WAG/KAW (Krajowej Agencji Wydawniczej).

Wśród innych licznych, związanych z działalnością pedagogów i absolwentów Wydziału, realizacji wnętrzarskich oraz meblarskich tamtych lat należy wymienić:

- Projektowane przez prof. Władysława Wincze wnętrza dla Nowej Huty (wczesne lata pięćdziesiąte), wnętrza kawiarni „Kolorowa” (1958; współautor Aleksander Jędrzejewski), kompleksową modernizację Teatru Współczesnego (widownia, foyer, hall kasowy i in. pomieszczenia oraz meble, 1961; współautor j.w.), Klub Związków Twórczych (1963), Urząd Stanu Cywilnego („Pałac Ślubów”) we Wrocławiu 1965 / 66, Urząd Stanu Cywilnego w Świdnicy (częściowa realizacja 1967), wnętrza własnego domu letniskowego w Przemilowie (1968-76), wnętrza kawiarni „Reduta” i przestrzeni rekreacyjną Wzgórza Partyzantów (1974), wnętrza willi prof. T. Kolendowicza i inż. Z. Graczyka (1976-77) oraz liczne meble prezentowane na różnych wystawach (Sztuka Użytkowa XV-lecia, Warszawa; XL-lecie ŁADU; Sztuka Użytkowa XXV-lecia, Warszawa, Moskwa, Ryga) a w pełnym zestawie eksponowane na jubileuszowej wystawie Profesora w Muzeum Architektury we Wrocławiu (1979).
- Realizowane przez prof. Tadeusza Forowicza: sklepy staromiejskie w rejonie wrocławskiego Rynku, kawiarnię w Klubie TPPR (dzisiejszy Teatr Lalek), Dom Kultury Kolejarza w Ostrowie Wielkopolskim, Szkołę Baletową w Warszawie, wspomnianą wcześniej Aulę i czytelnię PWSSP, wnętrza Szkoły Inspekcji Pracy i wrocławskiego oddziału PAN oraz liczne meble i wyposażenia wnętrz mieszkalnych (eksponowane m.in. na Targach Sztuki Użytkowej i na wystawie Sztuki Użytkowej XV-lecia w Warszawie; 1961 i 1963).
- Projekty doc. Józefa Chierowskiego, który obok wspomnianego fotela „366” opracował, działając m.in. we wrocławskim Miastoprojekcie, wnętrza Wojewódzkiej Biblioteki Publicznej we Wrocławiu i w Kaliszu, wnętrza ZETO we Wrocławiu (zesp.), wnętrza Kliniki Chirurgii Urazowej AM we Wrocławiu oraz liczne meble za które uzyskał m.in. nagrodę Rady Wzornictwa (1960) oraz nagrodę Miastoprojektu (1974).
- Liczne realizacje absolwentki z 1952 roku Ireny Pać-Zaleśnej, powstające w Krakowie (Instytut Biologii, WSR, Pawilon Techniki Jądrowej, Centrum Kulturalno Handlowe w Osiedlu Chełmońskiego i in.), Zakopanem (FWP Hyrny) i Lublinie (Hotel „Victoria”) a z późniejszych prac: Kombinat Poligraficzny RSW „Prasa” w Krakowie, Dom wczasowo-sanatoryjny URM w Krynicy, Dom Towarowy w Andrychowie, Hotel HiL w Nowej Hucie (Kraków) i małą architekturę wzorcowej wsi El-Zaihran w Iraku.
- Wnętrzarskie (zaskakujący nowatorsko – „zachodni” sklep „Jedwabie” – Wrocław, ul. Świdnicka, 1958) i wystawiennicze (m.in. w salach NOT-u) opracowania Romana Hoszowskiego (późniejszego adiunkta w Pracowni AW prof. W. Wincze i Naczelnego Plastyka m. Wrocławia).
- Dziesiątki realizowanych w latach 60-70 przez Edwarda Gańczę projektów mebli produkowanych przez Spółdzielnię „CIS” i innych opracowań wnętrz i mebli tegoż autora.
- Projekty mebli oraz wnętrz (m.in. Hali Targowej i portu Lotniczego), których autorem i współautorem był Piotr Karpiński.

W odmiennych zakresach projektowania trzeba odnotować: wielką aktywność Ryszarda Gachowskiego, realizującego liczne malarstwa ścienne o charakterze dekoracyjnym lub dekoracyjno-reklamowym (urzędy pocztowe – m.in. 1, 2, 14; kina – m.in. „Słońce” na elewacji zachodniej kina „Ślask”, 1964; obiekty sportowo-rekreacyjne – m.in. hall Zakładów Kąpielowych na ul. Teatralnej, 1961 i in.) oraz towarzyszące kompleksowe opracowania wnętrz (współrealizacje m.in. z S. Szmidtem, R. Sokołem). Opracowania okolicznościowe związane z Dniami Wrocławia i festiwalami muzycznymi realizowane przez Michała Jędrzejewskiego, Jana Kowalczyka i Wiesława Zajączkowskiego w latach 1965-68 (Rynek, ul. Świdnicka, elewacje np. Banku – Rynek 9, punkty wolnostojące) a po 1968 przez Norberta Wieschallę. Projekty wystaw, plakatów i rozwiązań

scenograficznych opracowywanych wspólnie przez Michała Jędrzejewskiego (w latach 1967-1979 gł. Scenograf Osrodka TVP we Wrocławiu) i Wiesława Zajączkowskiego (od 1959 roku autor b. licznych okładek i opracowań graficznych dla Ossolineum) – m.in.: Wystawa Sztuki Użytkowej z okazji Zjazdu ZPAP (sale Muzeum Archeologicznego) 1967 i TV Turniej Miast Zgorzelec – Görlitz 1971. Inaugurowaną na początku lat siedemdziesiątych (1972) przez absolwentki AW działalność grupy tkackiej „10 x TAK” i organizowane do dziś przez Ewę Poradowską-Werszler warsztaty – międzynarodowe sympozja tkackie w Kowarach. A ponadto budzące szerokie zainteresowanie, nagradzane i wielokrotnie wystawiane realizacje metaloplastyczne (bizuteria w srebrze) Andrzeja Bandkowskiego.

Utworzenie w 1966 roku Katedry Form Przemysłowych sprzyja ożywieniu dyskusji programowych. Należy przypuszczać, iż był to jeden z głównych celów zaplanowanej przez prof. Władysława Wincze i wspartej przez rektora Stanisława Pękalskiego rozbudowy struktury Wydziału.

Oparty na „ładowskich” założeniach program dydaktyczny realizowany był z niewielkimi modyfikacjami do czasu powstania Katedry F. P. Wówczas pojawia się na Wydziale druga linia programowa kształtowana przez doc. Krzysztofa Meisnera, uczestniczącego aktywnie w pracach ICSID-u (International Council of Societies of Industrial Design – międzynarodowej organizacji projektantów przemysłowych).

O ile „ŁAD”, będąc organizacyjnie spółdzielnią artystów plastyków oraz rzemieślników wykonawców, był związany z rękodzielnictwem artystycznym i zakładał „dążenie do doskonałości formy, surowca i wykonania”, sięgając do tradycji polskiej sztuki ludowej, a w dziedzinie formy bywał interpretowany jako polska odmiana art déco, o tyle ICSID deklarował słowami Tomasa Maldonado, iż: „design jest działaniem twórczym, którego celem jest określenie własności przedmiotów produkowanych przemysłowo” (...) i „dąży do objęcia wszystkich elementów otoczenia człowieka, które są uwarunkowane produkcją przemysłową”.

Władysław Wincze był ładowcem, lecz obce mu były doktrynalne ograniczenia i z Krzysztofem Meisnerem znalazł szybko wspólny język. Z innymi pedagogami współistniejących katedr bywało różnie i po zakończeniu kadencji dziekańskiej założyciela Wydziału, konflikty uległy zaostrzeniu. Paradoksalnie, niezależnie od postaw doktrynalnych, linie programowe obu katedr zaczęły się do siebie zbliżać.

Jednocześnie tradycje „ładowskie” są obecne na Wydziale do dziś. Wynika to zarówno z ponad trzydziestoletniej działalności pedagogicznej profesora Władysława Wincze, jak i z potrzeby środowiskowej identyfikacji kolejnych generacji projektantów oderwanych od regionów urodzenia lub urodzenia rodziców czy wreszcie dziadków. Rola identyfikatora, jaką pełni w malarstwie wrocławski strukturalizm w architekturze wnętrz przypadła tendencjom „ładowskim”. A jednak zbliżenie poglądów powoli postępuje.

Sprzyjać tej tendencji będą organizowane w latach siedemdziesiątych (1973 i 1979) przez prodziekana Wydziału doc. Łucję Skomorowską międzyuczelniane sesje programowe, podczas których zdarzały się bardzo ostre wymiany poglądów odnoszące się np. do formuły kształcenia w zakresie malarstwa, rysunku i rzeźby. Uczestnicy dyskusji bywali tak podekscytowani, iż w porządku dziennym późniejszych posiedzeń Senatu umieszczano wystąpienia pedagogów oficjalnie przepaszających za użyte podczas sesji sformułowania.

Problematyka kształcenia ogólnoplastycznego staje się na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych sprawą wielce istotną z dwóch powodów. Po pierwsze – Wydział, odbudowując i rozbudowując swą strukturę – reaktywuje Katedrę Kształcenia Ogólnoplastycznego. Jej kierownikiem zostaje uczestnik „Arsenału” i laureat Grand Prix Festiwalu Polskiego Malarstwa Współczesnego (Szczecin, 1966) Józef Hałas, a kadre pedagogów zasilają dojeżdżający do Wrocławia docenci: Zofia Artymowska i Janusz Kaczmarek, którzy wraz z doc. Łucją Skomorowską, Janiną Żemojtel, Reginą Konieczką i późniejszymi profesorami: Aleksandrem Dymitrowiczem, Marianem Wołczukiem, Jackiem Dworskim i wykładającym w latach 1970-71 Władysławem Hasiorem, tworzą zespół wszechstronnie rozwijający inwencję artystyczną przyszłych projektantów. Po drugie – wokół kształcenia ogólnoplastycznego designerów narasta w tym czasie fala dyskusji, w których uczestniczą reprezentując rozbieżne poglądy, wszystkie wydziały projektowe uczelni plastycznych. Modny staje się pogląd, iż designerom nie jest w ogóle potrzebne np. malarstwo, co popierano zagranicznymi przykładami skutecznego kształcenia projektantów bez udziału uczelni plastycznych i krąży pogłoski, iż krakowski Wydział Form Przemysłowych chce odłączyć się od ASP. Pogląd ten wywołuje burzliwe dyskusje,

które są w istocie omawianiem tematów zastępczych, gdyż główne przeszkody rozwojowe polskiego designu występowały i występują poza strukturą uczelni i programami kształcenia.

Problemem rzeczywistym, jak była wówczas tak i jest w znacznym stopniu do dziś, zbyt niska innowacyjność gospodarki oraz brak świadomości menedżerów, nie rozumiejących jakim wsparciem dla ekspansji ekonomicznej mogą być właściwie wykorzystani absolwenci wydziałów projektowych.

W zakresie architektury wnętrz rzeczywistość ta przyjmuje formę przedziwnej gry pozorów. Pracownie Sztuk Plastycznych (w zasadzie jedyne państwowe przedsiębiorstwo administrujące rynkiem zamówień plastycznych i rozliczające realizację zleceń) otrzymują liczne zlecenia opracowań projektów wnętrz, tworzone są zespoły projektantów, projekty są uzgadniane, oceniane przez komisje artystyczne, przekazywane zleceniodawcom i ... wędrują na półkę. Taki los spotyka wedle różnych szacunków 70 do 80 % projektów. Projekty realizowane są zresztą samowolnie, zmieniane zarówno przez wykonawców jak i przez zleceniodawców. Dodatkowym czynnikiem negatywnym jest katastrofalna sytuacja materiałowa. Projektanci mają do dyspozycji kilka rodzajów płyt (z trwale pokrzywioną na skutek wadliwego składowania płytą pilśniową na czele) oraz perspektywę zastosowania czernionej stalowej ślusarki, ozdabianej fantazyjną dekoracją brutalnych spawów. W drugiej połowie lat siedemdziesiątych zaczyna brakować nawet (produkowanych przez krajowe fabryki) farb. Sytuacja architektury wnętrz upodabnia się do sytuacji w jakiej znajduje się, po likwidacji Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury, oddana we władanie wykonawców architektura i budownictwo. Jest to epoka „ślepych kuchni”, krzywych ścian, przeciekających dachów i nieszczelnych okien. Tak jak nie realizuje się zgodnie z projektami wnętrz, tak też nie kończy się budowanych osiedli, pozostawiając je bez dróg, parkingów, obiektów usługowych i małej architektury. W rezultacie zarysowanej powyżej ogólnej sytuacji, rzetelnie zrealizowane wnętrza stają się wydarzeniem.

Oazą rzetelności wykonawczej są we Wrocławiu ciągle jeszcze Zakłady Doświadczalno-Usługowe PWSSP – czyli dawne warsztaty Wydziału Architektury Wnętrz. Tu realizowane są wnętrza projektowane przez prof. Władysława Wincze i innych pedagogów oraz niektórych absolwentów Wydziału. Inną firmą dbającą o jakość jest INCO, dla którego różnego typu projekty opracowują liczni pracownicy Wydziału – m.in. Zbigniew Kawecki, Wiesław Zajączkowski i Krzysztof Wołowski. Czasem podejmowane są też próby wykorzystania toporności przeciętnego wykonawstwa do kreowania form nie poddających się działaniom destrukcyjnym. Przykładem takich prób były wnętrza trzeciej kondygnacji Domu Towarowego „Centrum”, zaprojektowane przez: Andrzeja Hubkę, Wojciecha Jankowiaka, Michała Jędrzejewskiego i Wiesława Zajączkowskiego i oddane do użytku w 1977 roku. Przestrzenie te, kojarzone z klimatem peronów dużego dworca kolejowego, określane były w prywatnych rozmowach mianem „brutalizmu socjalistycznego”, a na skutek masywności stalowych elementów budujących strukturę przestrzenną, dotrwały w założonym kształcie do zmiany ustroju. W latach siedemdziesiątych powstaje również dostosowany do możliwości wykonawczych przejrzysty kompozycyjnie i logicznie funkcjonalnie projekt wnętrza Hali Targowej przy placu Nankiera autorstwa Piotra Karpińskiego i Jerzego Mierzejewskiego.

W latach siedemdziesiątych i na początku lat osiemdziesiątych zostają zrealizowane projektowane przez Witolda Malickiego (autora całego budynku) wnętrza kościoła Chrystusa Króla (1979); wnętrza pionierskiego w Europie Środkowej – Dolnośląskiego Centrum Diagnostyki Medycznej „Dolmed”, których autorami byli: Józef Chierowski, Jerzy Mierzejewski i Edward Zielonka (1977; proj. budynku A. J. Tarnawscy); liczne inne wnętrza projektowane przez Edwarda Zielonkę m. in.: sieci sklepów ZPO „Moda” (Jelenia Góra, Legnica, Świdnica, Zgorzelec, Głogów, Wrocław), Centrum Obliczeniowego ETO-B (Wrocław), Klubu Studenckiego „Hyde Park” (Wrocław), Studenckiego Biura Podróży „Juventus” (1980 Wrocław), Miejskiej Biblioteki Publicznej (Wrocław; współpraca J. Chierowski), biur filii Wydawnictwa Literackiego (Wrocław) i wiele innych; wnętrza Domu Towarowego w Legnicy, domu rekreacyjnego w Przesiece oraz wnętrza oddziałów NBP w Dzierżoniowie i Jeleniej Górze projektowane przez Krzysztofa Wołowskiego (od 1975); projekty wnętrz pawilonu Portu Lotniczego autorstwa Piotra Karpińskiego (od 1979) i wiele innych, których autorzy z godnym podziwem uporem dążyli do optymalnego rezultatu na przekór uwarunkowaniom zewnętrznym.

Przemysł meblarski, korzystając z usług absolwentów Katedry AW incydentalnie, a poza wspomnianymi wcześniej realizacjami Władysława Wincze, Józefa Chierowskiego i Edwarda Gańczy, na stałe z Wrocławską Fabryką Mebli związani

byli: Joanna Giers-Żemajtł, Zbigniew Makuch i Adam Krzemieniewski (absolwent malarstwa, zajmujący się wzornictwem). Natomiast w Anglii produkowane były przez firmę „OMK” meble, które projektował absolwent Uczelni (uczyszczający na zajęcia u prof. Władysława Wincze) Jerzy Olejnik. Jerzy Olejnik wyjechał na Zachód w 1959 roku, wyjazdy takie nie były wówczas częste ale po 1956 roku stały się możliwymi. W na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych wyjechała do USA inna studentka Katedry AW – Maria (Rysia) Suchecka. Po uzupełnieniu studiów w Nowym Jorku jest obecnie dyrektorem Biura Projektów Architektonicznych w Seattle i kieruje projektowaniem amerykańskich ośrodków medycznych, szpitali i biur prawnych.

Ważnym rozwiązaniem designerskim, powstającym wówczas (1978–79) na Wydziale był projekt kompleksowego wyposażenia ulic Koszalina, realizowany przez czteroosobowy zespół autorów, w którym Katedrę AW reprezentował późniejszy dziekan i prorektor Wacław Kowalski (słynne „szczęki” – składany kiosk, który rewolucjonizował 1990 roku polski handel – były częścią tego właśnie projektu).

Powstało również wówczas wiele realizacji wystawienniczych. Można wyróżnić tu dwa nurty, z którymi związani są pracownicy Katedry, Wydziału i Uczelni. Jeden to nurt targowy i realizacje wystaw sprzętu elektronicznego oraz komputerowego dla międzynarodowego serwisu zakładów ELWRO oraz ekspozycje na Targach Poznańskich realizowane przez Adama Łowczyckiego, Pawła Szecówkę i Mieczysława Piroga. Stoiska na Międzynarodowych Targach w Poznaniu projektuje również od 1979 roku Krzysztof Wołowski. Drugi nurt wyznaczają wystawy związane z tematyką artystyczną a wśród nich cykl wystaw teatralnych („XXX – lat teatru na Dolnym Śląsku”, 1975; „XX – lat Teatru Pantomimy”, 1976; „XXX – lat Teatru Lalek”, 1977; „XXX – lat Teatru Współczesnego” 1978 i in.) realizowanych dla Muzeum Historycznego we Wrocławiu (obecne Muzeum Miejskie) przez Andrzeja Hubkę, Wojciecha Jankowiaka, Michała Jędrzejewskiego i Wiesława Zajęczkowskiego. Na wystawach tych postacię mimów z Teatru Henryka Tomaszewskiego fruwały „przebijając” ograniczenia Galerii i unosząc się nad ulicą Wita Stwosza, ciężarówkami z dekoracjami Teatru Współczesnego „wjeżdżały” przez okna wystawowe, a do uniesionych nad głowami zwiedzających skrzyń z lalkami można było dotrzeć po zbudowanych specjalnie schodach i pomostach.

Oba nurty łączył cykl wystaw prezentowanych w Wiedniu wiosną 1980 roku w ramach Dni Wrocławia „Wrocław pozdrawia Wiedeń” (szkło, plakat, tkanina, ekspozycja gospodarcza, ekspozycja prezentująca Teatr Pantomimy, dekoracja budynku Teatru Ludowego i Placu Concordia) zrealizowany przez Andrzeja Hubkę, Wojciecha Jankowiaka, Michała Jędrzejewskiego, Krzysztofa Łukasiewicza, Pawła Szecówkę i Edwarda Pelecha (serwis Elwro) przy współpracy Ewy Poradowskiej – Werszler i Marii Jeżewskiej (Muzeum Narodowe). Na Placu Concordia stanęła wystawa wrocławskich plakatów (Aleksiuna, Stankiewicza, Czerniawskiego, Urbanca, Ciałowicza i in. autorów) ekspozycyjnych na okrągłych słupach ogłoszeniowych, zakończonych barwnymi hełmami o kształcie znanym z wieży wrocławskiego ratusza. Przechodnie, przenikając przez plakatową przestrzeń, starali się odgadnąć skąd przybyła niecodzienna wystawa – „Wrocław, Wrocław? ... aaa ... Breslau!” odgadywali zadowoleni ze swej domyślności, potwierdzonej wiszącym nad placem transparentem. Czasem można ich było zobaczyć ponownie, dokładnie oglądających frapujące prace autorów z za „żelaznej kurtyny” i usłyszeć – „polski plakat ... bardzo dobry”.

Wspomnieć również należy o licznych projektach scenograficznych, których autorem i współautorem był Michał Jędrzejewski, uczestniczący w realizacji kilkudziesięciu spektakli Teatru Telewizji (m.in.: „Ucieczka”, 1970; nagrodzona Złotym Ekranem „Rzecz o zagładzie miasta”, 1970 i 1980; „Próżnia”, 1973; „Medea”, 1974; nagrodzona Złotym Ekranem „Sprawa” – wspólnie z Wojciechem Jankowiakiem, 1977 i in.) i teatralnych („Amerykański ideał”, 1974; „Kartoteka” – Wspólnie z Wojciechem Jankowiakiem, 1978; „Mur” 1980 i in.

W roku 1972 stanowisko dziekana obejmuje doc. Jan Kowalczyk (prodziekan od 1969), natomiast kierownictwo Katedry Architektury Wnętrz prof. Władysław Wincze. Pozostałymi Katedrami Wydziału kierują w dalszym ciągu doc. Krzysztof Meisner i doc. Józef Hałas. W roku następnym, w wyniku ministerialnego zarządzenia wydziały projektowe wyższych szkół plastycznych ujednoliciły swe nazewnictwo a w strukturze wrocławskiej PWSSP pojawia się czwarta kolejna nazwa istniejącej od 23 lat jednostki: Wydział Projektowania Plastycznego.

W tym czasie w Katedrze Architektury Wnętrz działają dwie pracownie dyplomujące (dla IV – V roku): prof. Władysław Wincze i doc. (prof. od 1980)

Tadeusza Forowicza, pracownię dla III roku prowadzi doc. Jan Kowalczyk, a podstawy kształtowania wedle oryginalnego autorskiego programu doc. (od 1979/80) Zbigniew Kawecki. Po rezygnacji Tadeusza Ciałowicza, przedmiot obejmujący zagadnienia kompozycyjne połączone z problematyką wizualnego przekazu informacji, prowadzi na I i II roku Wiesław Zajęczkowski. Projektowanie architektoniczne, po wyjeździe do Szwecji późniejszego profesora Politechniki Gliwickiej Wiktora Jackiewicza, przejmuje Jacek Zasada, a po jego rezygnacji, prof. Politechniki Wrocławskiej – Witold Lipiński. Konsultantami zagadnień architektonicznych są również w latach siedemdziesiątych późniejszy prof. Witold Molicki, Zdzisław Kowalski i Andrzej Hubka, a projektowanie graficzne prowadzi Ryszard Gachowski.

W pierwszej połowie lat siedemdziesiątych Wydział posiada pełne uprawnienia do przeprowadzania przewodów I i II stopnia w zakresie architektury wnętrz i wspomaga w tym zakresie wydziały projektowe innych uczelni (np. krakowskiej ASP). W kolejnych latach, w związku z osiągnięciem przez prof. Władysława Wincze wieku emerytalnego, przewody odbywają się podczas wspólnych posiedzeń wrocławsko – krakowskich. I tak z udziałem krakowskich profesorów odbywają się w styczniu 1977 roku trzy przewodny kwalifikacyjne późniejszych profesorów: Zbigniewa Kaweckiego, Wilhelma Semaniszyna i Michała Jędrzejewskiego. Od roku akademickiego 1978–79 zajęcia na III roku prowadzi, po przeniesieniu z Katedry Form Przemysłowych, doc. Michał Jędrzejewski a w rok później pracownia ta przekształca się w dyplomującą, w której pierwszy dyplom zostanie zrealizowany w 1981 roku.

Formą podsumowania trzydziestoletniej niemal działalności Wydziału jest w roku 1979 retrospektywna wystawa twórczości Władysława Wincze, zrealizowana we wrocławskim Muzeum Architektury. W gotyckim wnętrzu dawnego kościoła przy ulicy Bernardyńskiej zgromadzono kilkadziesiąt projektowanych przez Profesora mebli, dokumentację opracowań wnętrzarskich oraz duże powiększenia czarno – białych zdjęć przedstawiających zrealizowane wnętrza – m.in. niedawno ukończonego domu letniskowego w Przemiołwie k. Sobótki. Powiększenia te, dostosowane rozmiarami do monumentalnej przestrzeni ekspozycyjnej, pozwalały na niemal namacalny kontakt z obiektami utraconymi na fotografiach, których autorem był m.in. znany wrocławski fotografik Stefan Arczyński.

Prace prezentowane na wystawie były osadzone w „ładowskiej” tradycji lecz przenikała jej narastająca z czasem tendencja racjonalistyczna. Kontekst PRL – ułagodził dawne doktrynalne konflikty z kosmopolitycznym modernizmem. Przeciwnikiem jest teraz bylejakość i tandeta, wciskająca się we wszystkie zakłady wykonawstwa. Projektanci wnętrz porzucali w latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych swą specjalność, nie wytrzymując nerwowo wykonawczej destrukcji swoich koncepcji. Tymczasem Profesor z uporem zaprawionego w bojach kombatanta trwał na posterunku, omijał rafy dyrektyw, docierał do nielicznych już mistrzów różnych rzemiosł, dobierał tworzywa, doskonalił kolejne wersje swoich projektów (krzesło z taśmowych segmentów giętej sklejki znane jest w blisko trzydziestu wersjach) i niezmiennie nadawał swym pracom rangę twórczości artystycznej.

Po wystawie prof. Władysław Wincze stopniowo ogranicza aktywność dydaktyczno – organizatorską, przekazując kierownictwo Katedry Architektury Wnętrz prof. Tadeuszowi Forowiczowi. Zajmuje się jednak nadal swoją pracownią, którą prowadzi przy współpracy ówczesnego asystenta Krzysztofa Wołowskiego. Zaczyna też pisać artykuły do specjalistycznych czasopism takich jak np. „Mój Dom”, gdzie drukuje „Gawędy o meblarstwie” oraz publikować wydawane w „drugim obiegu” i sygnowane pseudonimami (m.in.: Pampolak) wspomnienia związane z okresem międzywojennym, II wojną światową i Powstaniem Warszawskim. W 1983 roku Profesor poddaje się nie całkiem udanej operacji okulistycznej, po której jednak nadal bywa w uczelni i realizuje opracowania projektowe związane z wyposażeniem wnętrz domów jednorodzinnych.

Wiosną 1979 roku Wydział i Katedra Architektury Wnętrz ponoszą bolesną stratę. Umiera dziekan doc. Jan Kowalczyk. Kierownictwo Wydziału obejmuje prodziekan st. wykl. Wiesław Zajęczkowski (doc. Łucja Skomorowska jest już w tym czasie prorektorem) a wkrótce drugim prodziekanem zostaje doc. Michał Jędrzejewski, który po wypadku jakiemu ulega latem tegoż roku Wiesław Zajęczkowski, przejmuje funkcję dziekana, potwierdzoną oficjalną nominacją w początku 1980 roku.

Jest to okres częstych zmian na stanowiskach kierowniczych nie tylko na Wydziale PP/AW. Ponieważ powypadkowe komplikacje zdrowotne zmuszają

Wiesława Zajczkowskiego do częstych powrotów do szpitala, wiosną 1980 roku prodziekanem zostaje ad. Regina Konieczka-Popowska a po sierpniu tegoż roku w powstaniu „Solidarności” rozpoczyna się kompleksowa rekonstrukcja władz uczelni. Wydarzenia sierpniowe powodują również serię zmian na stanowiskach kierowniczych w Warszawie a przy tej okazji upada koncepcja ograniczenia struktury PWSSP do dwóch wydziałów, co w przypadku uczelni wrocławskiej miało oznaczać połączenie architektury wnętrz, form przemysłowych, ceramiki i szkła w jeden wydział.

Senat PWSSP jesienią 1980 roku podejmuje uchwałę o przeprowadzeniu tajnych wyborów na wszystkie stanowiska kierownicze w uczelni, od szczebla kierownika katedry wzwyz. W katedrach głosują wszyscy pracownicy. W Katedrze Architektury Wnętrz wybrany zostaje dotychczasowy kierownik prof. Tadeusz Forowicz a dziekanem (po raz kolejny przemianowanego) Wydziału Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego zostaje również ponownie wybrany doc. Michał Jędrzejewski. Zmienia się natomiast kierownik Katedry Form Przemysłowych, a na czele uczelni staje nowy rektor doc. Jan Jaromir Aleksyński.

W pełnym przełomowych wydarzeń roku 1980, Wydział odnotowuje również istotny sukces. Dyplomantka z pracowni prof. Tadeusza Forowicza: Magdalena Sorgenlos-Chrzanowska uzyskuje na Międzynarodowym Quadriennale Mebla w Poznaniu jedną z głównych nagród.

Tymczasem wiosną 1981 roku odbywa się kolejna runda wyborów, związana z ustawowym zakończeniem 3 letniej kadencji (wymienionych 1 lutego władz PWSSP). Rektorem zostaje wybrany ponownie doc. Jan Jaromir Aleksyński, a Michał Jędrzejewski prorektorem d/s dydaktycznych. Na wakujące stanowisko dziekana Wydziału AW i WP Rada Wydziału wybiera doc. Wilhelma Semaniszyna.

Późną jesienią 1981 roku rozpoczyna się strajk studencki, którego bezpośrednią przyczyną jest przedłużający się remont domu studenckiego ale w ówczesnej napiętej sytuacji konfrontacyjnej, akcja ta nabiera cech politycznego protestu i zapewne wpływa na decyzje o internowaniach pracowników i studentów po wprowadzeniu „stanu wojennego” (13. XII. 81).

Wśród internowanych jest przewodniczący uczelnianej „Solidarności” doc. Norbert Wieschalla, prowadzący w Katedrze AW kompozycję płaską i przestrzenną oraz projektowanie graficzne. Zajęcia zostają zawieszane, a ich wznowieniu (w połowie lutego 1982 roku) towarzyszy zmiana na stanowisku rektora. Prorektor Michał Jędrzejewski składa rezygnację ale doc. Mieczysław Zdanowicz, uzależniając swoją zgodę na objęcie funkcji prorektora d/s. artystyczno-badawczych od pozostania dotychczasowego prorektora d/s. dydaktycznych, powoduje wycofanie rezygnacji. Na stanowiskach dziekana i prodziekana Wydziału nie zachodzą żadne zmiany, a doc. Norbert Wieschalla, po kilkumiesięcznym internowaniu, powraca na dawne stanowisko.

Lata osiemdziesiąte są okresem wielowątkowych trudności, gnębiących szerokie rzesze polskiego społeczeństwa. Absolwentów i pedagogów uczelni plastycznych władze stanu wojennego pozbawiają dodatkowo zrzeszającego ich związku twórczego (ZPAP rozwiązano w 1983 roku), a państwowe przedsiębiorstwa (innych w zasadzie nie ma), w atmosferze nagonki na rozrzutność firm dbających o estetykę wnętrz, wycofują się z umów i zleceń projektowych. Paradoksalnie ożywia się rynek dzieł sztuki. Pustki w sklepach wszelkiego typu sprawiają, iż ujawniają się indywidualne potrzeby kontaktu ze sztuką i rośnie popyt na malarstwo, grafikę, ceramikę oraz inne rodzaje dzieł plastycznych. Ponieważ dodatkowo trwa bojkot państwowych galerii ekspozycyjnych, a artyści plastycy odcięci od dopływu zamówień ledwie „wiążą koniec z końcem”, popyt jest zaspakajany dynamicznie, ku obustronnemu zadowoleniu dostawców (również designerów wszelkich specjalności) i odbiorców. Załamanie tego rynku nastąpi wraz ze zmianą ustroju oraz kursów walut wymiennych (100 dolarów za sprzedany obraz zapewniało do 1990 roku trzymiesięczne przyzwoite utrzymanie, a nagle zaczęło ledwie pokrywać koszty płótna, blejtramu, farb i ramy).

Na razie jednak jesteśmy w latach osiemdziesiątych. Uwarunkowania materiałowo / wykonawcze jeszcze bardziej się pogarszają, kontekst polityczny przynębia, a dodatkowo uczelnia, uznawana za skrajnie opozycyjną, znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Szansą na wyjście w szerszy świat są (nie objęte bojkotem) ogólnopolskie wystawy najlepszych dyplomów, organizowane już w latach siedemdziesiątych, lecz w ówczesnej sytuacji nabierające cech doniosłych wydarzeń. W pracach reprezentujących Katedrę i Wydział pojawia się tematyka rewaloryzacyjna. W roku 1983 wystawę „Dyplom '82” gości Poznań. W pawilonie na

terenach targowych wrocławska Katedra AW prezentuje udany projekt rewaloryzacji wnętrza po przemysłowych autorstwa Stanisława Marciniaka, a w latach następnych uczestniczy w kolejnych ekspozycjach tego cyklu: w Krakowie (1984) z projektem rewaloryzacji zabytkowej synagogi, we Wrocławiu (1985), w Gdańsku (1986) z projektem adaptacji starego krakowskiego fortu na Centrum Kantora autorstwa Jacka Kosa, w Łodzi (1987), w Warszawie (1988) i w Toruniu (1990), gdzie absolwent Katedry Zenon Marciniak uzyskuje Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki za najlepszy dyplom 1989 roku, również związany z tematyką rewaloryzacyjną, a obejmujący koncepcją rewaloryzacji całej kwartału zdewastowanej przedwojennej zabudowy.

Wydziałowo / katedralne przekształcenia organizacyjne lat osiemdziesiątych przedstawiają się następująco: po zmianach strukturalnych w Katedrze Wzornictwa, do Katedry AW powraca doc. Józef Chierowski, który wraz z Piotrem Karpińskim zaczyna prowadzić Pracownię Projektowania Mebla. W połowie lat osiemdziesiątych ad. Piotr Karpiński przeprowadza przewód kwalifikacyjny II stopnia i jako docent obejmuje kierownictwo III Pracowni (dyplomującej) AW (od tej pory działać będą pracownie: I prof. T. Forowicza, II doc. M. Jędrzejewskiego i III doc. P. Karpińskiego). Linie programowe tych pracowni są zróżnicowane. Pracownia I prof. T. Forowicza preferuje klasyczną tematykę wnętrza, Pracownia II doc. M. Jędrzejewskiego zajmuje się również tematyką wystawienniczą i widowiskowo-scenograficzną, a w Pracowni III doc. P. Karpińskiego kładzie się większy nacisk na projekty mebli i wyposażenia wnętrz.

W czasie powyższych zmian organizacyjnych doc. Józef Chierowski przechodzi z przyczyn zdrowotnych na wcześniejszą emeryturę, a prowadzenie Pracowni Mebla przejmuje ad. Edward Gańcza. W 1984 roku odbywają się wybory nowych władz Uczelni. Rektorem zostaje wybrany doc. Konrad Jarodzki, lecz nie uzyskuje akceptacji Ministra. W zaistniałej sytuacji Senat postanawia przeprowadzić sondażowe tajne głosowanie (bez pytania zgłaszanych kandydatów o zgodę), a w głosowaniu tym przeważającą ilość głosów otrzymuje dotychczasowy prorektor Michał Jędrzejewski, który następnie zostaje formalnie wybrany rektorem. Dziekanem Wydziału AW i WP zostaje wybrany ponownie doc. Wilhelm Semaniszyn, a kierownikiem Katedry AW pozostaje prof. Tadeusz Forowicz.

W 1985 roku przewód kwalifikacyjny I stopnia przeprowadza Krzysztof Wołowski, który od roku 1981 w coraz to większym stopniu zastępował leczącego się w klinikach okulistycznych prof. Władysława Wincze, a za kilka lat przejmie kierownictwo Katedry.

Ważnym wydarzeniem 1985 roku było współorganizowane przez Uczelnię, Wydział i Katedrę – Międzynarodowe Sympozjum Projektantów Teatralnych OISTT. W sali Senatu obradowali przybyli z całego świata scenografowie, w hallu Uczelni eksponowano wystawę scenograficzno-widowiskowych projektów studenckich, a w Muzeum Architektury, gdzie spotykali się architekci, prezentowano projekty architektoniczne i scenograficzne uczestników sympozjum (m.in. byłego pedagoga Katedry Wiktora Jackiewicza oraz Wojciecha Jankowiaka i Michała Jędrzejewskiego). Sympozjum, którego uroczyste podsumowanie i zamknięcie odbyło się w sali Senatu, było pierwszym otwarciem okna na świat po stanie wojennym, a zarazem zapowiedzią rozwoju kontaktów międzynarodowych.

Najbliższym partnerem zagranicznym zarówno Wydziału jak i Uczelni jest w tym czasie Hochschule für Industrielle Formgestaltung w Halle (NRD). Wzajemna wymiana wizyt wystaw i publikacji jest wówczas dość intensywna a tematycznie skupia się wokół zagadnień projektowych. Wspólne wystawy obu uczelni odbywają się w Lipsku (1983) i we Wrocławiu (BWA – Awangarda, listopad, 1986, komisarz Krzysztof Łukasiewicz), a w 1985 roku, po sympozjum dotyczącym programów kształcenia ogólnoplastycznego na wydziałach projektowych zorganizowanym w ASP w Krakowie, liczna delegacja szkoły w Halle przybywa do Wrocławia w celu kontynuowania rozmów i uściślenia planów dalszej współpracy. Ma również miejsce wymiana grup studenckich oraz odbywają się gościnne wykłady pedagogów. Intensywność tej wymiany osłabnie po roku 1990 i zjednoczeniu Niemiec. Przed zaprzyjaźnioną uczelnią z Halle otworzył się cały świat i Wrocław siłą rzeczy utracił znaczną część swej atrakcyjności.

W zakresie działalności projektowej pracowników Katedry należy odnotować kontynuację pomyslną współpracę z Zakładami „INCO”, dla których szereg projektów m.in. wystawienniczych wykonuje Krzysztof Wołowski i w których perfekcyjnie realizowane są (w srebrze) historyczne polskie orły projektu Zbigniewa Kaweckiego (współpraca w opracowaniu dokumentacji wyjściowej Wiesław Zajczkowski). Orły te stają się prezentami wręczanymi przywódcom państw

podczas oficjalnych spotkań międzynarodowych (m. in. otrzymali je Margaret Thatcher i Michaił Gorbaczow).

Innym obszarem aktywności projektowej była prezentowana w Muzeum Architektury (styczeń 1989) wystawa mebli zrealizowanych w pracowni realizacyjnej Katedry AW. Komisarzem ekspozycji był Piotr Karpiński, konsultantem Stefan Staruchowicz (wieloletni zasłużony dla Wydziału i Katedry pedagog, wykładający m.in. geometrię wykreślną i perspektywę), a udział wzięli pedagodzy i absolwenci: L. Gralak, J. Haba, J. Jerych, A. Kabat, P. Karpiński, B. S. Krajewski, A. Nowak i B. Ulanowska-Lustig.

W zakresie wystawiennictwa powstają z udziałem pedagogów i absolwentów Katedry następujące projektowane przez nich ekspozycje:

Wystawa „Wrocławskich Teatrów Oblicza” (Muzeum Historyczne, Ratusz; 1984, autorzy: Michał Jędrzejewski, Jacek Kos oraz absolwenci Wydziału CiSz Marta Hubka i Wojciech Jankowiak) oraz wystawy „Wrocław 1945-48” (1985) oraz ekspozycja rocznicowa Kongresu Intelktualistów z 1948 roku (miejsce i zespół jw.; bez J. Kosa)

Wystawa Dorobku Przemysłowego Ziem Zachodnich i Północnych (Hala Ludowa, 1988, autorzy: Piotr Karpiński i Janusz Grzonkowski – Katedra WW)

Wystawa XXX-lecia Teatru Lalek (Klub Dziennikarzy i hall Teatru Lalek, 1986 autorzy Michał Jędrzejewski i Waclaw Kowalski oraz Wiesław Gołuch – Katedra WW)

Wystawa stała działa teatralnego Muzeum Historycznego (1989; autorzy Waclaw Kowalski, Jacek Kos).

Wystawy towarzyszące Międzynarodowej Sesji 200-lecia Uczelni Plastycznych we Wrocławiu (prace 206 autorów z kręgu dawnych i współczesnej uczelni; Galerie BWA: „Awangarda” i „Mały Salon” (dzisiejsza Galeria Designu; wrzesień 1988; autorzy: Michał Jędrzejewski, Waclaw Kowalski, Jacek Kos).

Nie jest to oczywiście pełna lista wystaw realizowanych przez pracowników Wydziału. Wymieniani wcześniej pedagodzy Katedry Wzornictwa oraz Adam Łowczycki z Wydziału Ci Sz, projektują w tym czasie liczne stoiska targowe (Poznań, Lipsk, Brno, Płowidw, Budapeszt, Leningrad, Moskwa), kontynuując w latach osiemdziesiątych współpracę z przemysłem elektronicznym, a największą zrealizowaną przez nich wystawą była ekspozycja „Infosystem” (Wrocław, Hala Ludowa, 1987).

W dziedzinie scenografii Michał Jędrzejewski współpracujący w latach osiemdziesiątych z Teatrem Polskim we Wrocławiu realizuje wspólnie z Wojciechem Jankowiakiem (absolwent Wydziału Ci Sz) serię opraw plastycznych 11 spektakli (m.in.: „Transatlantyk”, 1982; „Szewcy”, 1982; „Na czworakach”, 1985; „Janulka córka Fizdejki” – nagroda za scenografię na festiwalu klasyki polskiej, 1986; „Balkon”, 1987; „Danton”, 1988 i in.) oraz w 1989 roku w Teatrze TV spektakl „Bobok”.

Wydarzenia lat osiemdziesiątych nie osłabiają aktywności absolwentek architektury wnętrz zrzeszonych w grupie tkackiej „10 x TAK”. Odbywają się plenery tkackie w Kowarach a w 1988 roku jubileuszowa wystawa (XV-lecia) w Muzeum Narodowym we Wrocławiu.

Wielce interesującą inicjatywą interdyscyplinarną było utworzenie w piwnicach jednego z Domów Akademickich (AR) na Placu Grunwaldzkim ośrodka poszukiwań artystycznych „Centrum Światła”. Twórcami jego byli studenci II Pracowni Katedry AW: Eugeniusz Aleksiejczuk, Artur Babiarz i Leopold Duszka, a w wyposażeniu Centrum wsparła studentów Międzywydziałowa Katedra Wiedzy Wizualnej. Odbywały się tam zarówno oryginalne spektakle światła i dźwięku jak i innego typu prezentacje artystyczne. Niestety niekontrolowane przez cenzurę spotkania zaczęły budzić zaniepokojenie władz i Centrum pod pozorem konieczności przeprowadzenia remontu (wyremontowanych przez studentów wnętrz) zlikwidowano. Artur Babiarz po obronie pracy dyplomowej, którą stanowiły: zbudowany w skali 1:1 składany teatr i wyreżyserowany spektakl wedle własnego scenariusza i z własną scenografią, wyjechał na stałe do Kanady, Leopold Duszka mieszka w Nowym Jorku, a znany z zaskakujących pomysłów Eugeniusz Aleksiejczuk – pozostał w kraju.

Nadchodzi rok gwałtownych przemian ustrojowych, likwidacji „żelaznej kurtyny”, szalejącej inflacji i powrotu do gospodarki rynkowej. W tym czasie optymistycznego zamętu, Uczelnia przygotowuje retrospektywną wystawę „Państwa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych we Wrocławiu 1946-1990”.

Ekspozycja ta zostaje otwarta w warszawskiej „Zachęcie” w lutym 1990 roku, w wyniku kilkuletnich starań o uwzględnienie w planie wystaw i zapewne częściowo w wyniku wspomnianego zamieszania (innym uczelniami, które również zabiegały o wejście do „Zachęty”, zamiar taki się nie udał). Autorami projektu pełnej rozmachu ekspozycji, obejmującej wszystkie sale znaniego budynku, byli Waclaw Kowalski i Krzysztof Wołowski a salę historyczną opracowywał Jacek Kos. Wystawie, której kuratorem był Józef Hałas (wieloletni kierownik wydziałowej Katedry Ogólnoplastycznej), towarzyszył symbolizujący przemiany ustrojowe, gdyż zmieniający krajowe standardy tego typu wydawnictwo, a liczący ponad 200 stron, perfekcyjnie wydrukowany barwny katalog prac 308 autorów. Katalog ten został zaprojektowany przez Eugeniusza Smolińskiego, również związanego w przeszłości z Wydziałem, absolwenta Katedry AW.

Był to rok „wystawienniczy”, obok lwowskiej prezentacji działalności Uczelni, w czerwcu jedzie do Wiesbaden, nawiązująca do wystawy z 1988 roku ekspozycja „200 Jahre Kunstschulen in Breslau”. Wystawa ta zostaje otwarta w Galerii Nassauische Kunstverein i Willi „Clementine”, zajmując całą powierzchnię i wszystkie poziomy obu budynków. Komisarzem ekspozycji był profesor Uniwersytetu Wrocławskiego Paweł Banaś a przestrzenną kompozycję wystawy opracowali Michał Jędrzejewski i Waclaw Kowalski przy współpracy Mieczysława Zdanowicza (ekspozycja ceramiki i szkła). Katalog prac 139 autorów (prace pedagogów dawnej Akademii pochodziły ze zbiorów Muzeum Narodowego we Wrocławiu) ponownie zaprojektował Eugeniusz Smoliński.

Pozostając przy nurcie wystawienniczym, należy odnotować zrealizowaną w 1992 roku oprawę ekspozycyjną Dni Wrocławia na EXPO w Sewilli, którą w Pawilonie Polskim i jego strefie zaprojektowali Michał Jędrzejewski i wspominany już kilkakrotnie zaprzyjaźniony z Wydziałem Wojciech Jankowiak. Wystawa składała się z ekspozycji wrocławskiego plakatu (labiryntowo rozmieszczonej przed wejściem do Pawilonu Polskiego), ekspozycji medali ze zbiorów Muzeum Medalierstwa, ekspozycji ceramiki, wielkiej komputerowo przetworzonej mapy Wrocławia, pionowo zawieszonych wokół pawilonu sztandarów wrocławskich obciążonych szklanymi dzwonami i wielkich napisów „WROCLAW” umieszczonych po dwu stronach elewacji i doskonale widocznych nawet z samolotu. Wkładem Wydziału w przygotowanie Dni Wrocławia na EXPO był również konkurs studencki na projekt gadżetu, zorganizowany przez Katedrę Wzornictwa (komisarz Włodzimierz Dolatowski) który zakończył się wygraną widelczyka umieszczonego w oprawie długopisu (autor Andrzej Lepianka). Po gadżet ten ustawiła się ekskluzywnie kolejki osób protegowanych przez kierownictwo EXPO i kręgi dyplomatyczno-konsularne.

Ale początek dekady lat dziewięćdziesiątych to przede wszystkim rewolucja techniczno-materiałowa. Nagle, jak za dotknięciem czarodziejskiej różdżki, pojawiają się w handlu materiały wykończeniowe i elementy wyposażenia wnętrz o jakich nikt w kraju nawet nie marzył. Wnętrza lokali handlowych i gastronomicznych, banków, urzędów pocztowych, biur, mieszkań i lokali wszelkich innych przeznaczeń przechodzą gwałtowną metamorfozę, której zewnętrznym przejawem jest nagłe zniknięcie z ciągów handlowych polskich miast wszechobecnej niechlujnej czarnej ślusarki okiennej.

Oczywiście pedagodzy i absolwenci Wydziału i Katedry AW biorą w tych przekształceniach aktywny udział. Krzysztof Wołowski opracowuje serię rozwiązań wnętrzarskich i architektonicznych – promocyjnych dla firmy Pamos – Polska, a w tym kształt jej głównej siedziby przy ulicy Ruskiej we Wrocławiu, przeprowadza adaptację Ośrodka Wczasowego firmy D&M w okolicach Drawaska Pomorskiego (1993), następnie w latach 1995-96 projektuje wnętrza Domu Handlowego „Creator”, a w latach kolejnych wnętrza: sali posiedzeń Sejmiku Samorządowego (1996-97), muzeów uniwersyteckich w Gdańsku i Łodzi oraz nowego budynku Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej (2000-2004). Jest też autorem wielu powstających w tym czasie mebli oraz systemu ekspozycyjnego „MEGA 3000” (z 2000 roku), którego lekkość optyczna (wynikająca z zastosowania stalowych linek) i elastyczność funkcjonalna sprawiają, iż znajduje on zastosowanie w najprzeróżniejszych wnętrzach z Bankiem Rosji w Moskwie włącznie.

Wnętrza obiektów sanatoryjnych (Centrum Rehabilitacji Rolników KRUS wraz z basenem w Szklarskiej Porębie, 1995) oraz banków projektuje Edward Zielonka, są to wnętrza oddziałów PKO BP we Wrocławiu (1997-98), Złotoryi (1999) i Świdnicy (2000), reprezentujące w nowych warunkach zarysowaną już w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych linię racjonalnego funkcjonalnie a zarazem

modulowanego kompozycyjnie designu. Autor tych wnętrz realizuje również meble, w których można dostrzec ślad wpływów „ładowskich” ale przedsięwzięciem projektowym o największej skali był monumentalny ołtarz papieski, który Edward Zielonka zaprojektował w związku z 46 Międzynarodowym Kongresem Eucharystycznym we Wrocławiu w 1997 roku.

Halę sprzedaży w Domu Handlowym ASTRA we Wrocławiu (1992), wnętrze oddziału Banku PKO BP w Rynku Starego Miasta (1994), Salę Zgromadzeń Kopalni Węgla Brunatnego Turów (1995) oraz szereg innych wnętrz i wystaw zrealizował Wacław Kowalski, którego obszarami działalności projektowej są również ekspozycje oraz stoiska wystawowe (np. firmy Brugman na MTP w Poznaniu 1997) oraz meble, prezentowane m.in. na wystawie „Sztuka Projektowania '2001”.

Wielu absolwentów architektury wnętrz, nie związanych z dalszą działalnością dydaktyczną w ASP, prowadzi aktywną działalność projektową we wszystkich zakresach bezpośrednio lub pośrednio związanych z ukończonym kierunkiem studiów. Wielu utworzyło własne firmy / studia projektowe. Przykładem absolwenta rozwijającego szeroką działalność designerską i realizacyjną jest Andrzej Pośpiech – kierujący we Wrocławiu „Studiem ap” i dziesięcioosobową grupą współpracujących projektantów. Kierowane przez Andrzeja Pośpiecha „Studio ap” zrealizowało od połowy lat dziewięćdziesiątych około stu wnętrz, a w tym: 33 sklepy sieci ALMI DECOR (Warszawa, Szczecin, Bydgoszcz, Kraków, Wrocław, Katowice, Białystok), 9 innych sklepów, 25 lokali gastronomicznych (puby, restauracje, kawiarnie, cukiernie – Wrocław, Warszawa, Kraków, Kielce) oraz wnętrza biur, urzędów, ośrodków rehabilitacji, gabinetów odnowy, pensjonatów i hoteli (np. Hotel „AVANTGARD” – Heidelberg, Niemcy – 2005).

Największym „gabarytowo” i szczególnie ważnym dla ASP przedsięwzięciem designerskim było opracowanie i realizacja zespołu wnętrz pięciu kondygnacji poddanej kompleksowej przebudowie nowej części Uczelni. Autorami projektu wnętrz byli Krzysztof Wołowski i Roman Uss, a projekt architektoniczny rekonstrukcji budynku opracował, związany z Katedrą Wzornictwa profesor Politechniki Wrocławskiej, Zbigniew Bać

Liczni pedagodzy i absolwenci Katedry i Wydziału AW i W brali w ostatnich latach udział w ogólnopolskich wystawach aktualnych realizacji designerskich. We wspomnianej warszawskiej wystawie „Sztuka Projektowania '2001” uczestniczyło z Wydziału 12 osób, w tym z Katedry AW 8: Stanisław Gnacek, Urszula Gogulska-Kos, Michał Jędrzejewski, Andrzej Kabat, Jacek Kos, Wacław Kowalski, Krzysztof Wołowski i Edward Zielonka. W wystawie „Sztuka Projektowania '2002” w Krakowie brało udział 5 osób: Edward Gnacek, Urszula Gogulska-Kos, Andrzej Kabat, Jacek Kos i Edward Zielonka. W finałowej ekspozycji konkursu „Krzeseł'94” w Krakowie, a później w innych miastach, uczestniczyło 6 autorów: Paweł Dacko, Andrzej Dakszewicz, Stanisław Figiel, Urszula Gogulska-Kos, Andrzej Kabat i Jacek Kos. Studenci i absolwenci prezentowali również swoje prace na Biennale Sztuki Projektowania „Lampa” w Krakowie w 1997 roku.

Jeśli jesteśmy przy wystawach prac studentów, należy oczywiście przypomnieć kolejne udziały w ekspozycjach najlepszych dyplomów Katedry. W 1993 roku Dariusz Grzybowski uzyskuje na Wystawie Dyplom '92 ekspozowanej w IWP w Warszawie wyróżnienie Ministra Kultury i Sztuki i uczestniczy w międzynarodowej wystawie projektów studenckich w Holandii ale największym sukcesem jest przyznanie w Konkursie Prezydenckim 2002 roku głównej nagrody (Grand Prix) za najlepszy dyplom projektowy Magdalenie Filcek, poprzedzone Nagrodą Marszałka Województwa Dolnośląskiego. W roku 2005 nagrodę Marszałka otrzymuje ponownie absolwent Katedry AW Wojciech Kinorski, któremu zostaje następnie przyznana przez Jury konkursu Prezydenckiego „nominacja do Grand Prix '2005”.

Wątek wystawienniczo-projektowy ostatnich kilkunastu lat reprezentują w Katedrze m.in.: zaprojektowana przez Urszulę Gogulską-Kos i Jacka Kosa wystawa „Edyta Stein – Ślady Obecności” (Muzeum Niepodległości, Warszawa, 1991), wystawę „Odrzucając kłamstwo” w ośrodku Fundacji „Krzyżowa” projektuje w 1992 roku Andrzej Kabat (wspólnie ze Stanisławem Sasakiem – Katedra WW), Wacław Kowalski realizuje w Muzeum Miejskim Wrocławia (Ratusz) ekspozycję (i katalog) malarstwa Józefa Hałasa, Andrzej Kabat jako komisarz i Jacek Kos jako projektant realizują ważną w dziejach Wydziału i Katedry wystawę „W kręgu Władysława Wincze” (BWA – Galeria Designu, Wrocław, 1996), Michał Jędrzejewski i Jacek Kos przygotowują wystawę poświęconą 40-leciu Teatru „Kalambur” i dziesięciu wrocławskim Międzynarodowym Festiwalom Teatru Otwartego (Muzeum Miejskie, Arsenał, 1998), Michał Jędrzejewski projektuje dwie wystawy teatralne

w Ratuszu (1993,95) oraz wystawę wrocławskiego malarstwa, grafiki, rysunku i szkła unikatowego w Wiesbaden (Willa Clementina, 1998).

Największą jednak w ostatnich latach ekspozycją, w którą zaangażował się Wydział i Katedra po przez swych pedagogów i absolwentów, była rozlokowana w halach Wytwórni Filmów Fabularnych (o kubaturze ok. 20 000 metrów sześciennych) wystawa „Wrocław 2000 – moje miasto” (czerwiec – wrzesień 2000). Generalnymi projektantami ekspozycji byli: Włodzimierz Dolatowski(ASP) Michał Jędrzejewski (ASP, komisarz generalny), Stanisław Lose (Politechnika Wrocławska, zastępca komisarza generalnego) i Mieczysław Piróg (ASP). Konsultantami naukowymi byli profesorowie: Olgierd Czermer, Janusz Degler, Marek Ordyłowski i Kazimiera Wilk oraz eksperci: Bogusław Klimsa, Kazimierz Kościukiewicz, Aleksandra Krauze, Kazimierz Kurzawski, Wacław Sobociński i Andrzej Wilk).

W skład zespołu projektantów współpracujących wchodziło dalszych 9 osób związanych z Wydziałem AW i W oraz innymi wydziałami ASP i z Wydziałem Architektury Politechniki Wrocławskiej (Małgorzata Błaszczki, Renata Bonter-Jędrzejewska, Urszula Gogulska-Kos, Jacek Kos, Wacław Kowalski, Roman Rutkowski, Bogumiła Tworek, Roman Uss i Jacek Wolff. W realizacji wystawy, którą zwiedzało w końcowej fazie po 4000 osób dziennie, uczestniczyło 30 firm; projekty towarzyszące wykonało dalszych 5 pedagogów ASP (Jacek Dworski – medal w brązie, Wiesław Gołuch – plakat, Eugeniusz Smoliński – katalog, Piotr Jędrzejewski – mobil i Stanisław Sobota – medal w szkłe), a w strefach ekspozycji plastycznych (plakat, mebel, szkło, scenografia, grafika – wielkoformatowa kompozycja graficzna Przemysława Tyszkiewicza, malarstwo – wielosegmentowa kompozycja Krzysztofa Skarbka) prezentowano prace ok. 60 autorów.

Wśród istotnych wątków wystawy zwracała uwagę zwiedzających ponad 200 metrowej długości ściana na której wydrukowano imiona i nazwiska wszystkich wrocławian mieszkających w stolicy Dolnego Śląska po wojnie.

Był też zawieszony w powietrzu tramwaj z piosenki o niebieskich tramwajach, fragment „szaber placu” oraz lokal gastronomiczny z 1946 roku, dokumentacja zniszczeń i odbudowy, wielka lotnicza mapa Wrocławia (8,5x14 m, na której widoczne były nawet poszczególne samochody), zatopione podczas powodzi mieszkanie z 1997 roku, film komputerowy (Grzegorz Borowika i Dariusza Grzybownicza) – pozwalający na „zwiedzanie Wystawy Ziemi Odzyskanych z 1948 roku, ogólnodostępna trybuna pierwszomajowa, kino kronik filmowych, „schody papieskie” z wielkim zdjęciem upamiętniającym Kongres Eucharystyczny „Kurier Wspomnień” z przedrukami co ciekawszych tekstów prasowych, 18 stref niezależnych stref dźwiękowych, dział sportowy, działy: historyczno-chronologiczny, przemysłowo-gospodarczy, prasowy, teatralny, studencki, architektoniczny, lwowsko-wspomnieniowy i wiele innych wątków i atrakcji zakończonych wizją wrocławskiego EXPO '2010 i projekcjami filmów komputerowych Jacka Szleszyńskiego.

Wystawa była zorganizowana w staraniem Urzędu Miejskiego we Wrocławiu w ramach obchodów milenijnych a opiekę nad jej realizacją sprawował Wydział Inicjatyw Gospodarczych, kierowany przez Dyrektora Marka Winkowskiego. Autorzy wystawy otrzymali Nagrodę Prezydenta Wrocławia za rok 2000, a czas trwania ekspozycji starano się przedłużyć lecz okazało się to niemożliwe z przyczyn techniczno-finansowych, związanych z kosztami wynajmu hal i harmonogramem ich dalszego użytkowania.

Po roku 2000 ważną ekspozycją była wystawa 50-lecia Wydziału w Muzeum Architektury. Komisarzem jej był Marek Jakubek (Katedra KO), a projektantami Mieczysław Piróg i Roman Uss. Natomiast autorem wolnostojącego punktu promocyjno-informacyjnego usytuowanego przed Muzeum był Piotr Jędrzejewski. Wystawie towarzyszył dwuczęściowy katalog, zaprojektowany przez Jacka i Agatę Kujdę.

Kilka wystaw projektował również Michał Jędrzejewski m.in.: cykl ekspozycji poświęconych Teatrowi Henryka Tomaszewskiego (Muzeum Miejskie, Ratusz – Wrocław; Teatr Narodowy – Warszawa; Centrum Scenografii Polskiej – Katowice; luty – październik 2002), wystawę 300 – lecia Uniwersytetu Wrocławskiego (gmach główny UW, 2002) i wystawę „Spojrzenie” (Muzeum Architektury – Wrocław, 2005).

W zakresie realizacji scenograficznych powstających po 1990 roku, a związanych z Wydziałem i Katedrą AW należy odnotować wielką aktywność absolwentki wzornictwa Elżbiety Terlikowskiej, laureatki Międzynarodowego Quadriennale Scenografii w Pradze (Srebrny Medal – 1999), która zrealizowała m.in. scenografie

do spektakli: „101 dalmatyńczyków” (Toruń, 1997), „Ubu król” (Chorzów, 1988), „Don Juan” i „Wesele Figara” (Petersburg, 2000), „Śmierć Marata” (Hamburg, 2002), „Don Juan” (Szczecin, 2002), „Tango” (Strasbourg, 2004).

Scenografie do rozpoczętej w 1992 roku serii pokazów mody (III, IV, V, VI Międzynarodowe Prezentacje Mody – Muzeum Architektury, Wrocław) projektował Jacek Kos. Scenografię do teleturniej „Wieża Babel” (TVP Wrocław, 1999) oraz scenografie i animacje do TV gali rozdania nagród „Dolnośląski Brylant Roku” (TVP Wrocław, 2001 i 2002) zrealizował Bartosz Jakubicki (autor szeregu instalacji interaktywnych: „Meble ekrany”, „Alicja”, „Interferencja”, „Skaner” i in.). Natomiast opracowania komputerowych scenografii wirtualnych realizuje od drugiej połowy lat dziewięćdziesiątych Dariusz Grzybowski.

Michał Jędrzejewski zrealizował scenografie do: „Ciężkich czasów” (Łódź, 1991) spektaklu „Mayday” (Wrocław, 1992 – ponad 600 przedstawień), „Zemsty” (Jelenia Góra, 1993), „Aktora” (Teatr TV, 1993/97), „Gracza” (Wrocław, 1995; współautor Wojciech Jankowiak), „Galileusza” (Teatr TV, 1995-97), spektaklu „Ostatnie kwadry” (Wrocław, 1997), spektaklu „Królik, Królik” (Wrocław, 1996; Łódź, 1998), „Igraszek z diabłem” (Wrocław, 1998) i in.

Struktura organizacyjna Katedry AW nie uległa po roku 1990 zasadniczym zmianom. W dalszym ciągu istnieją trzy pracownie dyplomujące, jednak zmieniali się ich szefowie. Po przejściu na emeryturę w 1996 roku prof. Tadeusza Forowicza, kierownictwo I Pracowni AW objął prof. Edward Zielonka; Pracownią II AW kierował w dalszym ciągu prof. Michał Jędrzejewski; Pracownia III AW utraciła w 2004 roku w wyniku tragicznego wypadku samochodowego swego kierownika, którym był prof. Piotr Karpiński, nowym kierownikiem został prof. Józef Jurek (z ASP w Poznaniu), współpracujący z prof. Krzysztofem Wołowskim. Istnieją dwie Pracownie Projektowania Mebla: prof. Wacława Kowalskiego (który przejął kierownictwo po uwarunkowanej przyczynami zdrowotnymi rezygnacji ad. Lecha Gralaka) i ad. Edwarda Gańczy. Projektowanie architektoniczne prowadził do przejścia na emeryturę w 2005 roku ad. Zdzisław Kowalski. Projektowanie graficzne, które od lat pozostawało w gestii prof. Norberta Wieschalli, poszerzyło swój zakres programowy po przez uruchomienie drugiej pracowni prof. Henryka Regimowicza (dojeżdżającego od 2004 roku z Poznania), natomiast zajęcia z zakresu kompozycji płaskiej i przestrzennej prowadzi ad. Urszula Smaza-Gralak. Kierujący od połowy lat dziewięćdziesiątych Pracownią Podstaw Kształtowania prof. Stanisław Gnacek przeniósł się w roku 2004 do Katedry Wzornictwa, prowadząc w dalszym ciągu zajęcia dla studentów AW. W początku 1992 roku ponownie podjął pracę w Katedrze prof. Witold Molicki, który aż do roku 2005 prowadził zajęcia związane z filozofią projektowania. Rozwija się pomyślnie program kształcenia komputerowego i pracownia ad. Dariusza Grzybowicza.

Od połowy lat dziewięćdziesiątych Wydział AW i W prowadzi licencjackie a następnie dwustopniowe (licencjackie i magisterskie) odpłatne studia wieczorowe. Studia wieczorowe wypracowują środki, pozwalające na modernizację zaplecza technicznego obu katedr projektowych, zwłaszcza w zakresie sprzętu komputerowego.

Komputerowe wspomaganie projektowania stało się na Wydziale i w Katedrze AW już w połowie lat dziewięćdziesiątych jednym z najistotniejszych składników programu kształcenia. Podczas przeglądu prac studenckich, podsumowujących rok akademicki 1995/96 pokazano pierwszą serię animacji komputerowych zrealizowanych przez studentów architektury wnętrz. W roku 1997 podczas obrony dyplomów po raz pierwszy prezentowano trójwymiarowe animowane prezentacje projektowanych wnętrz. Zarówno pedagodzy jak i studenci szybko dostosowali się do nowych możliwości kreatywnych i prezentacyjnych i komputerowe wspomaganie projektowania stało się codziennością. Nie oznacza to rezygnacji z etapu poszukiwań rysunkowych, szkiców i roboczych makiet. Studenci mają pełną swobodę wyboru metod prezentacji projektów. Niektóre osoby budują precyzyjne makiety, inne koncentrują się na kształtowaniu wizji wirtualnych. Oczywiście w kreowanych obiektach najistotniejszymi pozostają problemy funkcjonalne, kompozycyjne i semantyczne; jednak zastosowanie nowych technik projektowych poszerzyło możliwości analizowania wariantowych rozwiązań, wpływając korzystnie na ostateczny poziom projektów.

Pojawiały się wprawdzie obawy, iż techniki komputerowe doprowadzą do zaniku indywidualnych postaw projektowych i generowania sztamowych rozwiązań. Na razie obawy te nie znajdują potwierdzenia w praktyce dydaktycznej. Czynnikiem zapobiegającym schematyzmowi są zarówno prowadzone równolegle analizy

rysunkowo – makietowe jak i stałe uczestnictwo studentów w zajęciach z zakresu malarstwa, rysunku, rzeźby, grafiki i nowych mediów.

W zakresie kadencyjnych funkcji kierowniczych zachodziły na Wydziale i w Katedrze AW następujące zmiany: W 1990 roku ustępujący rektor prof. Michał Jędrzejewski został wybrany dziekanem Wydziału AW i W, wybór ten ponowiono w 1993 roku, a prodziekanem wybrano prof. Jacka Dworskiego, który po zakończeniu kadencji przeniósł się do Katedry Rzeźby (Wydział MRz). Następnym dziekanem został wybrany ad. Mieczysław Piróg, który po ponownym wyborze w 1999 roku pełnił funkcję do roku 2002. Prodziekanem był wówczas prof. Wacław Kowalski, wybrany następnie dziekanem na lata 2002-2005. W roku 2005 prof. Wacław Kowalski został wybrany Prorektorem, dziekanem wybrano prof. Edwarda Zielonkę a prodziekanem od 2002 roku jest wybierany ad. Mieczysław Piróg. Kierownikiem Katedry AW po prof. Krzysztofie Wołowskim został prof. Michał Jędrzejewski i pełnił tą funkcję w latach 1996-2005.

W 1989 roku Senat uczelni przyjął uchwałę o zaprzestaniu działalności Zakładów Doświadczalno-Usługowych, wyrosłych na bazie wspomnianych wcześniej warsztatów Wydziału Architektury Wnętrz. Decyzja ta została podjęta (podobnie jak i w innych uczelniach plastycznych) w wyniku wydanego w 1987 roku centralnego rozporządzenia ujednoliciającego stawki narzutów do prac wykonywanych przez wyższe uczelnie na podstawie zleceń zewnętrznych. Stosowany w Uczelni narzut 49% musiał wzrosnąć do 120%, praktycznie eliminując wszystkie uczelnie plastyczne z rynku zamówień. Próbką ratowania sytuacji było powołanie spółki „Arttest”, która miała kontynuować działalność Zakładów. Spółka zrealizowała pewną ilość zamówień projektowo-realizacyjnych, jednak nie przetrwała okresu gwałtownych przekształceń gospodarczych. Następnie warsztaty wydzierzawiono i wreszcie w drugiej połowie lat dziewięćdziesiątych rozpoczęto odbudowę niezbędnego zaplecza technicznego Katedry. Obecnie działa pracownia stolarska, wyposażona w podstawowy sprzęt modelarski i zatrudniająca jednego etatowego pracownika, dodatkowo w warsztacie ślusarskim pracuje specjalista zatrudniony na połowie etatu a w pracowni rekonstrukcji mebla kolejny etatowy pracownik wspiera od dwóch lat działalność studentów.

Osobnym działem zaplecza technicznego są stanowiska komputerowe, zgrupowane w pracowni komputerowej (kilkanaście stanowisk), jak również rozmieszczone w pracowniach projektowych.

Od 1996 roku działa przy Wydziale – Studium Podyplomowe Dyscypliny Plastyczne w Architekturze (kierownik prof. Michał Jędrzejewski). Jest to jednostka kształcąca w systemie cztero-semesteralnym absolwentów różnych kierunków studiów i współpracująca ze wszystkimi wydziałami Uczelni. Zajęcia z zakresu malarstwa i rysunku prowadzi prof. Leszek Mickoś (Wydział MRz), natomiast zajęcia kierunkowe pedagodzy wybierani przez słuchaczy różnych specjalności. Wybór specjalności następuje po zakończeniu cyklu prezentacji 15 pracowni wszystkich prowadzonych w Uczelni kierunków studiów. Końcowe prace podsumowujące cykl kształcenia reprezentują wysoki poziom, czego przykładem może być scenografia Elżbiety Trzewiczek i Sebastiana Pietkiewicza do spektaklu PWST „W krainie Oz”, reprezentująca Polskę na Quadriennale Scenografii w Pradze w 2003 roku. Natomiast przykładem kontynuacji doświadczeń zebranych w Studium jest obroniona w 2006 roku w ASP w Łodzi na Wydziale Tkaniny i Ubioru praca doktorska Agnieszki Kopeć. Studium przyczyniło się również do rozwinięcia działalności pedagogicznej absolwentki AW Ewy Werszler, będącej obecnie profesorem na kaliskim Wydziale Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Poznańskiego.

Sytuacja kadrowa Katedry Architektury Wnętrz, a wcześniej Wydziału AW, zmieniała się wielokrotnie. W latach siedemdziesiątych Wydział posiadał, oparte na wymaganej obsadzie kadrowej złożonej z samodzielnych pedagodów, pełne uprawnienia do przeprowadzania przewodów. Niestety w wyniku przejścia na emeryturę prof. Władysława Wincze i przedwczesnej śmierci doc. Jana Kowalczyka te uprawnienia utracił. Przez następne ćwierć wieku (do 2004 roku), pomimo przejścia na emeryturę prof. Tadeusza Forowicza i prof. Zbigniewa Kaweckiego, Wydział posiadał uprawnienia do przeprowadzania przewodów I stopnia w zakresie architektury wnętrz i nadawania stopni doktora sztuki. Ponowny tragiczny zbieg okoliczności pozbawił w 2004 roku Katedrę AW profesora Piotra Karpińskiego i wpłynął na utratę tych uprawnień. Obecnie kadra profesorów jest odbudowywana. W ciągu ostatnich kilku lat nadano pedagogom Katedry jeden tytuł profesora, zatwierdzono dwie habilitacje (w toku przygotowani są 3 lub 4 kolejne) i obroniono 3 prace doktorskie. Następuje wymiana pokoleń pedagodów

ale pomimo towarzyszących jej zawirowań, należy spodziewać się szybkiego osiągnięcia równowagi kadrowej i odzyskania pełnych uprawnień przewodowych.

W roku 1997 Wydział uruchomił II stopniowe Studia Niestacjonarne w zakresie architektury wnętrz oraz wzornictwa (początkowo licencjackie). Kierownikiem nowo powołanej jednostki dydaktycznej był od początku jej istnienia prof. Edward Zielonka (obecny dziekan Wydziału, kierujący kształceniem niestacjonarnym w zakresie architektury wnętrz, po podzieleniu w 2005 roku tej struktury dydaktycznej na dwie jednostki).

Na koniec kilka uwag na temat relacji Katedry AW z otoczeniem. Współpraca z Katedrą Wzornictwa, drugą katedrą projektową Wydziału, układa się pomyślnie pomimo oczywistych różnic programowych. Katedra Wzornictwa powstała dzięki inicjatywie prof. Władysława Wincze, założyciela obu jednostek jak i łączącego je Wydziału. Katedry wymieniały i wymieniają między sobą pracowników, a za ich sprawą przenosiły na nowy grunt elementy koncepcji programowych. Trzecia jednostka Wydziału - Katedra Kształcenia Ogólnoplastycznego również powstała z inicjatywy prof. Władysława Wincze. Zapewnia ona studentom możliwość doskonalenia ogólnego warsztatu plastycznego oraz kreowania form niezależnych od uwarunkowań projektowych. Ta związana z Wydziałem Architektury Wnętrz, od chwili jego powstania w 1950 roku, jednostka przygotowywała również kadry profesorów dla innych Wydziałów Uczelni. Wieloletni kierownik Katedry KO prof. Józef Hałas po przejściu na Wydział MRz objął kierownictwo Katedry Malarstwa, a prof. Aleksander Dymitrowicz również zasilili tą samą Katedrę. W katedrze KO rozpoczynała działalność pedagogiczną późniejsza prorektor i pedagog Wydziału CiSz prof. Lidia Kupczyńska - Jankowiak, a do Katedry Rzeźby przeszedł prof. Jacek Dworski. Bratnie wydziały zasilili również absolwenci katedr projektowych AWiW

– dzisiejsi pedagodzy Wydziału Grafiki: prof. Wiesław Gołuch, prof. Eugeniusz Smoliński i prof. Ludwik Żelaźniewicz (dziekan Wydziału). Tak więc ani Katedra AW, ani Wydział nie jest w Uczelni enklawą odseparowanego od czystej sztuki designu. Na dodatkowe potwierdzenie tego stwierdzenia warto jeszcze przypomnieć, iż Grand Prix na wystawie grafiki otrzymał w 2002 roku designer, ówczesny dziekan Wydziału AWiW prof. Waław Kowalski.

Katedra AW i Wydział AWiW, będąc niewielkimi liczebnie jednostkami dydaktycznymi potężnego ośrodka akademickiego, wносиły w życie miasta, Dolnego Śląska i kraju wiele istotnych treści artystycznych. Od przełomu lat czterdziestych i pięćdziesiątych pedagodzy i absolwenci uczestniczyli w odbudowie i kształtowaniu wnętrz, wpisujących się w nowe i wciąż zmieniające się oblicze Wrocławia. Zaprojektowali i zrealizowali setki wnętrz, dziesiątki mebli, niezliczoną ilość ekspozycji (uczestnicząc wystawą „Wrocław’ 2000 – moje miasto” w kształtowaniu nowych tendencji wystawienniczych), byli pierwszymi po wojnie animatorami wrocławskiego plakatu, a absolwentki przywróciły miastu własną tkaninę artystyczną. Projektowali rozwiązania okolicznościowe (wielki ołtarz papieski – symbol Kongresu Eucharystycznego – 1997), znaki graficzne, scenografie teatralne i telewizyjne, kolorystyki wnętrz i elewacji (kompleksowy projekt polichromii – kolorystyki odbudowanego Rynku i Placu Solnego – Nagroda Miasta Wrocławia, 1961), realizowali malarstwa ścienne, rozwiązania z zakresu metaloplastyki (od architektonicznego kowalstwa artystycznego po biżuterię), projektowali książki, działali w obszarze grafiki użytkowej, a w wolnych chwilach wspierali czystą sztukę, uczestnicząc w licznych wystawach malarstwa, grafiki, rysunku rzeźby i nowych mediów.

Michał Jędrzejewski

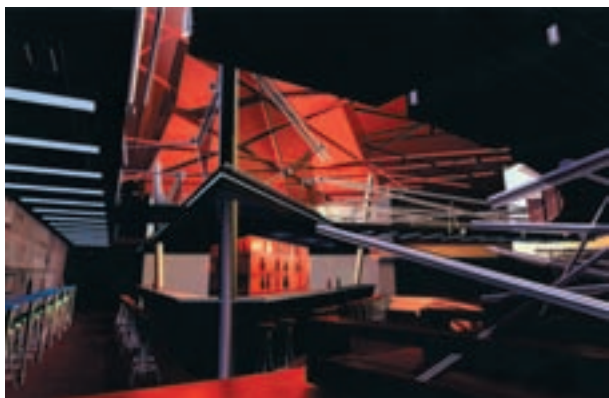
BIBLIOGRAFIA

- „50-lecie Wydziału AW i WP. Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu”, katalog wystawy jubileuszowej (część I i II, 50 i 50 stron), Muzeum Architektury we Wrocławiu, aula ASP; marzec, 2001.
- „Władysław Wincze. Architektura wnętrz”, katalog wystawy w Galerii Designu BWA we Wrocławiu (stron 44), wstęp prof. Irena Huml, 1996.
- Rocznik „Biuletyn PWSSP we Wrocławiu” 1984-89.
- „Kronika Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych we Wrocławiu” 1989-1990”.
- „Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych we Wrocławiu 1946-1990”, katalog wystawy w CBWA „Zachęta” w Warszawie, luty – marzec 1990 (stron 220, tekst polski i angielski).
- „1791-1994 Szkoła Plastyczna we Wrocławiu – tradycja i teraźniejszość” – „Kunstschule Breslau – Tradition und Gegenwart”, katalog wystawy Brunszwik / Halle, 1995 (stron 300; tekst polski, niemiecki, angielski, francuski)
- „Sztuka projektowania 2001”, katalog wystawy w Galerii Domu Artysty Plastyka i w Instytucie Wzornictwa Przemysłowego w Warszawie, 2001.
- „Wrocław 2000 – moje miasto”, katalog wystawy w halach WFF we Wrocławiu, czerwiec – wrzesień 2000.
- Irena Huml „Polska sztuka stosowana”, Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe, Warszawa, 1978
- „Sztuka projektowania 2002”, katalog wystawy w Galerii ZPAP Pryzmat, Kraków, 2002.
- Krzysztof Dydo „Polski Plakat Teatralny 1899 – 1999”, Kraków 2000.
- „Das Pölnische Plakat von 1892 bis Heute”, katalog wystawy, Berlin Zach., 1980.
- „Rzeczy pospolite”, wydawnictwo BOSZ, Olszanica, redakcja Czesława Frejlich, 2001
- „Polskie życie artystyczne w latach 1945-1960”, Ossolineum, Wrocław Warszawa, Kraków, 1992.
- „Lampa”, katalog Biennale Sztuki Projektowania, Kraków, luty – marzec, 1997.
- „Krzyszto 94”, katalog wystawy, BWA Kraków, 1995.
- „Teatr Polskiej Telewizji”, Wydawnictwa Radia i Telewizji, Warszawa, 1972.
- „Ulan, Polska Sztuka Dekoracyjna”, Fundacja Danuta, Warszawa, 1995.
- „Architektura wnętrz – Władysław Wincze”, katalog wystawy w Muzeum Architektury we Wrocławiu, maj – czerwiec, 1979.
- oraz katalogi okręgowych i ogólnopolskich wystaw architektury wnętrz i sztuki użytkowej 1952, 57, 63, 67 i in., publikacje w czasopiśmie „Projekt”, „Format”, „2+3 D” i in., katalogi wystaw plenerów tkackich w Kowarach od 1973, katalogi Międzynarodowego i Ogólnopolskiego Biennale Plakatu (Warszawa, Kraków), „Almanachy sceny polskiej”, katalogi wystaw scenografii, Quadriennale Mebla, wystaw z cyklu „Dyplom” (Warszawa, Poznań, Kraków, Wrocław, Łódź, Gdańsk, Toruń), wystaw dyplomów nominowanych do Nagrody Prezydenta RP, katalogi wystaw malarstwa, grafiki, rzeźby i rysunku, w których brali udział pedagodzy i absolwenci AW.

Pracownia Projektowania Architektury Wnętrz I

Pracownia dyplomująca – III,IV,V rok
 prowadzący: prof. Edward Zielonka
 współpraca: ad. Bartosz Jakubicki

Założenia programowe przyjęte w pracowni bazują głównie na krytycznej analizie podstawowych czynników określających warunki właściwego kształtowania bezpośredniego otoczenia człowieka. Studiowanie ukierunkowane jest na badanie sieci złożonych powiązań, zależności i oddziaływań powstających lub tworzonych między aktywnym użytkownikiem, najbliższymi sprzętami oraz, integrującymi całość, strukturami przestrzennymi wnętrz i architektury. Obszary zarówno teoretycznych jak i praktycznych poszukiwań oraz modelowania obejmują całościowo, chociaż rozmaicie hierarchizowane, zasadnicze elementy owych relacji. Niezależnie od tego czy podlegają zobiektywizowanej racjonalizacji czy też przeciwnie należą do grupy klasyfikowanej w kategoriach subiektywnych. Zamierzonym celem jest tu, możliwie pełne, przygotowanie studium do odpowiedzialnej i świadomej pracy projektowej w procesie kształtowania przestrzeni wnętrz, przyjaznego środowiska umożliwiającego harmonijną realizację zróżnicowanych form i przejawów ludzkiej aktywności.

Joanna Bielska, 2001/02, Dyskoteka – bar

Joanna Bielska, dyplom 2003 r., Ośrodek konferencyjno - wystawienniczy – obiekt adaptowany, Wrocław

Agnieszka Żadziłko, dyplom 2001 r., Ośrodek kultury japońskiej – obiekt adaptowany, Wrocław

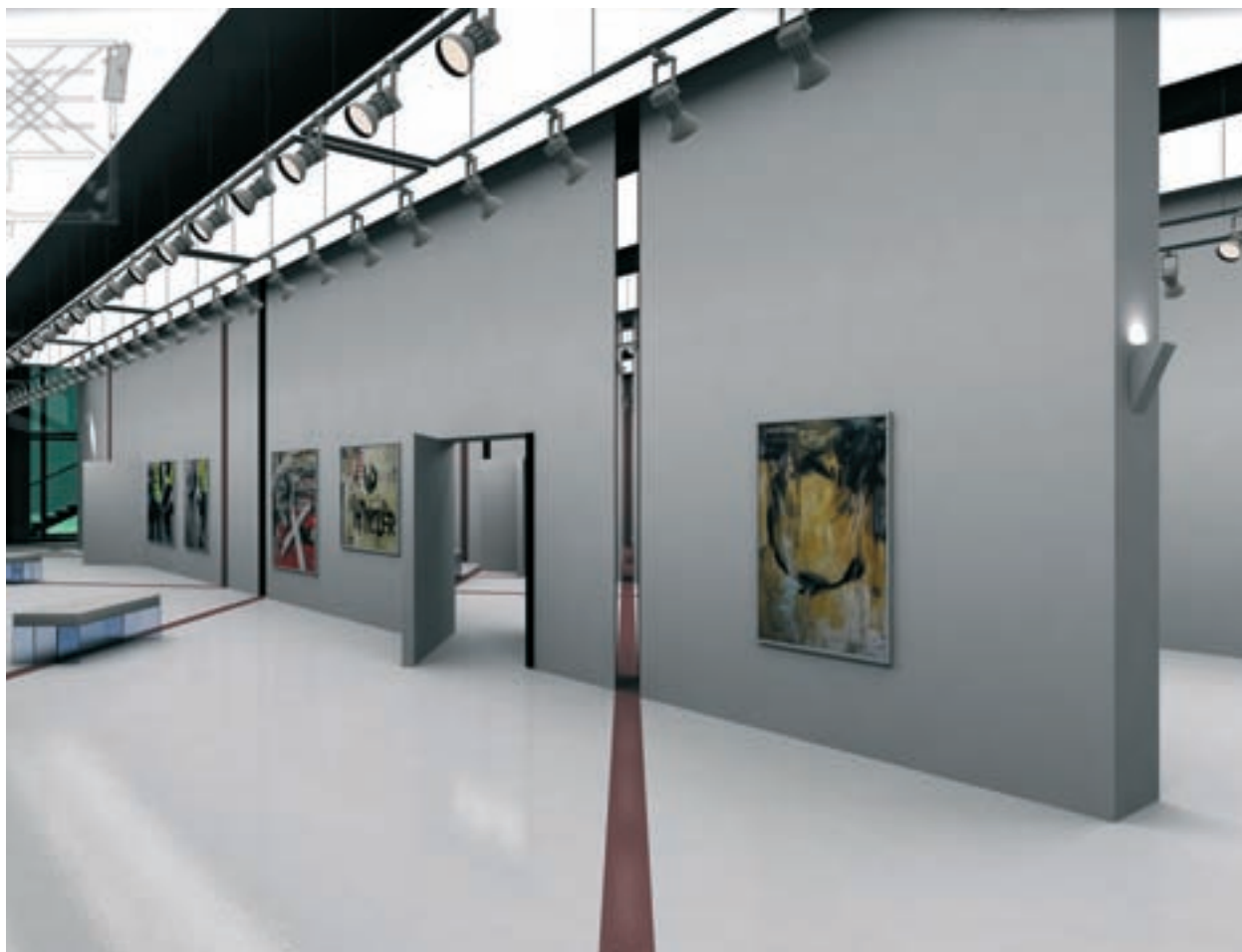
Małgorzata Fiałkowska, dyplom 2001r., Galeria sztuki – przejście podziemne, Wrocław

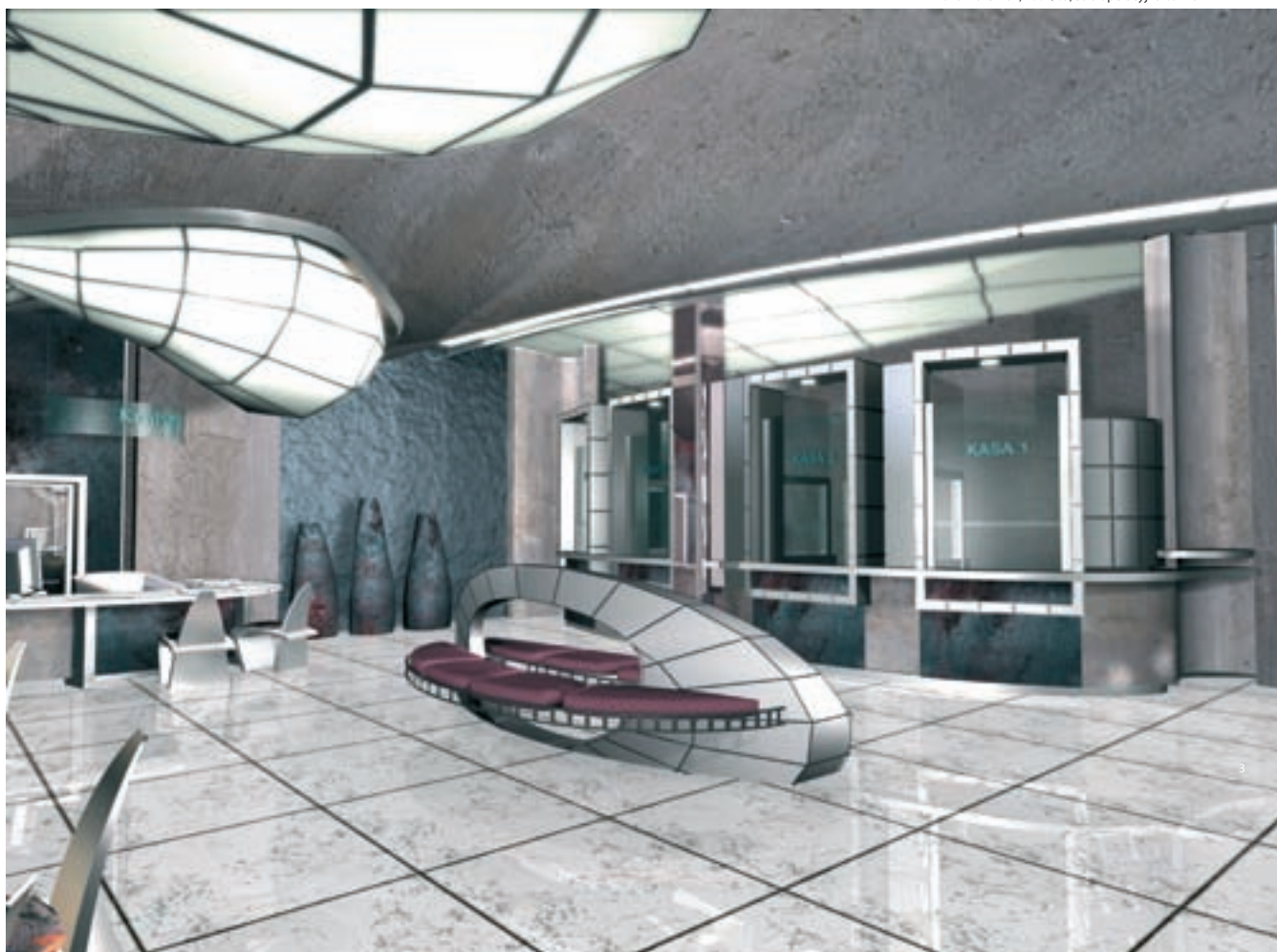
Monika Grobel, dyplom 2006 r., Centrum edukacyjno-wystawiennicze Planetarium – obiekt adaptowany, Wrocław

Katarzyna Zmokła, 2000/01, Sklep z kosmetykami

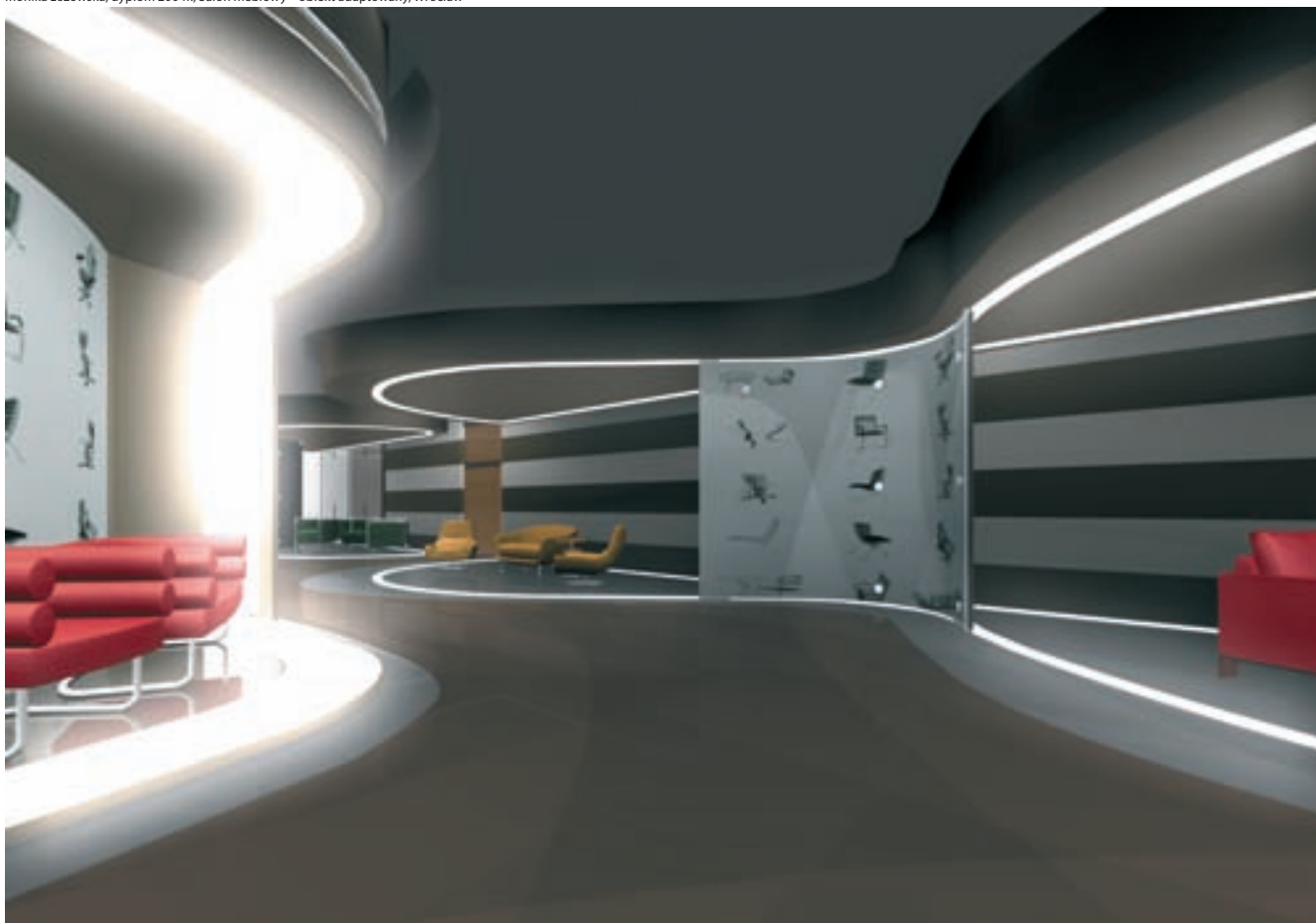
Szymon Hanczar, dyplom 2005r. Galeria sztuki – obiekt adaptowany, Wrocław

Iwona Marciniak, 2004/05, Sala operacyjna banku

Monika Kulik, dyplom 2002r., Centrum widowiskowo-rozrywkowe Palmiarnia – obiekt adaptowany, Zielona Góra
Monika Łozowska, dyplom 2004r., Salon meblowy – obiekt adaptowany, Wrocław

Pracownia Projektowania Architektury Wnętrz II

prowadzący: prof. Michał Jędrzejewski

ad. Jacek Kos

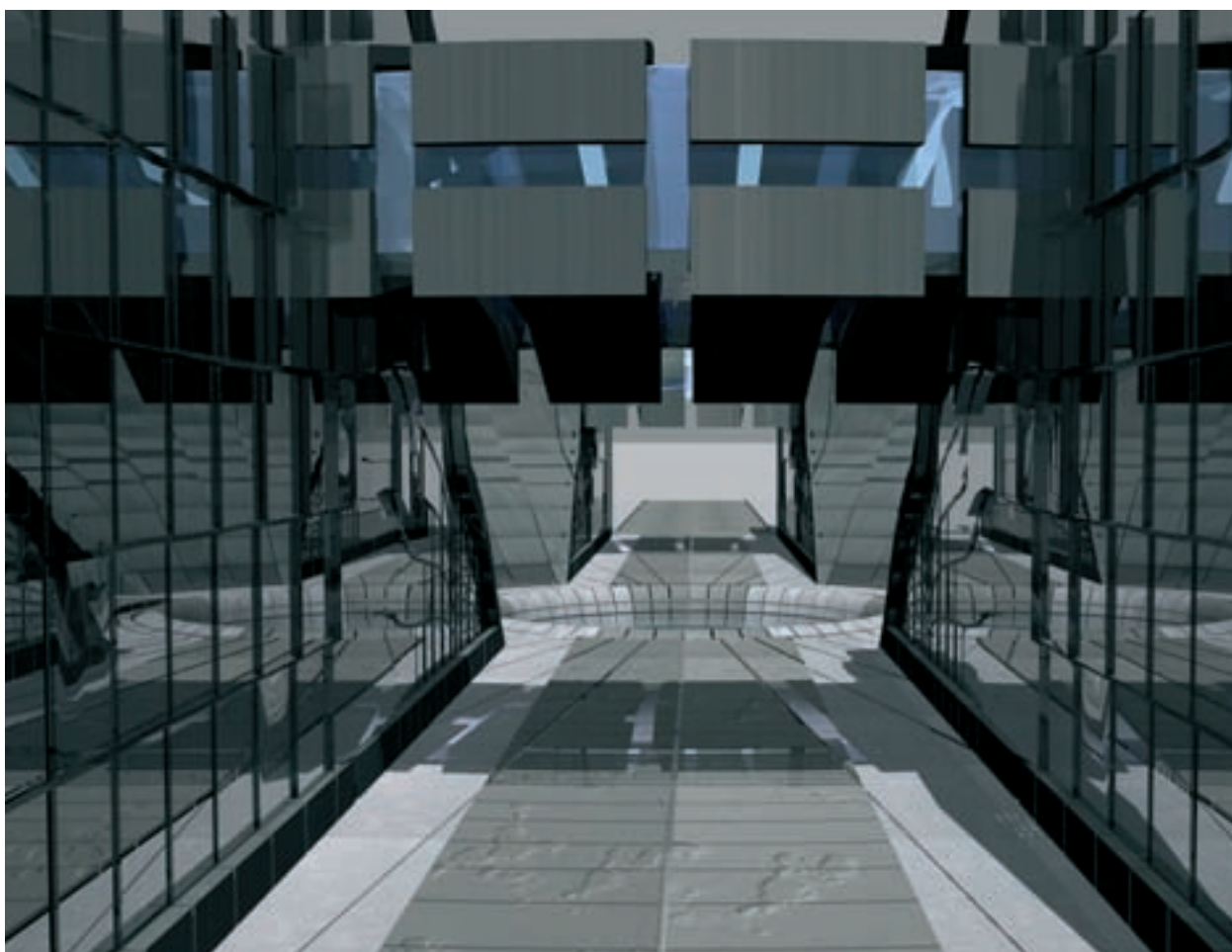
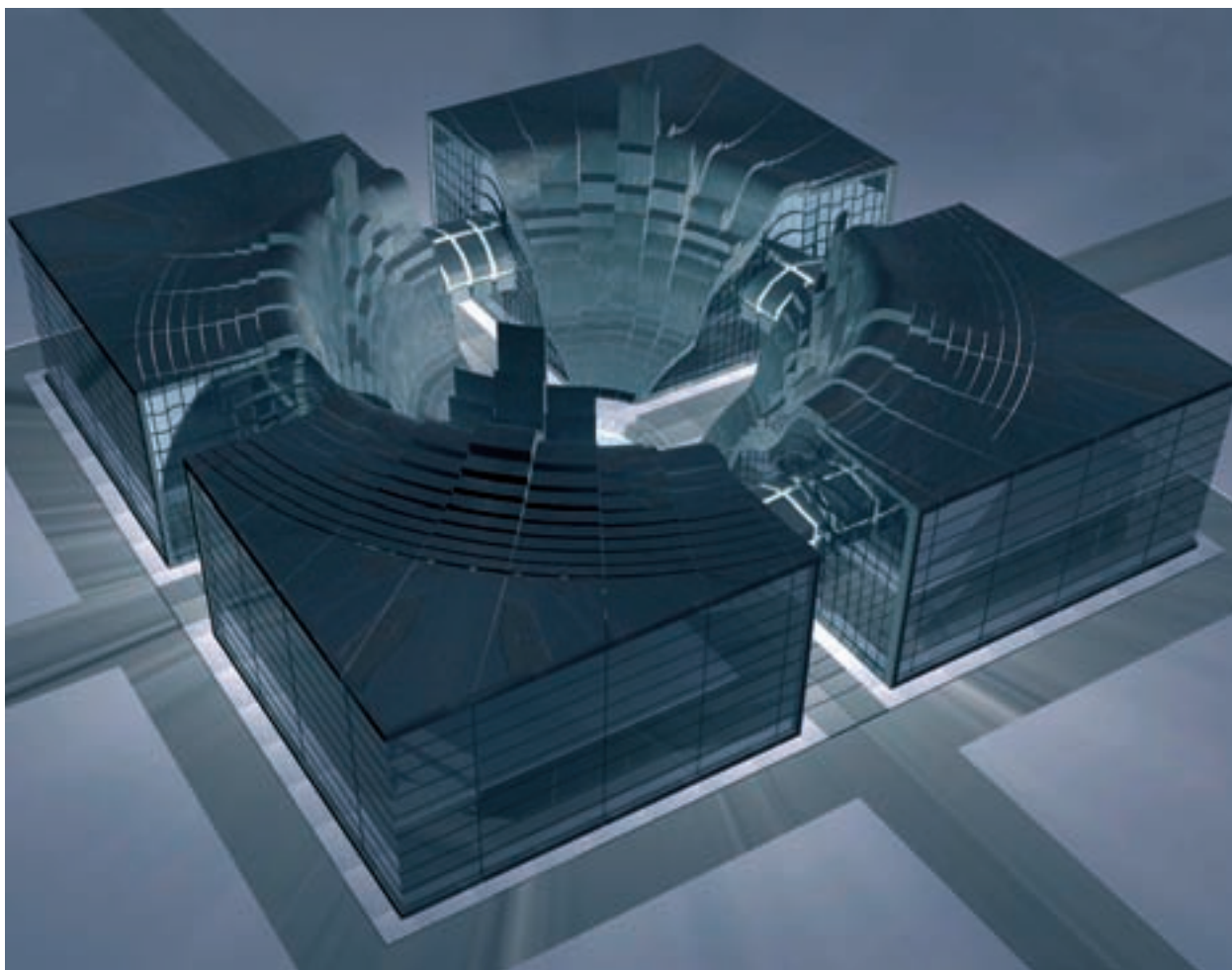
ad. Zenon Marciniak

Pracownia działa od 1978 roku, od 1979 roku jest pracownią dyplomującą (pierwsze prace dyplomowe 1981). Program zajęć realizowanych w formie zadań semestralnych i klauzurowych, obejmuje zakres architektury wnętrz wraz z wystawiennictwem i elementami projektowania przestrzeni widowiskowo – scenograficznych. Do istotnych osiągnięć Pracowni należy zaliczyć: Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki na Wystawie Dyplom '89 w Toruniu, przyznaną Zenonowi Marciniakowi; wyróżnienie Ministra, przyznane Dariuszowi Grzybowskiemu na wystawie Dyplom '93 w IWP w Warszawie; Nagrodę Marszałka Województwa Dolnośląskiego – Dyplom Roku 2002, przyznaną Magdalenie Filcek i Grand Prix prezydenckiego konkursu najlepszych dyplomów 2002 dla tej samej autorki oraz Nagrodę Marszałka Województwa Dolnośląskiego za najlepszy dyplom projektowy 2005, przyznaną Wojciechowi Kiniorskiemu, który w tym samym roku został zaliczony do grupy finalistów nominowanych do nagrody Prezydenta RP.

Magdalena Filcek „Balonodrom” 2002 (Nagroda Marszałka Województwa Dolnośląskiego i Grand Prix Prezydenta RP 2002)

Wojciech Kiniorski „Geosfera w strukturze zurbanizowanej – Centrum SF” 2004 (Nagroda Marszałka Województwa Dolnośląskiego – Dyplom Roku 2005 i nominacja do Nagrody Prezydenta RP)

Sylvia Muzyło-Kuryłowicz „Klub Muzyczny „Das Boot” 2004

Marta Bieluszewska i Sylwia Pikula scenografia do dyplomowego spektaklu PWST „Frida” (prezentowanego m.in. na festiwalu uczelni teatralnych w Łodzi) 2004

Pracownia Projektowania Architektury Wnętrz III

prowadzący: prof. Józef Jurek
prof. Krzysztof Wołowski

Pracownia prowadzi studia kierunkowe w zakresie projektowania przestrzeni wnętrz w architekturze. Projektowanie, kształtowanie otaczającej nas przestrzeni powinno prowadzić do równowagi pomiędzy fenomenem natury, a fenomenem cywilizacji, tworząc w efekcie występujących relacji harmonię. Współczesna cywilizacja ciągle zaskakuje i zadziwia projektantów, wprowadza nowe możliwości konstrukcyjne, materiałowe i technologiczne, służy podnoszeniu jakości mediów i poprawie standartów interaktywności społecznej. Stan ten sprzyja tworzeniu nowych przestrzeni na miarę oczekiwań współczesnego odbiorcy. Możliwość użycia nowych materiałów, technologii, czy innych nowatorskich działań, znajduje uzasadnienie w takich koncepcjach wnętrz, które nazywamy „architekturą designu”, lub też „designem architektury”. Tak pojmowane kształtowanie przestrzeni podlega zasadom „nakładającego się oddziaływania”. Przenikanie się tych zasad prowadzi do zaspokojenia istotnych potrzeb kulturowych i cywilizacyjnych aktualnego odbiorcy. W pracowni ma miejsce takie projektowanie przestrzeni, które uwzględnia zasady „nakładającego się oddziaływania”. Tego rodzaju formuła ma umożliwić otwartą wypowiedź plastyczną, stanowiącą swego rodzaju „znak” dla współczesnego człowieka-odbiorcy.

Dominika Sobolewska – „Przestrzeń doświadczeń wizualnych dla dzieci w wieku 6 – 12 lat”

Edyta Żukowska – „Księgarnia z muzyką filmową”

Natalia Planeta – „Teatr spotkań”

Anna Adach – „Wnętrze kościoła w Bilczy”

Pracownia Projektowania Elementów Wyposażenia Wnętrz i Mebla

prowadzący: prof. Wacław Kowalski
as. Szymon Hanczar

Pracownia przygotowuje studentów do samodzielnego rozwiązywania problemów projektowych w zakresie wyposażenia wnętrz, przede wszystkim meblarstwa. Program pracowni uwzględni także projektowanie niewielkich form plastyczno-architektonicznych usytuowanych w przestrzeni otwartej. Eksperymenty twórcze mają na celu poszukiwanie wartości plastycznych w projektowaniu użytkowym. Doświadczenia realizacyjne służą weryfikacji koncepcji oraz wprowadzaniu przyszych projektantów w obszar zagadnień warsztatowych, technologicznych, materiałoznawstwa oraz ergonomii.

Podczas realizacji zadań szczególną uwagę zwraca się na indywidualną interpretację podejmowanych zagadnień w zgodzie z zainteresowaniami i temperamentem artystycznym studenta. Równie istotnym problemem uwzględnianym w procesie dydaktycznym jest kształtowanie postawy przyszłego artysty, świadomego kreatora otoczenia, przywiązującego w równej mierze wagę do zagadnień użyteczności jak i do wartości estetycznej projektowanego dzieła.

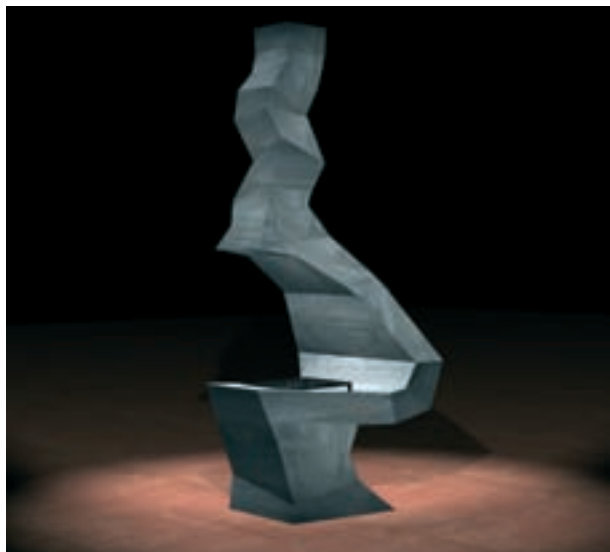
Omawianie podczas zajęć wybranych z przeszłości i aktualnych zdarzeń artystycznych w dziedzinie wzornictwa oraz analiza przykładów wybitnych osiągnięć projektowych służy poznawaniu wielości równoprawnych estetyk i postaw twórczych.

Projekt ogrodzenia – Agnieszka Szmata, III rok

Projekt wyposażenia łazienki – Dominika Sobolewska, IV rok

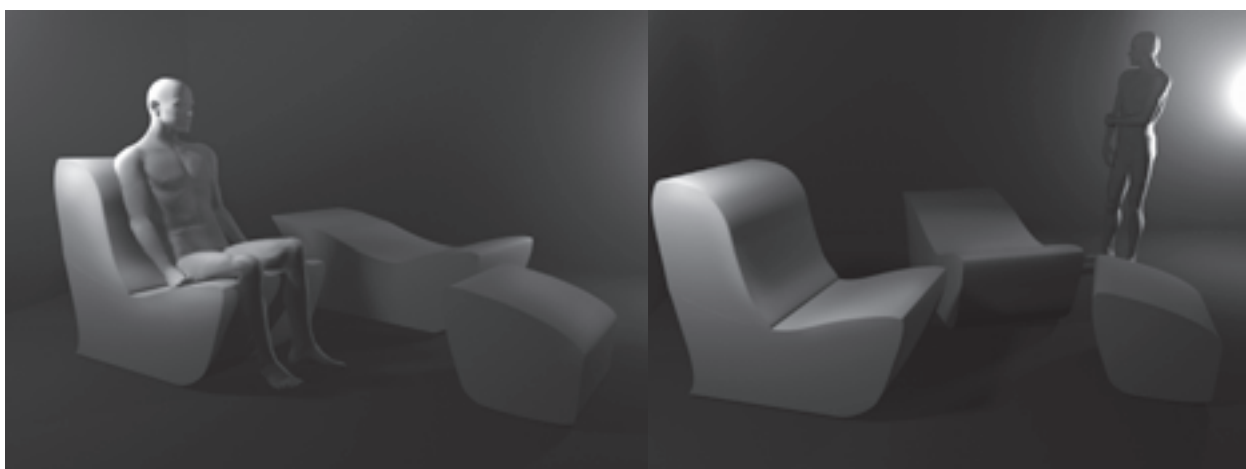
Projekt kominka – Kornaś Magdalena, III rok

Projekt półki na czasopisma – Dominika Sobolewska, IV rok

Projekt stołu – Marta Bieluszewska, IV rok

Projekt zestawu mebli wypoczynkowych – Magdalena Rolka, V rok

Projekt zespołu form świetlnych – Jerzy Lont, II rok

Projekt konika na biegunach – Jerzy Lont, III rok

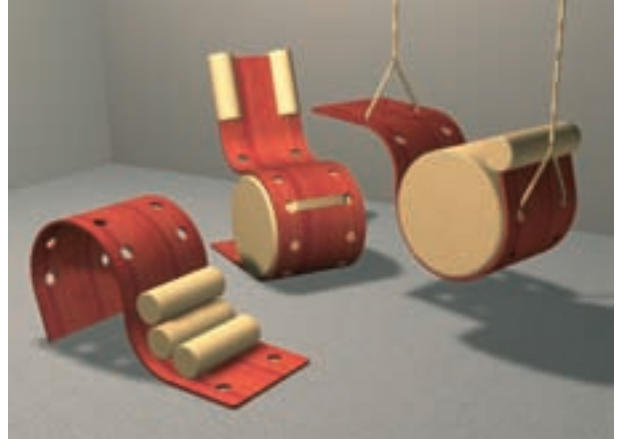
Projekt elementu wyposażenia placu zabaw – Joanna Jabłońska, III rok

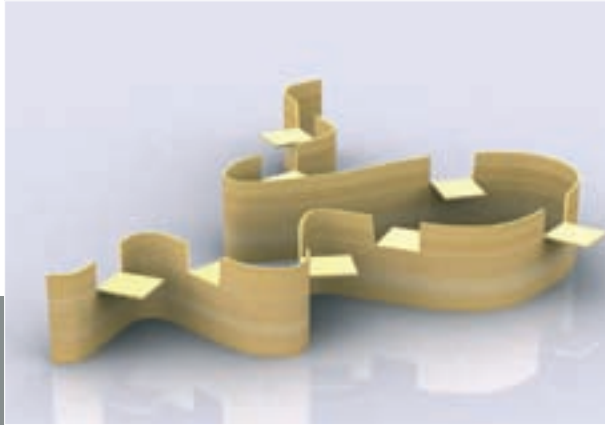
Projekt konsoli – Magdalena Kacprzak, IV rok

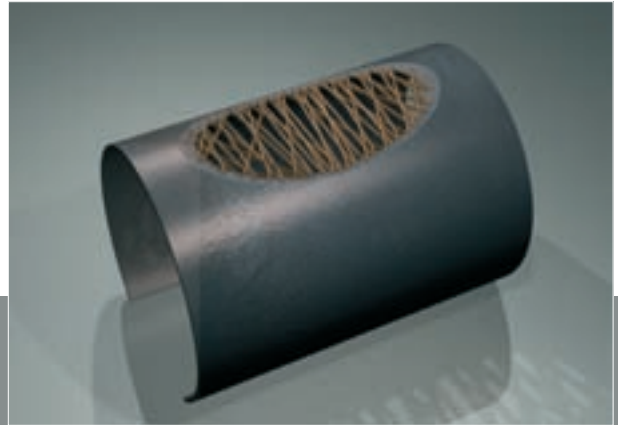
Projekt konsoli – Urszula Sekuna, III rok

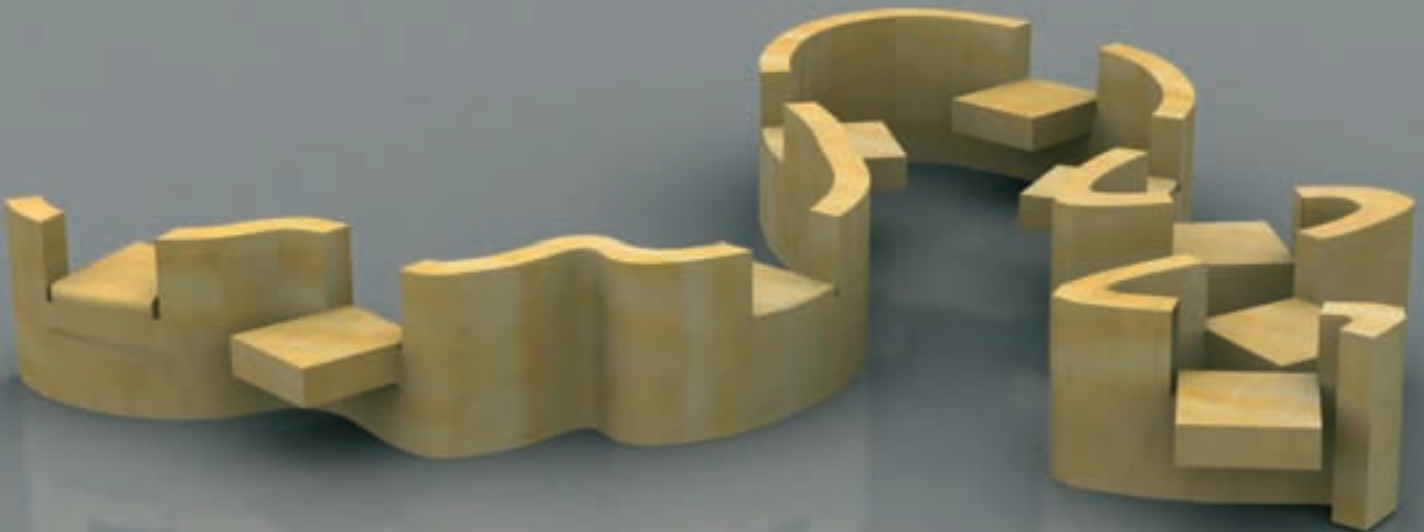
Projekt zestawu do rehabilitacji ruchowej dzieci – Adrianna Konopniak, V rok

Projekt zespołu siedzisk do wnętrza publicznego – Urszula Sekuna, IV rok

Projekt siedziska – Marta Bieluszewska, IV rok

Pracownia Wyposażenia Wnętrz i Mebla I

prowadzący: st. wykł. Edward Gańczyca
wykł. Stanisław Figiel

Kształcenie w Pracowni Wyposażenia Wnętrz i Mebla I służy przygotowaniu do profesjonalnego i kompleksowego opanowania projektowania sprzętu, wraz z umiejętnościami prezentowania swoich pomysłów. Program przygotowuje do projektowania mebli unikatowych i nie obejmuje problematyki mebli produkowanych seryjnie. Studenci w pięcioletnim cyklu rozwiązują na wybranych przez siebie przykładach, problemy formy, funkcji, materiałów i konstrukcji. Zadania semestralne ułożone są w ciągu przewidywanym narastanie trudności i poszerzanie problematyki projektowej. Zajęcia prowadzone są systemem korekt indywidualnych, przeplatanych krótkimi wykładami z zakresu antropometrii, materiałoznawstwa i technologii; kładą nacisk na logikę i konsekwencję.

Anna Kuk, dyplom 2005

Łucja Dwornicka, dyplom 2005

Justyna Hlibowska, dyplom 2003

Marzena Szpunar, dyplom 2003

Nikoleta Klimczak, dyplom 2003

Anna Kuk, dyplom 2005

Pracownia Podstaw Kształtowania

prowadzący: prof. Stanisław Gnacek
ad. Jacek Kulig

Wydziałowa Pracownia Podstaw Kształtowania kształci studentów I i II roku Architektury Wnętrz i I roku Wzornictwa Zasadniczym celem kształcenia w pracowni Podstaw Kształtowania jest uczulenie studentów na właściwości materiałów takich jak drewno. Chodzi tu o rozbudzenie ich indywidualnej wrażliwości na kreatywne możliwości tkwiące w danym tworzywie, także związane z jego „urodą” plastyczną i predyspozycjami technologicznej obróbki.

Magdalena Kacprzak – forma przestrzenna

Dagmara Surus – forma przestrzenna 1

Dagmara Surus – metal kuty

Dagmara Surus – forma przestrzenna 2

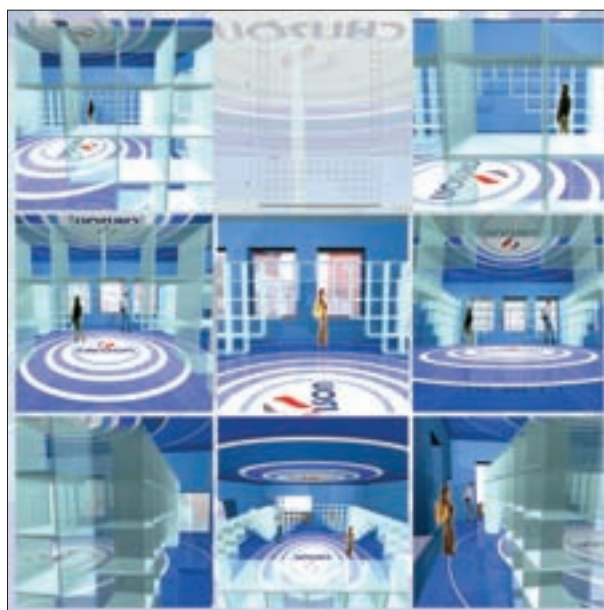
Dorota Hajdul – jak rozumiem metal

Projektowanie Grafiki i Przestrzeni Wystawienniczej

prowadzący: prof. Henryk Regimowicz

Pracownia realizuje program wprowadzający studentów w problemy projektowe związane ze świadomą wizualną kreacją przestrzeni wystawienniczej oraz kształtowaniem procesów informacyjnych i identyfikacyjnych występujących w przestrzennych relacjach człowieka do otoczenia. Obok rozwiązywania problemów projektowych wdraża się również studentów w praktyczne umiejętności zawodowej grafiki identyfikacyjnej. Szczególny akcent położony jest tu na poznawanie subiektywnych skojarzeń emocjonalnych i wyrabianie umiejętności ich artykułowania przy pomocy wybranych środków graficznych w wielowymiarowych korelacjach przestrzennych.

Pracownia Kompozycji Projektowania Graficznego

prowadzący: prof. Norbert Wieschalla

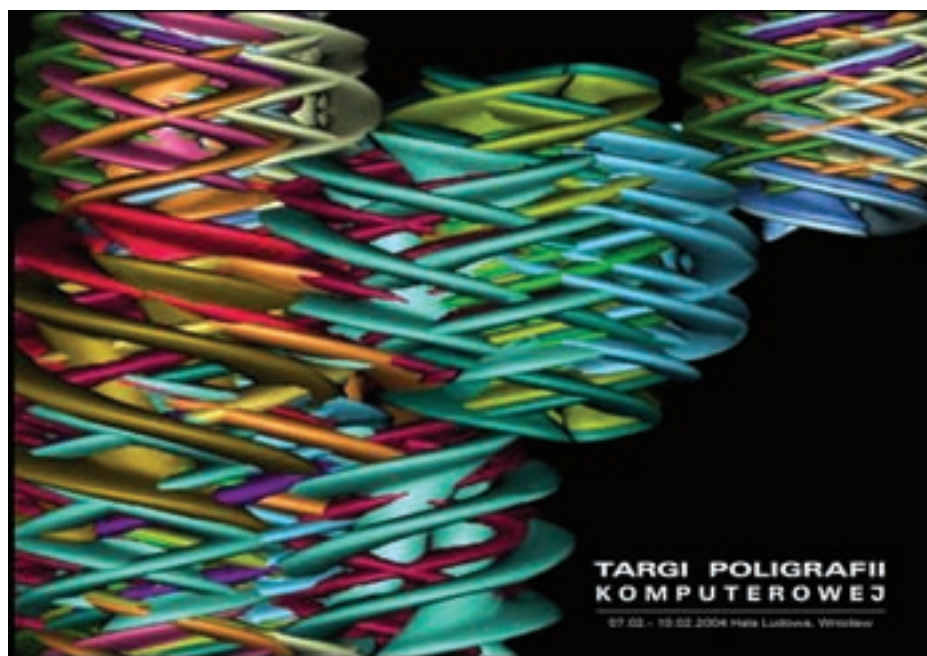
Program dydaktyczny Pracowni kładzie nacisk na rozwój osobowości twórczej poszczególnych studentów, na indywidualny proces kształcenia, na wzbogacanie i poszerzanie warsztatu realizacyjnego i zaspokajanie ich aspiracji twórczych. Pracownia Projektowania Graficznego poprzez odpowiedni dobór tematów realizowanych zadań, uwzględniających indywidualne predyspozycje, doświadczenia i wiedzę, zdobytą częściowo na pierwszych latach studiów na Wydziale AW i W, – umożliwia studentom lat starszych (III, IV, V), sprawdzanie i rozwijanie swoich możliwości twórczych w dziedzinie grafiki artystyczno-użytkowej. W ramach Pracowni realizowane są zadania w technikach manualnych, tradycyjnych, szczególnie we wstępnych fazach procesu projektowania, jak również, a może przede wszystkim, w różnych technikach komputerowych, łącząc różnego rodzaju media realizacyjne dostępne studentom w coraz szerszym zakresie w ostatnich latach studiów. Korekty, rozmowy, dyskusje bezpośrednio prowadzone ze studentami, są wymianą doświadczeń, analizą postępów, wskazówkami wspomagającymi procesy twórcze, które w końcowej fazie są bardzo owocne i widoczne w zrealizowanych unikatowych graficznych dziełach artystycznych studentów.

W Pracowni realizowane są także aneksy do prac dyplomowych w/g indywidualnego wyboru tematów w uzgodnieniu z pedagogiem.

Teresa Zasada

panneau "La Rocaille" format 30x100cm
projekt w skali 1:20

"Katalog biżuterii ekstremalnej"

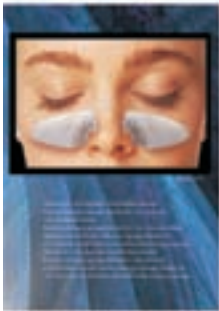
okładka- przód

extreme 077

extreme 707

extreme 931

extreme 538

extreme 174

extreme 058

extreme 103

extreme 703

extreme 739

extreme 355

okładka- tył

Wykonanie: grafika komputerowa * Wymiary: 2h29,7 * Rok powstania: 2004 * Autor: Aleksandra Kuczkara

AUTOR: MAGDALENA WOŁOSZYŃ PIANO: "AUA" FORMAT: 7,4 x 20m SKALA: 1:20 ROK POWSTANIA: 2004

Konstruowanie Wirtualnych Struktur Przestrzennych

prowadzący: ad. Dariusz Grzybowski

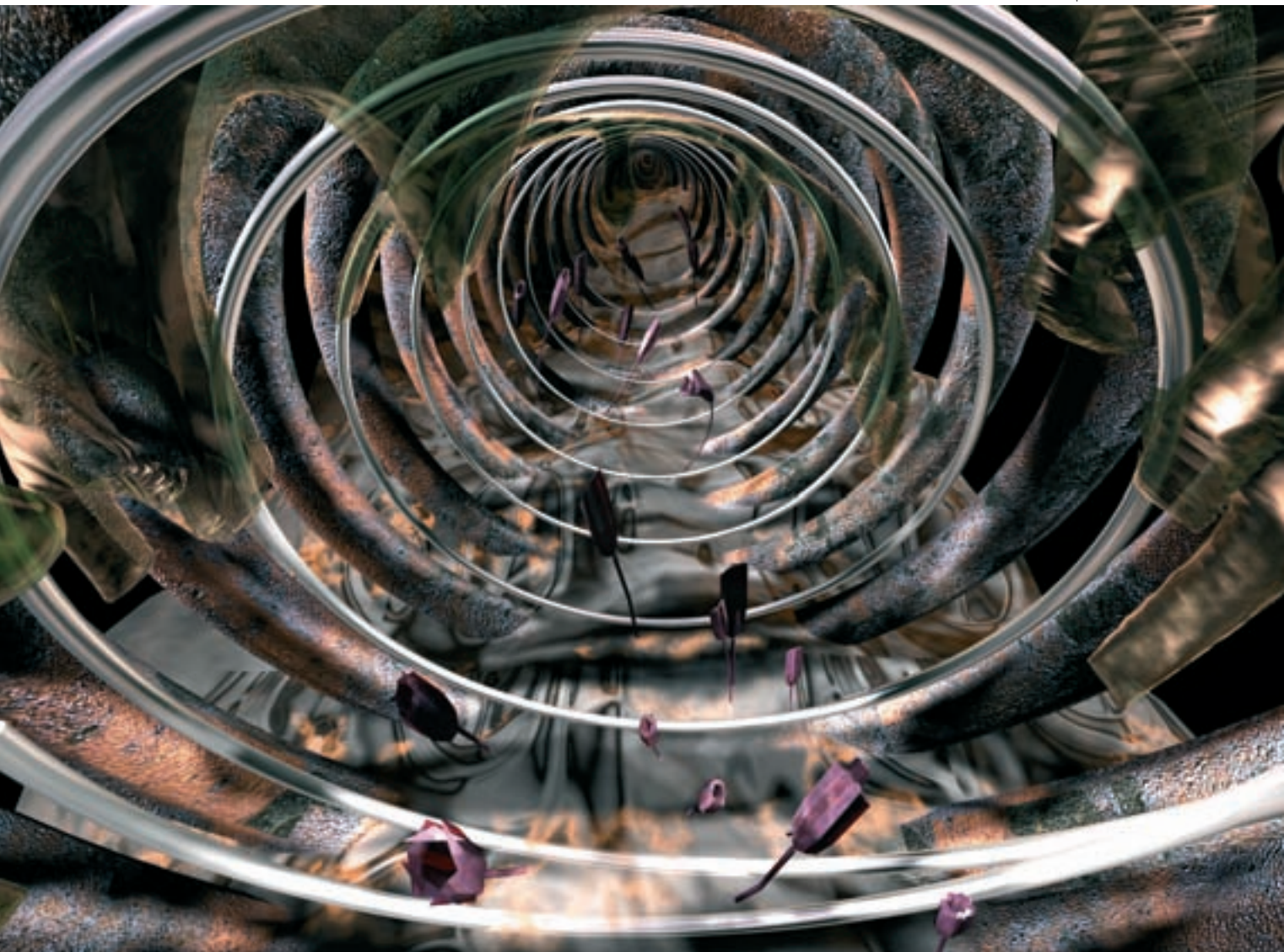
Pracownia powołana została w roku akademickim 2003/2004 na wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa w katedrze Architektury Wnętrz. Rozwój technologiczny, zwłaszcza w obszarze technik komputerowych, który nastąpił pod koniec XX wieku, pozwolił nie tylko na usprawnienia związane z samym procesem projektowania, poprzez zastosowanie metodyki projektowania komputerowego w ramach architektury wnętrz, ale stworzył także nowe możliwości kreacji architektonicznych w takich dziedzinach jak:

- wirtualne scenografie telewizyjne;
- filmy wykorzystujące techniki komputerowe do efektów specjalnych;
- graficzne interfejsy gier komputerowych (zwłaszcza tam, gdzie mamy do czynienia z interaktywnym wnętrzem i przestrzenią);
- reklama telewizyjna, animowane czołówki telewizyjne;
- wirtualne prezentacje autorskie;
- wirtualne przestrzenie widowiskowe itp.

Cele i formy kształcenia

Celem dydaktycznym przedmiotu jest ukształtowanie świadomości studenta w zakresie przestrzeni wirtualnej, rozbudzanie wyobraźni przestrzennej, oraz wrażliwości w szukaniu nowych kontekstów tradycyjnych form. Dotychczasowa wiedza studenta Architektury Wnętrz zostaje poszerzona o możliwość projektowania wnętrz wirtualnych na potrzeby takich dziedzin twórczości jak: reklama komputerowa, wirtualne scenografie filmowe i telewizyjne, przestrzenne interfejsy gier komputerowych, projekty autorskie itp.

prace studenckie 2003-2005

Katedra Wzornictwa

Katedra posiada trzy dyplomujące pracownie projektowe: Projektowania Produktu, Projektowania Form Użytkowych, Komunikacji Wizualnej. W oparciu o szeroki zakres wiedzy o charakterze humanistycznym oraz zdobywanych umiejętności specjalistycznych, a także wykształcenia ogólnoplastycznego studenci przygotowani są do projektowania form przemysłowych. W pracowniach projektowych realizowane są zadania z zakresu projektowania pojedynczych i złożonych produktów o zróżnicowanej konstrukcji i funkcji, kompleksowego projektowania struktur użytkowych, projektowania stanowisk roboczych i środowiska pracy, projektowania znaków i wielosystemowych komunikatów wizualnych oraz złożonych struktur informacyjnych w przestrzeni, projektowania opakowań, projektowania układów litericznych oraz poznawanie podstaw technik poligraficznych, a także zadania z zakresu technik prezentacyjnych.

Pracownie:

Pracownia Projektowania Produktu – dyplomująca

prof. Włodzimierz Dolatowski
ad. Agata Danielak-Kujda
as. Tomasz Gacek

Pracownia Projektowania Środków Transportu – dyplomująca

prof. Wilhelm Semaniszyn
ad. Piotr Jędrzejewski
as. Bogdan Wieczorek

Pracownia Projektowania Komunikacji Wizualnej – dyplomująca

ad. Mieczysław Piróg
wykł. Rafał Tumanowicz

Pracownia Projektowania Ergonomicznego

prof. Jan Kukuła
prof. Jerzy Grobelny

Pracownia Kształcenia Kierunkowego Projektowanie Graficzne z Elementami Liternictwa

wykł. Jacek Kujda

Pracownia Podstaw Kształtowania

prof. Stanisław Gnacek
ad. Jacek Kulig

Katedra Wzornictwa, znana również pod dawną nazwą Katedry Form Przemysłowych została utworzona w roku akademickim 1966-67, początkowo jako Pracownia a od roku następnego Katedra. Jej kierownikiem został znany już wówczas projektant (związany m.in. z IWP) prof. Krzysztof Meisner, absolwent Politechniki Warszawskiej (Wydział Mechaniczny) i ASP w Warszawie (Wydział Architektury Wnętrz). Inicjatorami utworzenia nowej jednostki byli prof. Władysław Wincze i ówczesny rektor doc. Stanisław Pękalski. Profesor¹⁾ Krzysztof Meisner kierował Katedrą przez 10 lat, były to lata bardzo istotne, lata w których ukończyli studia i rozpoczęli pracę pedagogiczną dzisiejsi profesorowie, kontynuujący dzieło założycieli nowego kierunku.

Wcześniej próby uruchomienia kształcenia w zakresie projektowania przemysłowego (oczywiście poza ceramiką, szkłem i meblem) były podejmowane jeszcze na przełomie lat 40-tych i 50-tych przez prof. Halinę Jastrzębowskią. W latach 1960-64 liczne projekty dla zakładów FUM / FAT we Wrocławiu i Fabryki Obrabiarek H. Cegielskiego wykonywali Jerzy Boroń i Mieczysław Zdanowicz (prezentacje targowe m.in. MTP – Poznań 1963). Projekty form lodówek realizował w zakładach „POLAR” Leszek Kaćma, który przy okazji opatentował nowy typ jednoczęściowego plastikowego zamku do drzwi lodówki (był to okres kiedy nie stosowano jeszcze taśm magnetycznych, a metalowe zamki o złożonej wieloczęściowej konstrukcji komplikowały rozwijającą się po 1956 roku produkcję lodówek).

Projekty walców (m.in. WDT 1 – 1959, WDT 2 – 1961, WG 2 – 1964) i maszyn drogowych (ładowarka hydrauliczna Ł 2 – 1965) dla zakładów „BUMAR – FADROMA” opracowywała Krystyna Pławska-Jackiewicz (absolwentka Katedry Rzeźby i współautorka nagrodzonego w międzynarodowym konkursie projektu Teatru w Nowym Sadzie); walce te były produkowane seryjnie i eksportowane. Próbę nawiązania współpracy z zakładami samochodowymi JZS w Jelczu podjęli ok. 1960 roku Wiesław Zajęczkowski i Tadeusz Torski (wówczas urlopowany student PWSSP), współprojektując wnętrze autobusu konferencyjnego. Nieco później z zakładami ELWRO we Wrocławiu podjął współpracę Adam Łowczycki, który do 1966 roku zaprojektował szereg rozwiązań związanych z pionierską produkcją sprzętu komputerowego i opracowaniami stanowisk operatorów tego sprzętu.

Po Adamie Łowczyckim projektantem pracującym dla ELWRO zostaje Benedykt Hadyński (absolwent architektury wnętrz) współtwórca m.in. serii maszyn cyfrowych „Odra” (1973), czytnika tekstów maszynowych „CTM – 02” (1978) i wielu innych opracowań (wyróżniony I nagrodą i medalem na I Ogólnopolskiej Wystawie Wzornictwa Lublinie, 1969). W zakładach ASPA pracował Wiktor Możejko (absolwent malarstwa), w przemyśle odzieżowym na przełomie lat 1960-70 pracuje około 40 absolwentek i absolwentów PWSSP (jak wynikało z opracowania dla ZO ZPAP z roku 1970 w większości były to osoby po ceramice i szkłe).

Z wzornictwem odzieżowym i modą są związane nazwiska wybitnych projektantów – absolwentów wrocławskiej PWSSP / ASP. Przez kilka dziesięcioleci projektantem „Numer 1” Mody Polskiej był Jerzy Antkowiak (absolwent malarstwa z Pracowni doc. Marii Dawskiej), a obecnie do najścisłej czołówki projektantów zalicza się, działająca również od kilku lat w Warszawie, Małgorzata Baczyńska (absolwentka ceramiki).

Oczywiście było jeszcze wiele innych przykładów działalności designerskiej absolwentów kierunków istniejących w Uczelni przed powstaniem Katedry Form Przemysłowych. Teresa Forowicz projektowała lalki produkowane przez zakłady spółdzielcze, Adam Krzemieniewski opracowywał formy maszyn i urządzeń dla przemysłu leśnego, a późniejszy dziekan Wydziału AW i W Jan Kowalczyk wykonywał projekty dla dzierżoniewskich zakładów „DIORA” (odbiornik radiowy

RAMONA, 1960 – reprodukowany w albumie „Rzeczy pospolite” (BOSZ, 2001, wśród wzorów charakteryzujących przełom lat 1950-60).

Design to oczywiście również przemysłowa ceramika i szkło oraz mebel ale te zakresy projektowania są omawiane odrębnie (mebel przy architekturze wnętrz).

Natomiast należy jeszcze przypomnieć o bliskiej tematyce wzornictwa wystawie problemowej „Funkcja Koloru i Formy” (1963), zrealizowanej przez Grupę czterech w BWA we Wrocławiu. Autorami wystawy byli: Jerzy Boroń, Jan Chwałczyk, Wanda Gołkowska i Mieczysław Zdanowicz. Duża i szersza tematycznie wystawa „Plastyka w przemyśle” była prezentowana w salach NOT-u w 1964 roku a jednym z jej organizatorów był Leszek Kaćma.

Powołanie Katedry Form Przemysłowych poprzedziła próba utworzenia stałej pracowni projektowej wzornictwa przemysłowego, działającej w PWSSP w pierwszej połowie lat 60-tych. Był to Zakład Form Przemysłowych realizujący zlecenia zewnętrzne, a zatrudnionymi w nim projektantami byli m.in. Krystyna Pławska-Jackiewicz oraz realizujący również opracowania o charakterze rzeźbiarskim (m.in. dla Wytwórni Filmów Fabularnych) Janina Piskorska-Piela, Alojzy Gryt i Jacek Dworski (absolwenci rzeźby). Zakładem kierował inż. Jerzy Wałkowski, a jego współpracownikiem był ówczesny asystent Janusz Grzonkowski. Jednostka ta zakończyła działalność wraz z końcem kadencji jej inicjatora rektora prof. Stanisława Dawskiego. Formą organizacyjną, która poprzedziła powstanie nowego kierunku studiów, była międzywydziałowa pracownia wolnego wyboru (używano nazwy Międzywydziałowe Studium Projektowania Form Przemysłowych). Formuła wolnego wyboru pracowni utrzyma się również po utworzeniu Katedry Form Przemysłowych, a na fakultatywne zajęcia prowadzone przez prof. Krzysztofa Meisnera uczęszczali studenci z różnych wydziałów.

Do nowo utworzonej w 1966 roku Pracowni Projektowania Form Przemysłowych, a następnie (od 1967) Katedry Form Przemysłowych przyjęło 6 studentów III roku studiów: Wilhelma Semaniszyna (późniejszego dziekana Wydziału AW i WP), Krzysztofa Łukasiewicza (również późniejszego pedagoga Katedry), Antoniego Dytko, Marka de Gache, Jana Górskiego, Tadeusza Waloszczyka i Henryka Bacę (który później odszedł z Katedry). Prof. Krzysztof Meisner prowadził zajęcia z zakresu głównego przedmiotu projektowego, a jego asystentem w początkowych latach istnienia Katedry był Janusz Grzonkowski (późniejszy profesor w Katedrze Wiedzy Wizualnej). Obok tematów zadań semestralnych wydawane były tematy, realizowanych w krótkim czasie zadań klauzurowych. Zadania te miały na celu rozwijanie inwencji twórczej i predyspozycji wynalazczych oraz świadomości skutków decyzji projektowych. Tematy zadań formułowane były zwięźle (np. „Duże, kolorowe za 100 złotych”), a rezultaty (np. sprawność automatu segregującego piłeczki pingpongowe) oceniano wedle wymiernych zasad.

Projekty semestralne obok dokumentacji graficznej podawane były w formie makiet, wykonywanych z wielką precyzją, a powlekane warstwami szpachlówek, farb i lakierów powierzchnie gipsowych modeli doprowadzano do „lustrzanego” połysku. Budziło to wielkie zainteresowanie w innych Katedrach, skąd pedagodzy i studenci przychodzili z prośbą o udostępnienie „tego błyszczącego tworzywa”.

Doc. Krzysztof Meisner przylatywał z Warszawy na dwa tygodnie w miesiącu i do rytmu jego pobytów dostosowany był program pozostałych zajęć. Kierownik Katedry mieszkał w pokoju gościnnym w budynku Uczelni, co umożliwiało prowadzenie korekt również po godzinach zajęć, a studenci nie opuszczali pracowni do późnych godzin nocnych. Od pierwszych lat istnienia Katedry prof. Krzysztof Meisner nawiązał znakomity, niemal koleżeński kontakt ze swoimi studentami. Po zakończeniu korekt udawano się wspólnie do miasta np. do Klubu Związków Twórczych, a obowiązywała zasada, że na terenie Uczelni Kierownik Katedry

wchodzi pierwszy, zaś poza PWSSP pierwsi wchodzi studenci. Dysput o projektach w ogóle nie przerywano. Wzornictwo było modne, w uczelniach plastycznych stawało się enklawą nowoczesności, a Szefer uczestnicząc w światowych kongresach ICSID-u zapewniał kontakt z aktualnymi dokonaniem międzynarodowego designu. W tych okolicznościach jakość prac projektowych musiała szybko wzrastać, a Katedra zaczęła reprezentować Uczelnię na ogólnopolskich wystawach prac studenckich. Dodatkowym polem działalności twórczej były konkursy, w których z inspiracji prof. Krzysztofa Meisnera uczestniczyły zespoły studentów, zdobywając nagrody i wyróżnienia (nawet w dość odległych od wzornictwa dziedzinach – np. w konkursie na koncepcję przestrzennego zagospodarowania masywu Śnieżnika).

Zajęcia w Katedrze prowadzili również doc. Leszek Kaćma (komunikacja wizualna 1966–67), wykł. Michał Jędrzejewski (od 1967–68 projektowanie komunikacji wizualnej, a następnie grafika przemysłowa), doc. Józef Chierowski (projektowanie sprzętu i detalu) i inż. Sławomir Zemła (rysunek techniczny, technologia) i wykł. Ryszard Gachowski (grafika projektowa).

Doc. Leszek Kaćma, który po roku wykładów w Katedrze FP przystąpił do organizowania Międzywydziałowej Katedry Wiedzy Wizualnej, powiązał program swoich zajęć z obiektywną analizą psychofizjologicznych uwarunkowań postrzegania wizualnego. Kontynuującemu ten wątek zajęć dydaktycznych wykł. Michałowi Jędrzejewskiemu, kierownik Katedry zalecił zwiększenie nacisku na rozwijanie predyspozycji inwentycznych przez realizowanie serii zadań projektowych, związanych między innymi z przekazem graficznym. Nie zawsze był to przekaz graficzny i nie zawsze płaszczyznowy. Podczas przeglądu semestralnego zimą 1969 roku student Wilhelm Semaniszyn uruchomił kompresor podłączony do dyskretnie ukrytego plastikowego rękawa i ... w ciągu kilkunastu sekund sala razem z komisją i studentami wypełniła się pneumatyczną strukturą przenoszącą zebranych w inną rzeczywistość. Ledwie usunięto plastikową rurę, z pracownianej szafy zaczęły wydobywać się odgłosy rozpaczliwych prób wydostania się na zewnątrz. Szafę otwarto, zapadła cisza, a w środku ukazał się obraz doskonałej pustki, maskującej przemysłnie ukryty przez studenta Jana Górskiego głośnik.

Po pewnym czasie przedmiot ten nazwano grafiką przemysłową, rozumianą jako doskonalenie graficznych metod komunikacji – w procesie projektowania, wdrażania, wytwarzania i użytkowania wyrobów przemysłowych. W ramach tej formuły też pojawiały się opracowania niecodzienne np.: wizerunki „brył niemożliwych” (prezentacja projektów studenckich w czasopiśmie „Projekt”, 1977; artykuł prof. Krzysztofa Meisnera), czy kompozycje tworzone przy wyłącznym zastosowaniu normatywnych linii i oznaczeń występujących w rysunku technicznym („Piękny obraz w polskiej normie”).

Projektowanie sprzętu prowadził, najsilniej wówczas związany z przemysłem meblarskim, autor masowo produkowanego fotela „366” – doc. Józef Chierowski. Mebel był również tematem zadań klauzurowych w kierunkowej pracowni prof. Krzysztofa Meisnera, a np. siedziska zrealizowane z falistej faktury budziły wielkie zainteresowanie w innych pracowniach Uczelni, skąd przybywali pedagodzy i studenci celem sprawdzenia wytrzymałości nietypowych obiektów.

Blok zajęć technicznych prowadził inż. Zemła doświadczony wykładowca Politechniki Wrocławskiej. Przekazywał on studentom szerokie zakresy wiedzy technicznej – od zasad funkcjonowania wielkich pieców po reguły wykonywania rysunków technicznych najdrobniejszych detali.

Związki Katedry Wzornictwa z wykładanymi na Wydziale (dla młodszych lat) przedmiotami z zakresu podstaw projektowania i kompozycji brył i płaszczyzn, były co raz ściślej, a prowadzący te zajęcia st. wykł. Wiesław Zajczkowski oraz jego ówczesny asystent Krzysztof Łukasiewicz (prowadzący już wcześniej zajęcia z zakresu fotografii) weszli na stałe w skład zespołu pedagogów Katedry. Od roku akademickiego 1972–73 prowadzili oni przedmiot podstawy projektowania, a w roku 1979 został zatrudniony jako asystent absolwent Katedry (z 1977 roku) Rafał Tumanowicz.

Istnienie wrocławskiej Katedry Wzornictwa (Form Przemysłowych) dość szybko przenika do szerszej świadomości publicznej. Wystawiane prace studenckie budzą zainteresowanie mediów, w których zaczynają się ukazywać publikacje na temat Katedry (rozbieżne interpretacje jednego z tych tekstów wywołują konflikt, w wyniku którego ówczesny adiunkt, a późniejszy profesor Janusz Grzonkowski przenosi się do Międzywydziałowej Katedry Wiedzy Wizualnej). Pośrednim rezultatem zainteresowania mediów jest przyjazd do Wrocławia grupy studentów z Bułgarii. Studia pod kierunkiem prof. Krzysztofa Meisnera rozpoczynają

Stojan Czifliczki, Ceca i Cwiatko Kopczewowie oraz Christo Prodanow, którzy w drugiej połowie lat siedemdziesiątych zrealizują świetne prace dyplomowe, a niezwykła osobowość Stojana Czifliczkiego (przewodniczącego samorządu Domu Akademickiego i autora trójwymiarowego kroju pisma) przejdzie do wydziałowej legendy.

Wspomnieć też należy o Japończyku, przywiezionym (w wyniku anegdotycznych zbiegów okoliczności) przez powracającego z Tokio prof. Krzysztofa Meisnera. Japończyk, producent zabawek i właściciel sieci sklepów tej samej branży, podróżował do Wiednia z zamiarem odwiedzenia międzynarodowej imprezy targowej. W Warszawie, zafascynowany nieznanym mu krajem, zmienił plany i przybył do Wrocławia, gdzie spędził kilka tygodni. Dzień rozpoczynał od pobytu w uczelnianej kawiarni, w której wspomniany wyżej Stojan Czifliczki wraz z narzeczoną Norweżką (studentką ceramiki) udzielał mu lekcji polskiego. Zbliżone dźwiękowo japońskie nazwisko przetłumaczono na Jaśkiewicz, tak że sympatyczny gość mógł z wyraźną przyjemnością przedstawiać się: „Jaśkiewicz jestem, piwo lubię.” Kiedy powracał do kraju zapewniał nas: „że mieszkamy w najwspanialszym miejscu na świecie, gdzie nikt się niczym nie przejmie, panuje luz i ogólna życzliwość”. Pozostały po nim zapisywane na szafach i ścianach adresy w Tokio i Jokohamie, dawno niestety zatarte w czasie remontów i przeprowadzek.

W początku lat siedemdziesiątych szeroko dyskutowaną kwestią była rola i usytuowanie w programie kształcenia designerów przedmiotów ogólnoplastycznych. Dyskusje takie toczyły się na wszystkich wydziałach projektowych i na ogół towarzyszyły im próby ograniczania zajęć z zakresu malarstwa rysunku i rzeźby. Najdalej idące wnioski w tym zakresie przedstawiali profesorowie Wydziału Form Przemysłowych ASP w Krakowie, skądinąd odnoszący sukcesy w dziedzinie sztuki czystej i aktywnie uczestniczący w wystawach malarstwa lub grafiki. Wrocław reprezentował w tym zakresie postawę dosyć umiarkowaną ale i tak podczas sesji programowej w 1972 roku, doszło do ostrej polemiki pomiędzy doc. Zofią Artymowską (prowadzącą jedną z pracowni malarskich), a prezentującym racje ortodoksyjnych designerów st. wykł. Wiesławem Zajczkowskim (również uprawiającym malarstwo uczniem prof. Eugeniusza Gepperta). Spór tak się zaostrzył, iż sprawą zając się musiał Senat Uczelni, podczas obrad którego napięcie udało się rozładować, a przedmioty ogólnoplastyczne zachowały niemal bez zmian swoją dotychczasową pozycję.

Przyczyny powyższego sporu były różnorodne. Nowy kierunek studiów, jakim na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych było wzornictwo przemysłowe, wymagał wprowadzenia do programu szeregu nowych przedmiotów, które trzeba było najwzajemniej zmieścić w planie studiów. Tak więc „nowe” zapewne musiało znaleźć się w konflikcie ze „starym” – czyli z uświęconymi tradycją metodami kształcenia plastyków. Zauważono jednocześnie, iż na świecie istnieją uczelnie kształcące designerów z pominięciem malarstwa i innych przedmiotów plastycznych, a bazujące w programach na kształceniu technicznym, technologicznym i ergonomicznym, ściśle ukierunkowanym na wzornictwo.

W warunkach naszego kraju, tak wąsko wyspecjalizowany absolwent nie przetrwałby w branży plastycznej zawirowań lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych, a i po zmianie ustroju miałyby dalekie kłopoty ze znalezieniem odpowiadającego kwalifikacjom miejsca zatrudnienia. W rezultacie kompromisy programowe lat siedemdziesiątych dały pomyślne rezultaty. Absolwenci wzornictwa mogą z dobrym skutkiem zarówno projektować formy przemysłowe jak i działać w zakresie wystawiennictwa, reklamy, grafiki użytkowej, a nawet rozwijając twórczą działalność w dziedzinie malarstwa, rzeźby czy nowych mediów.

Drugim wątkiem polemicznych zawirowań stały się po zakończeniu 22 letniej kadencji dziekańskiej prof. Władysława Wincze doktrynalne różnice poglądów w zakresie celów i metod projektowania pomiędzy prof. Krzysztofem Meisnerem, a nowym dziekanem doc. Janem Kowalczykiem. O ile prof. Władysław Wincze był „ładowcem otwartym”, a probującymi nowe tendencje i wręcz zachęcającym do nowatorskich poszukiwań i eksperymentów, o tyle doc. Jan Kowalczyk, uprawiający utrzymaną w ładowskiej tradycji perfekcyjną metaloplastykę, lokuował intuicyjnie całą twórczość projektową w obszarze sztuki dekoracyjnej. Musiało to doprowadzić do sporów z doc. Krzysztofem Meisnerem, propagującym bliski wskazaniom ICSID-u, racjonalnie rozważny a zarazem dotrzymujący kroku postępowi technicznemu design.

Do pewnego momentu rozjemcą w narastających napięciach był rektor prof. Tadeusz Forowicz. Niestety przypadkowy spór na tle odmiennych ocen jednej z prac

dypłomowych, doprowadził do rozszerzenia konfliktu. Teraz kierownik Katedry Wzornictwa toczył wojnę podjazdową zarówno z dziekanem jak i z rektorem. Doszedł do tego konflikt z prodziekanem, na tle odmiennej interpretacji przebiegu egzaminów wstępnych i pomimo wysiłków mediacyjnych, podejmowanych przez młodszych pracowników Katedry, prof. Krzysztof Meisner zdecydował się na proponowany mu właśnie wyjazd dydaktyczny do Iraku. Potem była Irlandia oraz Kanada, Warszawa ... i do Wrocławia założyciel Katedry Wzornictwa już nie powrócił, odwiedzając Uczelnię jedynie przy okazji sympozjów lub spotkań rocznicowych.

W roku akademickim 1976-77 kierownictwo Katedry Wzornictwa przejął doc. Józef Chierowski. Kierownictwo pracowni dyplomującej obejmuje ówczesny adiunkt Wilhelm Semaniszyn, prowadzący już wcześniej pracownię dla III roku, a jednocześnie powstaje druga pracownia dyplomująca prowadzona przez doc. Józefa Chierowskiego wraz z asystentem Włodzimierzem Dolatowskim (absolwent z 1974 roku). Jednocześnie opuszcza Katedrę Wzornictwa doc. Michał Jędrzejewski, który po przewoźnie II st. z zakresu architektury wnętrz przechodzi do Katedry AW.

Niezależnie od przekształceń i zawirowań organizacyjno kadrowych, w kręgu Katedry powstają zespoły projektowe realizujące opracowania na rzecz przemysłu i innych instytucji zainteresowanych specjalistycznymi rozwiązaniami designerskimi. Jeszcze z inicjatywy prof. Krzysztofa Meisnera zostaje nawiązany kontakt z Fabryką Samochodów Ciężarowych w Starachowicach. Od 1974 roku powstają dla tych zakładów projekty kabin do samochodów ciężarowych małej i średniej ładowności (realizowane w formie perfekcyjnie wykonanych modeli w skali 1 : 1), a w późniejszych latach podobne opracowania są realizowane dla Jelczańskich Zakładów Samochodowych. We wszystkich tych realizacjach uczestniczył adiunkt, a później docent i profesor Wilhelm Semaniszyn, natomiast składy zespołów projektowych ulegają zmianom. W pierwszych realizacjach brali udział Manfred Schulz i Roman Nęcki (autor, zrealizowanego na dyplom w 1971 roku i budzącego sensację na ulicach Wrocławia, jeżdżącego prototypu małolitrażowego samochodu). W latach późniejszych stałą współpracę z Wilhelmem Semaniszyinem nawiąże Jan Kukuła (absolwent z 1977 roku, a obecnie również profesor). W latach osiemdziesiątych w niektórych opracowaniach projektowych z tego cyklu uczestniczyli również studenci Katedry Dariusz Łubiński i Piotr Jędrzejewski.

Innym ważnym kompleksowym opracowaniem, zrealizowanym przez pracowników Katedry Wzornictwa był projekt kompleksowego wyposażenia ulic Koszalin (przystanki autobusowe, kioski handlowe, informacja turystyczna), który powstał w latach 1978-79. Rezultatem wdrożenia tego projektu była m.in. na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych niekontrolowana ekspansja kopiowanego masowo składanego kiosku handlowego – słynnych „szczęk”, które miały wyposażać Koszalin, a uczestniczyły w generalnej przemianie systemu gospodarczego naszego kraju. Autorami tego wieloelementowego projektu byli Włodzimierz Dolatowski (późniejszy profesor i prorektor 1996-99), Wacław Kowalski (późniejszy profesor, dziekan 2002-2005 i prorektor od 2005), Mieczysław Piróg (późniejszy dziekan 1996-2002) oraz Paweł Szczotka (wieloletni wykładowca Katedry Wzornictwa).

W końcu lat siedemdziesiątych pojawiają się możliwości wyjazdów studyjno-stypendialnych i uczestnictwa w stażach zagranicznych. Ówczesny adiunkt Wilhelm Semaniszyn odbywa półroczny staż we Francji, st. wykł. Krzysztof Łukasiewicz przebywa w Holandii, a następnie w Finlandii i już na początku lat osiemdziesiątych w NRD (Halle), gdzie prowadzi również przez jeden semestr zajęcia. W połowie lat osiemdziesiątych ówczesny adiunkt Włodzimierz Dolatowski „zalicza” roczną praktykę projektowo-dydaktyczną w USA, gdzie pracując w biurze designerskim prof. Williama Plumba (Plumb Design Group Inc., Nowy Jork) wygrywa konkurs designerski na projekt przenośnego radiomagnetofonu SHARP, opublikowanego na okładce czasopisma „Design” (kwiecień 1987). Drugim elementem pobytu był staż dydaktyczny w Pratt Institute i Parson School w Nowym Jorku oraz w Bridgeport University i Yale University CT. Powracając ze Stanów Zjednoczonych Włodzimierz Dolatowski przywozi do Wrocławia komputer PC, który stał się pierwszym tego typu urządzeniem w Katedrze.

Powróćmy jeszcze do wydarzeń z przełomu lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych. W początkach 1980 roku sytuacja w Katedrze jest niestabilna. Dodatkowo krążące półoficjalnie wieści o planowanej w Ministerstwie fuzji wszystkich jednostek projektowych istniejących w poszczególnych PWSSP i zamiarze utworzenia w każdej uczelni jednego wydziału projektowania plastycznego, wywołują

zaniepokojenie zatrudnionych w Katedrze pedagogów. Kształt ewentualnego nowego wydziału, łączącego ceramikę, szkło, architekturę wnętrz i ... formy przemysłowe, zarysowuje się niezbyt klarownie, wywołując obawy o zachowanie ciągłości kształcenia w zakresie wzornictwa. Zbliża się jednak gorące lato 1980 roku. Sierpniowe wydarzenia polityczne unieważniają teksty biurokratycznych zarządzeń, a szkoły wyższe uzyskują na kilkanaście miesięcy pełną autonomię.

W rezultacie jesienią 1980 roku następuje w Uczelni szereg zmian, będących następstwem strajków, sierpniowych porozumień i rejestracji Solidarności. W Katedrze Wzornictwa zmiany te następują wcześniej niż w innych jednostkach PWSSP, a dotyczą zarówno obsady kadrowej jak i struktury organizacyjnej. Ogólny klimat polityczny sprzyja przemianom i propozycje pracowników Katedry zostają szybko zaakceptowane przez Radę Wydziału, dziekana oraz rektora.

W nowej strukturze organizacyjnej pojawiają się trzy pracowni dyplomujące: Pracownia Projektowania Produktu i Struktur Użytkowych – prowadzona przez obecnego profesora Włodzimierza Dolatowskiego, Pracownia Projektowania Środowiska Pracy – prowadzona przez obecnego profesora Wilhelma Semaniszyina i Pracownia Komunikacji Wizualnej – prowadzona przez ówczesnego starszego wykładowcę Wiesława Zajczkowskiego (opóźniona z przyczyn zdrowotnych kwalifikacja II st. – 1996). Dotychczasowy kierownik Katedry doc. Józef Chierowski przechodzi do Katedry AW, a nowym kierownikiem Katedry zostaje (12. XII. 80) ad. Wilhelm Semaniszyn, który przewoź kwalifikacyjny II st. przeprowadzi w czerwcu 1981 roku.

Przekształcenia strukturalne Katedry są wynikiem gruntownej, wszechstronnej analizy potrzeb programowych i możliwości lokalowo-technicznych oraz stanu i planowanego rozwoju kadry. Opracowanie programowe było rezultatem kilkutygodniowej intensywnej pracy zespołu, w skład którego wchodził w/w. kierownicy nowych pracowni oraz wykładowca Krzysztof Łukasiewicz i asystent Marian Suwiczak.

Równoległe z powołaniem nowych jednostek dydaktycznych wprowadzono do programu kształcenia nowe przedmioty: Teorię i metodykę projektowania, Ergonomię, Historię projektowania i kultury technicznej, Filozofię projektowania, Elementy nauk Technicznych i Techniki prezentacyjne. Zostają zatrudnieni nowi pedagodzy: Mieczysław Piróg (absolwent krakowskiego Wydziału Form Przemysłowych), Jan Kukuła oraz doktorzy i inżynierowie Jerzy Grobelny, Stanisław Lose, Janusz Rębielak, Andrzej Saj i Stefan Pilcer (absolwenci i pedagodzy Politechniki Wrocławskiej). Pomimo straty, jaką było niedawne odejście z Katedry prof. Krzysztofa Meisnera, pojawiły się nowe możliwości podniesienia poziomu kształcenia projektantów, a przyjętą formułę programowo-organizacyjną można z perspektywy ćwierćwiecza ocenić jako udaną. Potwierdzeniem tego poglądu są drobne jedynie korekty, wprowadzane w latach późniejszych do modelu z 1980 roku.

Na przełomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych Katedra Wzornictwa przeprowadza się z sal 11 i 12 na placu Polskim do nowego pawilonu D w kompleksie budynków Uczelni przy ulicy Traugutta. Pomimo wszelkich mankamentów, wynikających z ogólnie fatalnego poziomu ówczesnego wykonawstwa budowlanego, Katedra powiększa swe zasoby lokalowe i poprawia warunki prowadzenia zajęć dydaktycznych.

Pierwsza po przekształceniach strukturalnych, a zamykająca rok akademicki 1980-81, wystawa prac studenckich świadczyła swym wysokim poziomem o pełnej zasadności przyjętych rozwiązań i o nowych perspektywach rozwojowych Katedry. Oczywiście wprowadzony w grudniu 1981 roku stan wojenny i jego późniejsze wieloletnie następstwa nie ułatwiały dalszej działalności Katedry ale lata osiemdziesiąte nie zostały przez świetnie współpracujący zespół pracowników Katedry zmarnowane. Pedagogzy zawsze, wbrew ówczesnym realiom, wierzyli w przyszłość wzornictwa i w swoją misję. Można tu nawet mówić o nieograniczonym poświęceniu sprawom dydaktyki, czego przykładem może być działalność pedagogiczna st. wykł. Wiesława Zajczkowskiego, dowożonego na zajęcia niemal bezpośrednio po operacjach, którym musiał się wielokrotnie w tamtych latach poddawać.

Pomimo wynikającego z przyczyn politycznych odseparowania od kontaktów z Zachodem, rzeczywistość lat osiemdziesiątych nie oznaczała dla Katedry całkowitego zerwania kontaktów międzynarodowych. Kontynuujący współpracę z uczelniami w Halle (NRD) st. wykł. Krzysztof Łukasiewicz realizuje w 1986 roku wspólną wystawę studenckich prac projektowych we wrocławskiej galerii BWA

„Awangarda” (poprzedzoną mniejszą ekspozycją w Lipsku – 1983), a wystawie tej towarzyszą spotkania z niemieckimi pedagogami, którzy na czele z rektorem P. Jungiem (designerem koordynującym wzornictwo przemysłu elektronicznego wschodnich Niemiec) przybyli na otwarcie ekspozycji. Profesorowie ci, podobnie jak w poprzedniej dekadzie gość z Japonii, również dostrzegają niezależność myślenia swoich rozmówców i ów fascynujący przybyszy nieco absurdalny luz, wyzwalający potrzebę ponownych odwiedzin.

Rektor P. Jung gościł we Wrocławiu również rok wcześniej, wraz z innym składem wieloosobowej delegacji, a miało to związek ze zorganizowaną w Krakowie przez tamtejszy Wydział Form Przemysłowych międzynarodową konferencją poświęconą problematyce kształcenia przyszłych designerów w zakresie malarstwa rysunku i rzeźby.

W drugiej połowie lat osiemdziesiątych warsztaty w Katedrze prowadzili również: włoski designer Giorgio Marianelli (po których na staż projektancki do Włoch wyjeżdżała obecna ad. Agata Danielak) oraz prof. Langenhagen z uczelni w Halle, pod kierunkiem którego opracowywano formy odbiorników radiowych. Do Halle oraz do innych ośrodków na terenie b. NRD wyjeżdżały również grupy wrocławskich studentów, rewizytowanych później przez studentów niemieckich.

Wśród kwestii trudnych do rozwiązania był wówczas formalny stan kadry pedagogicznej. Po odejściu z Katedry prof. Krzysztofa Meisnera i doc. Józefa Chierowskiego, a wcześniej objęciu przez doc. Michała Jędrzejewskiego II Pracowni AW, w Katedrze była tylko jedna osoba po przewodzie II stopnia – doc. Wilhelm Semaniszyn. W połowie lat osiemdziesiątych przeprowadzony zostaje jeden przewód I stopnia i dopiero w latach dziewięćdziesiątych sytuacja zaczyna ulegać poprawie (1993 – dwa przewody I st. i 1995 – tytuł profesorski dla Wilhelma Semaniszyna, oraz 1996 II stopień ad. Wiesława Zajczkowskiego), a unormuje się w latach 2002–2003 po habilitacjach prof. Jana Kukuły i Włodzimierza Dolatowskiego i kolejnych 2 przewodach doktorskich (2002). Stan formalny nie odzwierciedlał rzeczywistych kompetencji wszechstronnego i posiadającego oczywiste osiągnięcia zespołu, lecz wynikał z wielu przyczyn i zbiegów okoliczności czasowo-zawodowych (np. zaangażowania w cykle opracowań projektowych), staży i realizacji zagranicznych, a wreszcie z przyczyn zdrowotnych. Na pierwszym planie pozostawała dydaktyka, a przy szczupłości kadry o urlopach „przewodowych” nie mogło być mowy. Tymczasem odnotowywano kolejne osiągnięcia studentów, świadczące o stałym doskonaleniu formuły programowej.

Najlepszym świadectwem podnoszącego się poziomu kształcenia są nagrody uzyskiwane przez studentów Katedry w międzynarodowych konkursach designerskich. W roku 1987 student V roku Dariusz Łubiński zrealizował na konkurs rozpisany przez szwajcarską firmę Voluta projekt zastosowania płytowego systemu wystawienniczego, opracowany pod hasłem „woda i wiatr”. Projekt ten otrzymał pierwszą nagrodę, której towarzyszyła niewyobrażalnie wysoka jak na owe czasy suma 10 000 dolarów, a w pokonanym polu znaleźli się m.in. profesorowie zachodnich uczelni, laureaci nagród niższego stopnia.

Drugim ważnym sukcesem była przyznana w mieście Nagoya w Japonii studentowi IV roku Zbigniewowi Doboszowi nagroda „Gold Prize” (oraz jedno z wyróżnień) w międzynarodowym konkursie na projekt urządzenia tnącego, rozpisany w związku z „Design EXPO’ 89”.

Na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych przemysł zaczyna ponownie zamawiać opracowania projektowe przygotowywanych do produkcji wyrobów. W tym zakresie można odnotować następujące istotniejsze opracowania: projekt siedziska dla pasażera do samochodu Star 741 zrealizowali Włodzimierz Dolatowski i Andrzej Pośpiech (przy współpracy K. Kumorka); projekt kabiny wysoko wagonowej z miejscami do leżenia do samochodu Star opracował ten sam zespół; projekty kuchenek gazowych i gazowo - elektrycznych dla Wrozametu wraz z projektami grafiki informacyjnej zaprojektowali Mieczysław Piróg, Rafał Tumanowicz, Norbert Wieschalla i Wilhelm Semaniszyn (zrealizowane w 1988 roku prototypy zostały wysoko ocenione, wystawione na Targach Poznańskich, a następnie przekazane prominentom „do testowania”); projekt tablicy wskaźników i manipulatorów do autobusu Jelcz PR 110 opracowali Wilhelm Semaniszyn, Jan Kukuła i Jerzy Żemojtel; projekty foteli do autobusów Jelcz (miejskich, lokalnych, dalekobieżnych i turystycznych) wykonał wieloosobowy zespół Katedry w latach 1987–88; projekt kabiny do samochodu ciężarowego dużej ładowności (bryła zewnętrzna i wnętrze) oraz kabiny do samochodu ciężarowego średniej ładowności wykonał analogiczny zespół w 1988 roku; w roku 1990 powstaje kolejny projekt

kabiny kierowcy do samochodu ciężarowego Star, którego autorami byli Wilhelm Semaniszyn, Jan Kukuła i Manfred Schulz; projekt kabiny wysoko wagonowej samochodu ciężarowego Star 1142 przygotowują Włodzimierz Dolatowski i Andrzej Pośpiech; projekty pralek małogabarytowych dla ZZSD „Polar” wraz z modelami imitacyjnymi w skali 1:1 realizują Krzysztof Łukasiewicz i Manfred Schulz, a dla tego samego zakładu, wprowadzone do produkcji projekty pralek (PDG 500 i PDG 800), zrealizowali w 1990 roku Włodzimierz Dolatowski i Piotr Jędrzejewski (absolwent z 1989 roku). Wdrożono też do produkcji stół dla osób niepełnosprawnych, będący rozwinięciem projektu dyplomowego Jacka Śliwowskiego (absolwenta z 1989 roku).

W powyższych opracowaniach uczestniczyła działająca na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych spółka uczelniana Arttest, kierowana m.in. przez Włodzimierza Dolatowskiego. Spółka ta, kontynuująca działalność (zlikwidowanych na skutek decyzji ministerialnych) Zakładów Doświadczalno-Uługowych PWSSP, umożliwiała prowadzenie prac projektowych w trudnym okresie transformacji ustrojowej. W wyniku dalszych przekształceń rynku zamówień plastycznych Arttest utracił rację bytu i uległ likwidacji.

W latach dziewięćdziesiątych presja rozwijającej się gospodarki wolnorynkowej powoduje okresową reorientację designerów podejmujących się opracowań z zakresu reklamy i wystawiennictwa targowego. Pedagodzy Katedry również realizują wiele takich projektów, jednak i w tamtym okresie powstaje szereg rozwiązań ściśle związanych z wzornictwem przemysłowym.

Wilhelm Semaniszyn i Jan Kukuła, stale współpracujący z Jelczańskimi Zakładami Samochodowymi, projektują wnętrze kabiny samochodu ciężarowego JELCZ C 441, ściany przednie autobusów Jelcz (T 120, M 120, 125 Dana, L 090 i M 101 M), wprowadzane do produkcji w latach 1994 – 2000. W roku 1998 powstaje i zostaje wprowadzony do produkcji projekt autobusu miejskiego JELCZ M 081. Równocześnie ten sam zespół autorski projektuje i wprowadza do produkcji zderzaki do samochodów STAR / STEYER 742 i 1142 montowane w Zakładach Samochodowych STAR w Starachowicach.

Włodzimierz Dolatowski (kierujący grupą For Design, a następnie WiP Studio Projektowe) i Piotr Jędrzejewski projektują dla firmy TES w Gdańsku formy automatów termoformujących TES (501, 502, 700, 903) i automat TES 503 nagrodzony na targach „Taropak” w Poznaniu w 1998 roku. Ten sam zespół projektuje w 1999 roku instalację zabawową dla restauracji Mc Donald’s Drive, która niestety mimo entuzjastycznych wstępnych ocen, nie zostaje wprowadzona do seryjnej produkcji.

Agata Danielak, współpracująca w latach 1989–92 ze Studiem Architektury i Designu Giorgia Marianello w Mediolanie projektowała meble, armaturę łazienkową, a ponadto zrealizowała projekt rodziny lamp „MAGAMAGO” dla firmy Tranconi (Włochy) 1992. W latach późniejszych projektowała uchwyty do parasoli dla firmy „Kulik” 1993, projekt solarium i łóżka do opalania dla „Beauty Center” (proj. zesp.) 1997, rodzinę krzesel biurowych „Diabolo” 1998 (wyróżnienie w konkursie „Nowego Stylu”) i krzesło kawiarne „Molino” (prod. „Nowy Styl”) 2001.

Po roku 2001 Piotr Jędrzejewski projektuje realizowane w dłuższych i krótszych seriach różnego typu mobilne podajniki-dozowniki przeznaczone m.in. dla British American Tobacco, Welli i Bolsa, często wyposażane w wyrafinowane oprogramowanie i aparaturę elektroniczną, projektowaną przez innego pedagoga Katedry Bogdana Kochana.

Jacek Kujda, prowadzący zajęcia z zakresu projektowania graficznego, realizuje opracowania kampanii reklamowych np. Radia Ram – 2000, wizerunki graficzne firm i liczne projekty katalogów. Rafał Tumanowicz, wykładowca kompozycję płaską i przestrzenną projektuje wnętrza (Centrum Kongresowe w Sosnowcu, Sala zebrań w Skarbimierzu i in.), znaki firmowe (telewizja TEDE, Firma oświetleniowa AMPER) i scenografie telewizyjne (proj. zesp. z Krzysztofem Wołowskim). Bogdan Wieczorek również posiada na swoim koncie realizacje scenograficzne, a ponadto projektuje wnętrza.

Obecnie (2005–2006) zespół w składzie Agata Danielak-Kujda, Włodzimierz Dolatowski i Jan Kukuła pracuje nad projektem niskopodłogowego, wielołożonowego tramwaju ulicznego dla firmy Pojazdy Szybowe „PESA” Bydgoszcz S.A. Holding.

W dziedzinie wystawiennictwa liczne realizacje posiadają na swoim koncie Mieczysław Piróg i Paweł Szczotka oraz wspomniany wcześniej Adam Łowczycki,

którzy przez szereg lat współpracowali z Zakładami ELWRO i opracowywali ekspozycje targowe przemysłu elektronicznego m.in. w Brnie, Płowdii, Moskwie (np. Informatyka '90), Budapeszcie, Petersburgu i na Międzynarodowych Targach Poznańskich oraz wystawy INFOSYSTEM we Wrocławiu (1987) i w Poznaniu (1988).

Największą jednak realizacją (ponad 20 000 m³ kubatury ekspozycyjnej, 70 000 zwiedzających) była wystawa milenijna, zorganizowana w ramach obchodów tysiąclecia Wrocławia zatytułowana „Wrocław 2000 – moje miasto”, a zlokalizowana w halach zdjęciowych Wytwórni Filmów Fabularnych i czynna od 5 czerwca do 25 września 2000 roku. Autorami wystawy, przez którą przebiegała m.in. 220 metrowej długości lista wszystkich mieszkańców Wrocławia, byli (związani w różnych okresach z Katedrą Wzornictwa) generalni projektanci: Włodzimierz Dolatowski, Michał Jędrzejewski (komisarz generalny), Stanisław Lose (zastępca komisarza generalnego) i Mieczysław Piróg. Wśród współpracujących projektantów byli również inni dawni i obecni pedagodzy i absolwenci Katedry: Wacław Kowalski (autor strefy kultury studenckiej i ekspozycji ASP), Wiesław Gołuch (autor plakatu), Piotr Jędrzejewski (autor formy mobilnej w strefie lat 80-tych), Wojciech Stefanik (autor strefy BWA) i Jacek Szleszyński (autor filmu komputerowego o Wrocławiu).

Pracownicy, absolwenci i studenci Katedry uczestniczą również w licznych wystawach, takich jak np.: *Lampa*, Kraków, 1997; *Sztuka Projektowania '2001*, Warszawa; *Sztuka Projektowania*, Kraków, 2002 i wielu innych, również poza zakresem ekspozycji designu. Przykładowo Piotr Jędrzejewski wystawiał swoje mobile m.in. w Rawennie, Dreźnie, Orosku, Wrocławiu i Edynburgu.

Udział pracowników Katedry w pracach organizatorskich, związanych z kierowaniem Uczelnią, Wydziałem i własną Katedrą, przedstawia się następująco: Funkcję prorektora Uczelni pełnił w latach 1996-99 prof. Włodzimierz Dolatowski. Wydziałem AW i W kierowali: pełniący obowiązki dziekana prodziekan st. wykł. Wiesław Żajczkowski – 1979 oraz dziekani prof. Wilhelm Semaniszyn 1981-1987 i ad. Mieczysław Piróg 1996-2001; kierownikami Katedry byli: prof. Krzysztof Meisner 1966-76, doc. Józef Chierowski 1976-1980, prof. Wilhelm Semaniszyn 1980-81 i 1987-89, prof. Włodzimierz Dolatowski 1981-1986 i 1999-2005 ad. Mieczysław Piróg 1989-96; prof. Jan Kukuła 1996-99 i ad. Agata Danielak od 2005.

W aktualnej strukturze Katedry istnieją trzy pracownie dyplomujące: Pracownia Projektowania Produktu, kierowana przez prof. Włodzimierza Dolatowskiego; Pracownia Projektowania Komunikacji Wizualnej kierowana przez ad. Mieczysława Piroga i Pracownia Projektowania Środków Transportu kierowana przez prof. Wilhelma Semaniszyna.

Oprócz studiów dziennych Katedra prowadzi również od drugiej połowy lat dziewięćdziesiątych licencjackie, a następnie dwustopniowe studia niestacjonarne oraz współpracuje z Podyplomowym Studium Dyscypliny Plastyczne w Architekturze.

W programie kształcenia istotną rolę zaczyna odgrywać współpraca z firmami i uczelniami zagranicznymi. W latach poprzednich miały miejsce konkursy rozpisywane wspólnie z firmami unijnymi oraz wyjazdy studyjne np. do Finlandii i Szwecji, ostatnio natomiast rozstrzygnięty został konkurs na projekty lamp rozpisany wspólnie z firmą Viehweger-Leuchting GmbH, w którym uczestniczyło 50 studentów studiów dziennych i niestacjonarnych. Pracownia prof. Włodzimierza Dolatowskiego zrealizowała wspólnie z prof. Erichem Krause z uczelni w Brunszwiku wystawę, będącą rezultatem wspólnie realizowanego programu „Granica – przekraczanie granic”. Natomiast w oparciu o pracownię prof. Wilhelma Semaniszyna rozwijana jest od kilku lat współpraca z firmą Rücker GmbH, kooperującą z Volkswagenem. Już obecnie w firmach tych pracują wrocławscy absolwenci, a strona niemiecka przekazuje Katedrze niezbędny do specjalistycznego projektowania sprzęt i oprogramowanie.

Na arenie krajowej aktywność Katedry również nie ogranicza się do tradycyjnie pojmowanej dydaktyki. Od lat osiemdziesiątych realizowane były cykle gościnnych wykładów profesorów z różnych miast i różnych uczelni. Po profesorze Ryszardzie Otrębie z Wydziału Form Przemysłowych ASP w Krakowie wykładali prof. Antoni Ogorzałek – biolog z Uniwersytetu Wrocławskiego, Bartłomiej Dobroczyński psycholog z Uniwersytetu Jagiellońskiego i wielu innych. W pewnym sensie Katedra wyprzedzała inicjatywę, z których później zasłynął Wrocław, takich jak Salon Profesora Dudka i Studium Generale prof. Jana Mozzymskiego – fizyka i rektora Uniwersytetu Wrocławskiego, który również wygłosił w Uczelni niezwykle interesujący wykład o symetriach i n-wymiarowych strukturach krystalograficznych.

Obecnie spotkania poszerzające zakres programu studiów przybierają często formę konferencji tematycznych pokazów i wystaw, związanych z określonymi dziedzinami wytwórczości przemysłowej. Spotkaniem takim, połączonym z rozmieszczoną na terenie Uczelni ekspozycją, była np. konferencja na temat zakresu i perspektyw zastosowań szkła produkowanego przez francuską firmę „Saint Gobain i współpracujące z nią zakłady „Mochnik” z Opola.

Osobną formą uczestnictwa w wymianie poglądów i doświadczeń jest coroczny udział grup studentów i pedagogów Katedry w warsztatach organizowanych przez Wydział AW i W poznańskiej ASP w Skokach. Studenci uczestniczą również w innych warsztatach np. z udziałem studentów uczelni niemieckich, których wystawy bywają prezentowane we Wrocławiu, m.in. na terenie Uczelni.

Od konferencji programowej wydziałów architektury wnętrz i wzornictwa w Radziejowicach (1986), pedagodzy Katedry (podobnie jak i Katedry AW) uczestniczą w zespołach opracowujących wytyczne, prognozy i standardy programowe. W pracach tych brali udział prof. Wilhelm Semaniszyn, prof. Włodzimierz Dolatowski, prof. Jan Kukuła i ad. Mieczysław Piróg

Naszkicowane powyżej dzieje Katedry (1966-2006) są również odzwierciedleniem blasków i cieni czterdziestu lat historii polskiego wzornictwa. Na ten sumaryczny obraz składają się więc rozmaite, przyjazne i niezbyt przyjazne designowi czynniki zewnętrzne.

Podobnie jak w innych polskich uczelniach kształcących designerów, przez cały okres czterdziestu lat towarzyszył działalności Katedry niezmienny entuzjazm pedagogów, tworzących i rozwijających struktury jednostek dydaktycznych oraz przekonanych o uczestnictwie w doniosłej misji podnoszenia standardów estetyczno-funkcjonalnych wszelkich produktów przemysłowych.

Z drugiej strony – entuzjazm ten zderzał się często z realiami odległymi od oczekiwań. Decyzje dotyczące form produktów przemysłowych były podejmowane w naszym kraju przez tysiące osób, często nie zdających sobie w ogóle sprawy z tego, że coś projektują. Nieświadomymi specjalistami od wzornictwa bywali (i niestety bywają w dalszym ciągu) pracownicy wszelkich profesji oraz wszelkich wyższych i niższych szczebli. Skutki łatwo dostrzec. Wprawdzie sytuacja w zaczyna się powoli poprawiać, a zakłady nawiązują lub przywracają współpracę z projektantami wzornictwa, jednak o zdecydowanym przełomie trudno jeszcze mówić. Rezultatem tak a nie inaczej kształtujących się okoliczności działań projektowych jest racjonalny sceptycyzm obecny w tle podejmowanych decyzji designerskich.

Siłą rzeczy kadra Katedry stała się zespołem zaprawionym w bojach, zespołem który się nie poddaje w trudnych sytuacjach i który nie łatwo zaskoczyć szaleństwami kontekstów. Jednocześnie, jak i wszyscy designerzy, kadra ta ciągle oczekuje nadejścia wielkiej koniunktury projektowej, otwierającej przed krajowym przemysłem nowe perspektywy.

Indywidualnym składnikiem wizerunku Katedry są niewątpliwie osiągnięcia projektowe i wdrożeniowe pracowników i absolwentów. W wyniku ich działalności powstawały i powstają formy autobusów, kabin ciężarówek, tramwajów oraz licznych detali wyposażenia pojazdów m.in. dla zakładów w Starachowicach i Jelczu oraz Bydgoszczy. Kształtowano elementy „umeblowania ulic”, maszyny wytwarzające opakowania, pralki i kuchenki oraz inne artykuły gospodarstwa domowego, projektuje się podajniki i dozowniki, lampy i siedziska, systemy identyfikacji wizualnej, rozliczne rozwiązania graficzne, jak również opracowania wystawiennicze i wnętrzarskie.

Wciąż pojawiają się nowe pola działalności i nowe możliwości oddziaływania projektantów na kształt naszego otoczenia. Świat jednak nie stoi w miejscu. Mówi się już o wzornictwie niematerialnym, tworzących niewidocznych i równorzędności przestrzeni wirtualnych. W design trzeba inwestować, inaczej pozostaniemy na peronie, a pociąg postępu odjedzie.

(1) wówczas docent – będziemy tu używać jednak tytułu profesora, zgodnie ze stanem obecnym; tytuły i stopnie wymieniane przy nazwiskach występować będą w kontekście faktów związanych z funkcjonowaniem i przekształcaniami struktur uczelnianych, a przy opisach działań artystyczno – projektowych podawane będą jedynie imiona i nazwiska autorów.

Pracownia Projektowania Produktu

Pracownia dyplomująca – II, III, IV, V rok

prowadzący: prof. Włodzimierz Dolatowski

ad. Agata Danielak-Kujda

as. Tomasz Gacek

współpraca st. wykł. Krzysztof Łukasiewicz

Pracownia Projektowania Produktu istnieje od 1981 r. i przygotowuje studentów do zawodu projektanta form przemysłowych stosując różne metody kształcenia. Są to: wykłady, seminaria, zajęcia projektowe oraz ćwiczenia klauzurowe, konsultowane w miarę możliwości przez specjalistów. Pracownia organizuje także warsztaty i praktyki zawodowe. Najczęściej podejmowane tematy projektowe dotyczą produktów codziennego użytku: gospodarstwa domowego, zabawek dla dzieci w różnym wieku, zabawek rehabilitacyjnych, pomocy dydaktycznych, sprzętu i urządzeń do rekreacji oraz tematy z szeroko rozumianego wyposażenia przestrzeni zurbanizowanej. Złożoność problemów projektowych wzrasta wraz z kolejnym semestrem – od prostych produktów po skomplikowane struktury użytkowe.

Problematyka:

- kształcenie umiejętności analizy i określenia funkcji produktów o prostej strukturze konstrukcyjno-technologicznej;
- rozwijanie inwencji projektowej na przykładzie produktów realizowanych w prostych technologiach i dużych ograniczeniach materiałowo-ekonomicznych;
- projektowanie kinetyczne;
- określanie relacji pomiędzy formą a funkcją na przykładach produktów przeznaczonych do produkcji mała i wielkoseryjnej;
- kształcenie w zakresie projektowania struktur użytkowych;
- egzekwowanie zasad ergonomii w projektowaniu;
- wykorzystywanie procedur inwentycznych w projektowaniu;
- przygotowanie do samodzielnego określenia zakresu problemów projektowych, ich definiowania i rozwiązywania.

Ewelina Zając – praca dyplomowa 2004

Barbara Karaś – praca dyplomowa 2005

Jakub Wolff – praca dyplomowa 2005

Monika Gacek – siedzisko do przestrzeni zurbanizowanej

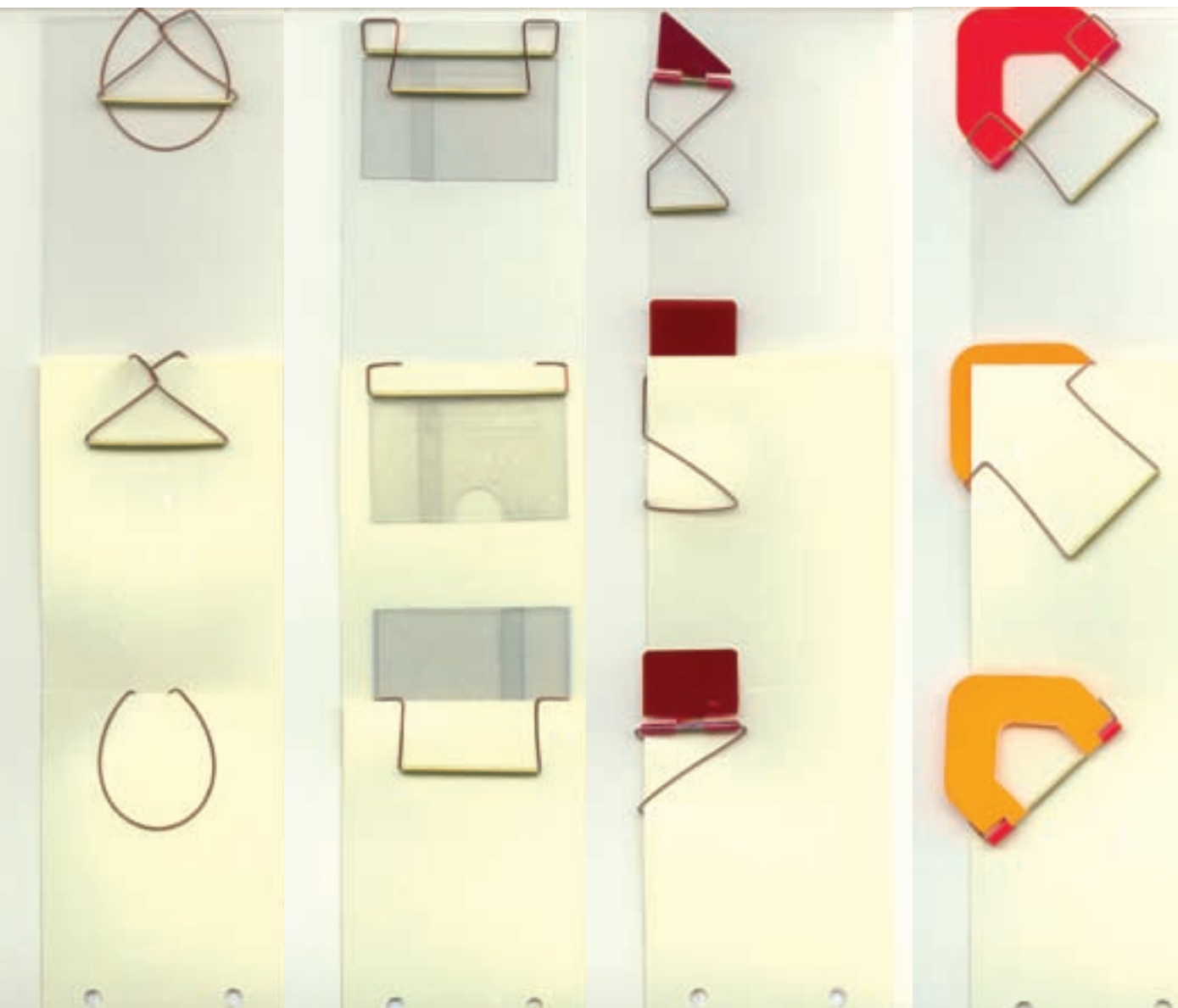

Jakub Kozik – praca dyplomowa 2005

Edyta Błażków – urządzenie do jedzenia w łóżku

Agnieszka Piechnik – spinacze do papieru

Wojtek Wesolek

Pracownia Projektowania Środków Transportu

Pracownia dyplomująca – II, III, IV, V rok

*prowadzący: prof. Wilhelm Semaniszyn
ad. Piotr Jędrzejewski
as. Bogdan Wieczorek*

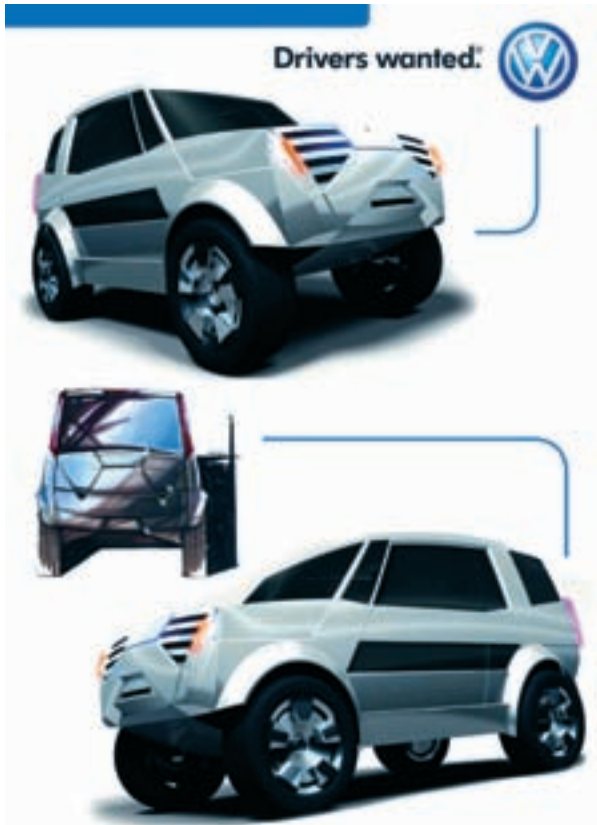
Pracownia powstała w roku 2001 w wyniku przekształcenia Pracowni Projektowania Środowiska Pracy. Zmiana profilu pracowni została wprowadzona w oparciu o wieloletnie doświadczenia kadry w zakresie projektowania nadwozi samochodów ciężarowych, autobusów, maszyn budowlanych, przyczep kempingowych oraz zestawów do tuningu. Decydującym czynnikiem, które spowodowały otwarcie pracowni o nowym profilu kształcenia, jest rosnące zapotrzebowanie europejskich firm związanych z przemysłem samochodowym na specjalistów w dziedzinie projektowania nadwozi oraz ogromne zainteresowanie tematyką motoryzacyjną ze strony kandydatów na studia w ASP.

Aktualnie program realizowany jest w oparciu o kontakty z firmami zagranicznymi np.: Rüecker GmbH, Volkswagen. W wyniku tej współpracy studenci mają możliwość wyjazdu na praktyki wakacyjne, lub po dyplomie na staż zawodowy. W kompleksowym procesie dydaktycznym przekazywana jest wiedza z zakresu: metodyki projektowania ergonomicznego, konstrukcji pojazdów oraz ogólnych zagadnień plastycznych. Szczególną rolę odgrywają techniki prezentacyjne projektów; rysunek odręczny i komputerowa wizualizacja projektów w oparciu o profesjonalne programy komputerowe.

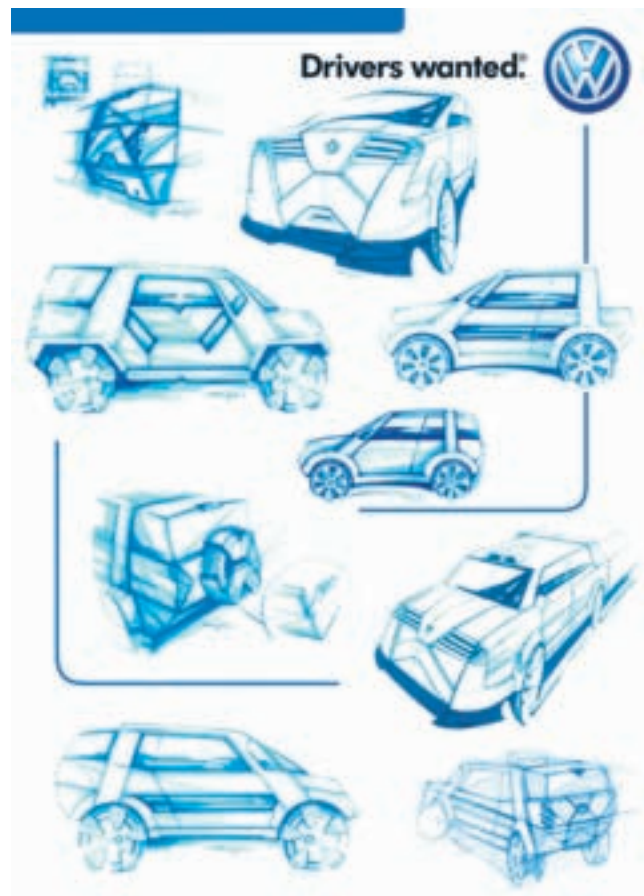
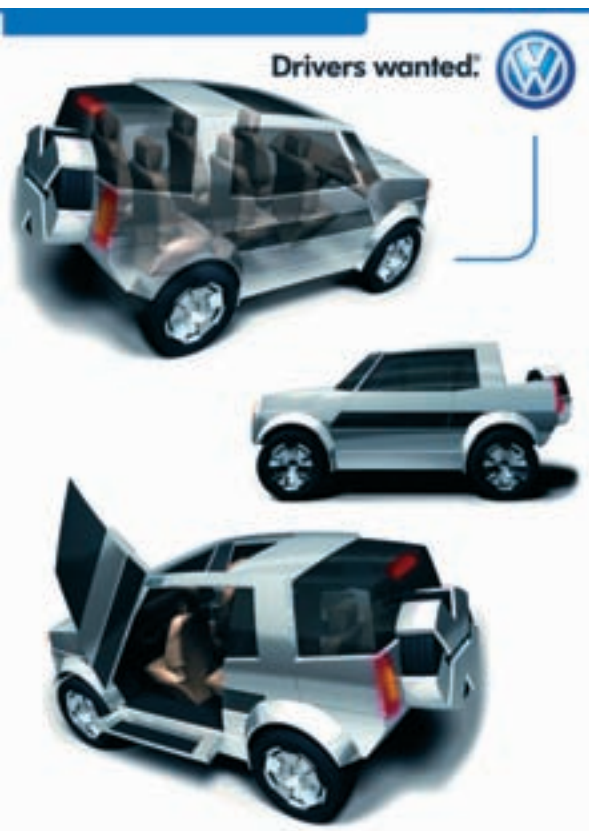
Warszawa 2004

Projektant

VOLKSWAGEN GOLF VI
KONCEPT ZDZIAŁY

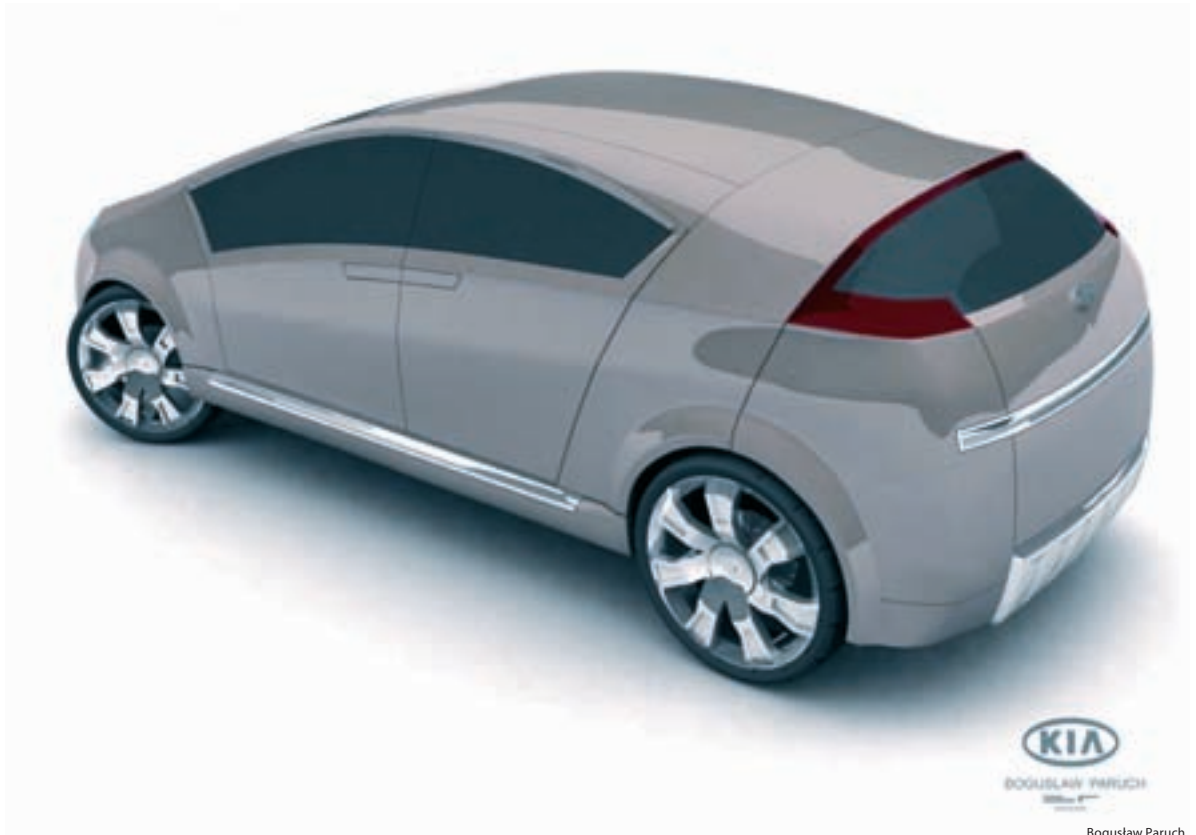
Bogusław Paruch

Krzysztof Kamiński

Boguslaw Paruch

Boguslaw Paruch

Pracownia Projektowania Komunikacji Wizualnej

prowadzący: prof. Krzysztof Rozpondek

ad. Mieczysław Piróg

wykt. Rafał Tumanowicz

as. Marta Płonka

Pracownia Projektowania Komunikacji Wizualnej istnieje od 1981 roku i jest pracownią dyplomującą. Podstawowym celem pracowni jest kształcenie przyszłych projektantów i przygotowanie ich do samodzielnej pracy twórczej oraz podejmowania zadań badawczych w dziedzinie wzornictwa – komunikacji wizualnej. Zgodnie ze swoją nazwą, zajmuje się teorią i projektowaniem w zakresie komunikacji wizualnej, a zwłaszcza komunikacji graficznej, dając możliwość wypowiedzi i realizacji zadań projektowych przy użyciu różnych technik (graficznych, fotograficznych, poligraficznych i multimedialnych oraz modelowania przestrzennego).

Pracownia Projektowania Komunikacji Wizualnej w swoim programie kształcenia korzysta z zagadnień nauk humanistycznych takich jak: semiologia (semiologia graficzna), psychologia, socjologia, estetyka, logika itp. oraz nauk technicznych i przyrodniczych. Podczas procesu kształcenia szczególnie podkreślana jest metodologia projektowania oraz kontekst zadań projektowych z problematyką społeczną, ekonomiczną czy ekologiczną.

Zajęcia w pracowni realizowane są w formie: wykładów, ćwiczeń, korekt i konsultacji, a działaniami projektowymi objęte są następujące zagadnienia:

- analiza i dokumentacja istniejących komunikatów wizualnych;
- analiza konstrukcji i grafiki opakowań wybranych grup towarowych;
- kształtowanie form przestrzennych z papieru i innych materiałów;
- tworzenie pojedynczych i złożonych komunikatów wizualnych;
- tworzenie systemów informacyjnych, na przykładzie zbioru znaków o określonej tematyce;
- projektowanie informacji wizualnej w obrębie określonych ciągów komunikacyjnych;
- projektowanie systemów identyfikacji wizualnej (wizerunek firmy i produktu);
- projektowanie konstrukcji i grafiki opakowań o różnorodnych strukturach;
- uczestnictwo studentów w konkursach tematycznych (kierunkowych) jako doświadczenia poza pracownią.

Marzena Czerwik IV r. – grafika opakowań na wybrane salatkę

Patrycja Joachimowska IV r. – grafika i konstrukcja opakowań na butelkę wina

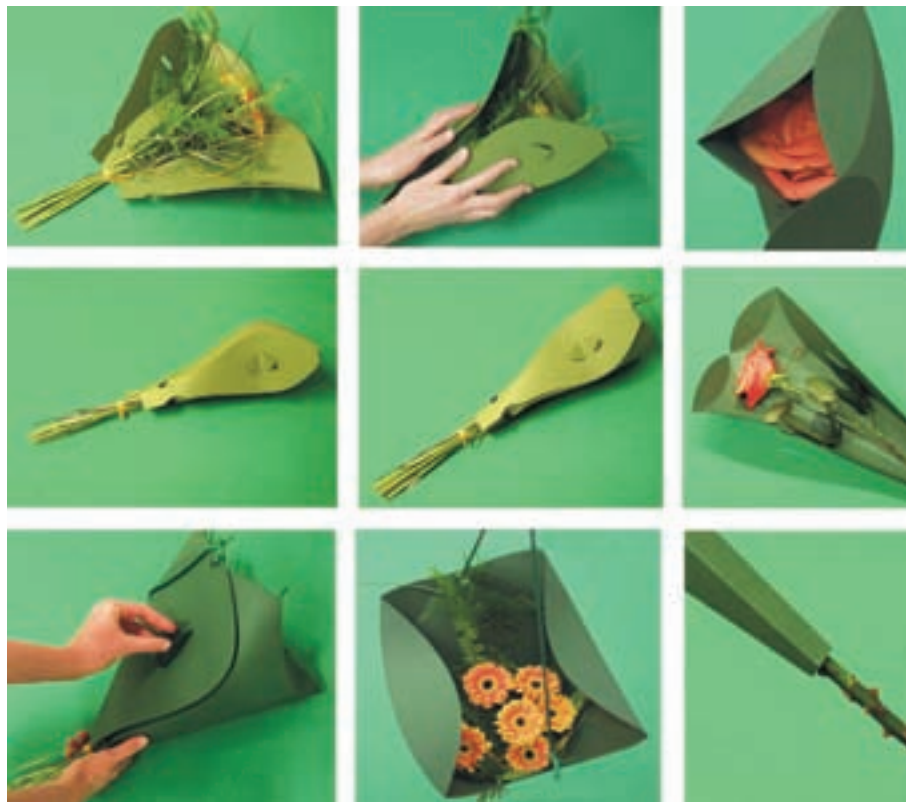
Agnieszka Maślanka IV r. – grafika i konstrukcja opakowań na kwiaty doniczkowe

Wasiłisa Wziątek III r. – opakowanie na produkty pszczelarskie

Magdalena Fudali, III r. – znaki identyfikujące (zestaw konkursowy)

Patrycja Mastej, IV r. – konstrukcja opakowania na kwiaty

Aleksandra Maj, V r. – zestaw opakowań na produkty sypkie dla sieci sklepów „five o'clock”

Ola Kochan – praca dyplomowa 2005

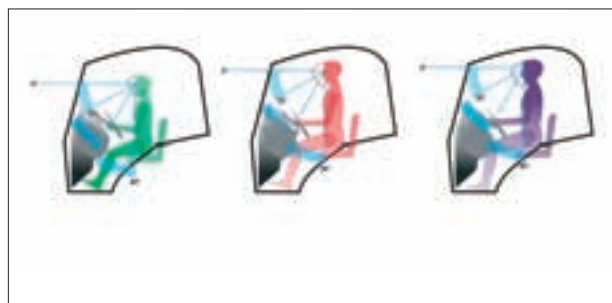
Marta Płonka – praca dyplomowa 2005

Pracownia Projektowania Ergonomicznego

prowadzący: prof. Jan Kukuła
prof. Jerzy Grobelny

Pracownia Projektowania Ergonomicznego prowadzi zajęcia poświęcone praktycznym zastosowaniom wiedzy ergonomicznej w projektowaniu. Zadania realizowane przez studentów są związane szczególnie z analizą i projektowaniem układów człowiek-maszyna czyli narzędzi i stanowisk pracy człowieka. Zakres realizowanych zadań obejmuje wszystkie obszary analizy ergonomicznej od antropometrycznego dopasowania geometrii i przestrzeni pracy do człowieka, poprzez analizę heurystyczną użyteczności projektu, po optymalizację komunikacji z systemem. Projektowanie współczesnych systemów informacyjnych, wspomaganych elektronicznie jest oddzielnym zadaniem projektowym realizowanym w ostatnim semestrze zajęć w Pracowni. Zadania projektowe są powiązane z teoretycznym wykładem z podstaw ergonomii oraz ćwiczeniami eksperymentalnymi w Laboratorium Ergonomii Politechniki Wrocławskiej. Zajęcia prowadzone są dla studentów II i III roku.

Projektowanie Graficzne z Elementami Liternictwa

wykl. Jacek Kujda

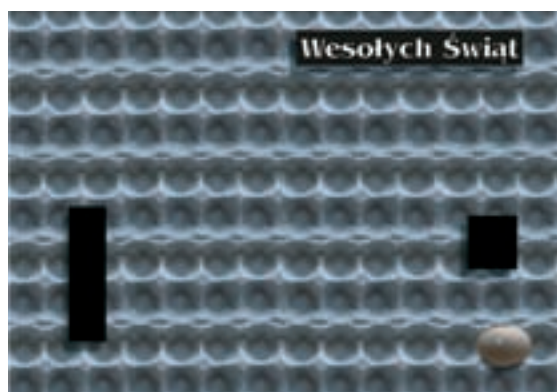
Przedmiot oparty na świadomym projektowaniu – interpretacji graficznej, łączeniu ilustracji z elementami liternictwa. W założeniach programowych obok projektowania różnych komunikatów graficznych wyrabiających „swobodę wypowiedzi”, znajduje się projektowanie opakowań jako nośnika informacji oraz projektowanie formy i obrazu wizualnego różnych grup towarowych. Ponadto konstruowanie złożonych kompozycji graficznych dla potrzeb różnych technik poligraficznych oraz planowanie założeń wizualnych kampanii reklamowej wybranego produktu, firmy lub imprezy, a także kreowanie wizerunku.

Bartosz Gorzak IV r. - bajka

Joanna Figurniak IV r. – kolekcja, proj. wydawnictwa katalogowego

Bogusław Paruch III r. – kartka świąteczna

Michał Bielecki III r. – proj. publikacji

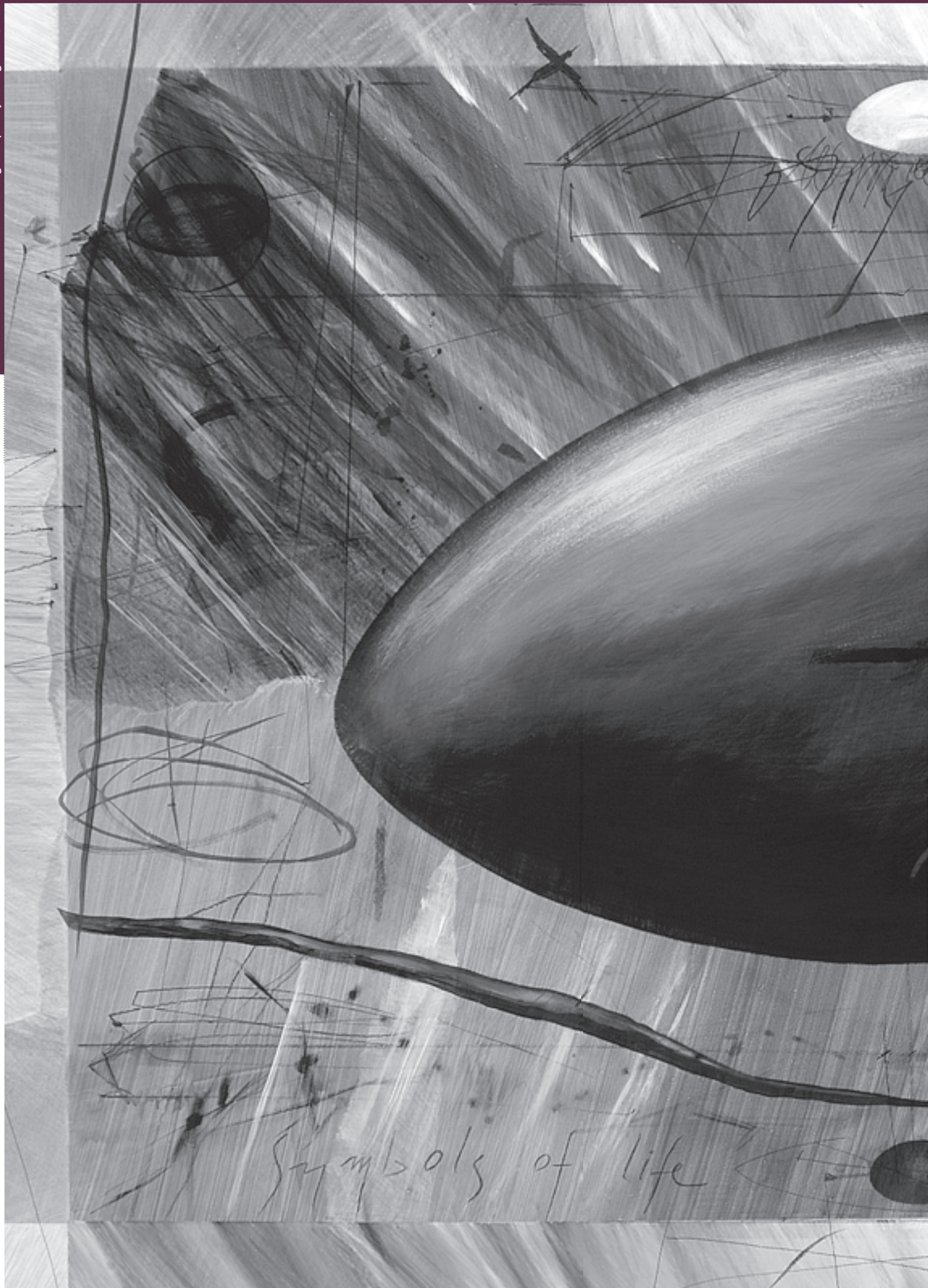
Augustyn Borowski III r. – proj. publikacji

Magdalena Fudali III r. – prezentacja opracowań graficznych

Joanna Lewandowska IV r. – gra planszowa

Katedra Kształcenia Ogólnoplastycznego

W skład Katedry wchodzi pracownie malarstwa i rysunku prowadzone przez: prof. Mariana Wołczuka, prof. Annę Szewczyk, prof. Marka Jakubka oraz jedna pracownia rzeźby, prowadzona przez ad. Aleksandra Zysko. Pracownie malarstwa i rysunku otwarte są dla wszystkich studentów ASP. Studenci wydziału AW i W przyjmowani są do pracowni od I do V roku studiów, a studenci pozostałych wydziałów od II do V. Dla studentów I roku corocznie organizowane są plenery malarskie. Istnieje możliwość realizacji aneksów plastycznych z rysunku i malarstwa do dyplomów.

Pracownie:

Pracownia Malarstwa i Rysunku

prof. Marian Wołczuk

as. Marek Kulig

Pracownia Malarstwa i Rysunku

prof. Anna Szewczyk

ad. Daria Milecka

Pracownia Malarstwa i Rysunku

prof. Marek Jakubek

as. Marta Borgosz

Pracownia Rzeźby

ad. Aleksander Zysko

as. Andrzej Kosowski

Pracownia rzeźby

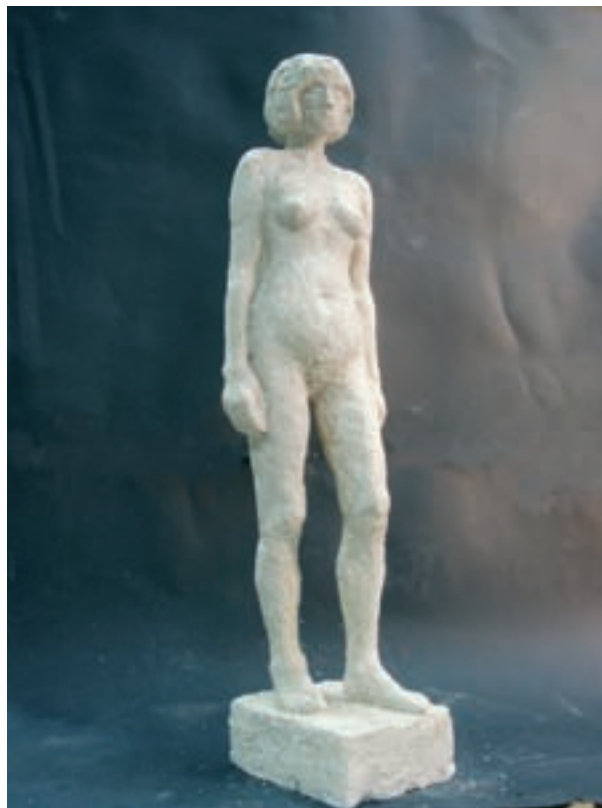
prowadzący: ad. Aleksander Żyśko
as. Andrzej Kosowski

Zadaniem pracowni jest wykształcenie umiejętności kompozycji formy, jej przekształcaniu, oraz organizowaniu w przestrzeni konkretnych i wyobrażonych obiektów i zjawisk, co ma służyć nie tylko wąskiemu wykorzystaniu w pracy zawodowej, ale również rozwinięciu zdolności rozwiązywania układów kompozycyjnych bezpośrednio związanych z wypowiedzią artystyczną. Pozwala to zrozumieć strukturę artystyczną i estetyczną każdego utworu plastycznego, oraz organizację przestrzeni otoczenia człowieka. Ważną zasadą pracowni jest zintegrowanie pracy w materiale z rysunkiem, gdzie rzeźba i rysunek wzajemnie się wspomagają. Celowe jest dążenie do rozwinięcia wrodzonych uzdolnień do kształtowania przestrzennego adeptów, ich wyobraźni i świadomości przestrzennej, umiejętności konstruowania form przestrzennych, rekonstrukcji z obserwacji i konstrukcji z wyobraźni.

Program pracowni wolnego wyboru (lata III – V) rozwija się w oparciu o indywidualne koncepcje studenta i obejmuje cykle lub pojedyncze prace.

„Kafel” Wojciech Wesołek, I rok WP, odlew gipsowy

Akt, wys. 0.7m, odlew gipsowy

„Byk” Bogusław Paruch, I rok WP, metal

„Pies” Maja Łukaszewicz, II rok AW, papier

Popiersie, wys. 0.5m, glina

„Maska” na podstawie studium głowy, wypalona glina

„Synteza Aktu” Iwona Kosicka, II rok AW, glina

Pracownia Malarstwa i Rysunku

prowadzący: prof. Anna Kowalska-Szewczyk
ad. Daria Milecka

Pracownia prowadzi zajęcia z rysunku i malarstwa dla studentów od I do V roku. Studenci V roku mogą realizować aneks plastyczny do dyplomu.

W początkowym etapie studiów celem kształcenia jest opanowanie technik rysunkowo-malarskich oraz praktyczne poznawanie problemów plastycznych jak: anatomia człowieka, zasady perspektywy, relacje barwne, walorowe i światłocieniowe, jak też różnicowanie materii, charakter i budowa obrazu. Tematem prac jest postać, martwa natura, wnętrze i pejzaż.

Następny etap studiów dotyczy własnych koncepcji artystycznych. W toku takich poszukiwań dowolność wyboru tematu, konwencji artystycznej jak i zawartych w niej treści, pozwala ujawnić i rozwijać możliwości kreacyjne i indywidualne predyspozycje studenta. Podczas przeglądów indywidualnych omawiane są projekty w formie szkiców, wydruków, fotografii, ksero. Kolejnym zadaniem jest dobór odpowiednich technik i środków ekspresji, umiejętność wykonania oraz dalsza praca nad całością.

Joanna Jabłońska

Bartosz Kędzierski

Patrycja Ziótek

Eliza Zawisza

Agnieszka Sanecka

Magdalena Kasprzak

Paula Kowalczyk

Pracownia Malarstwa i Rysunku

*prowadzący: prof. Marian Wolczuk
as. Marek Kulig*

Krzysztof Szczypek, technika własna, 100x70, V rok

Barbara Michno, akryl, sepia, 100x70 II rok

Łukasz Błażejowski, z cyklu wnętrza-zewnetrza, 2006 rok, akryl, pleksi

Katarzyna Tabaka, technika własna, 50x70, V rok

Marta Stoces, akryl, 100x70, II rok

M. Chyla, sepia, 100x70, I rok

Monika Jabłońska, farby wodne, 100x70, III rok

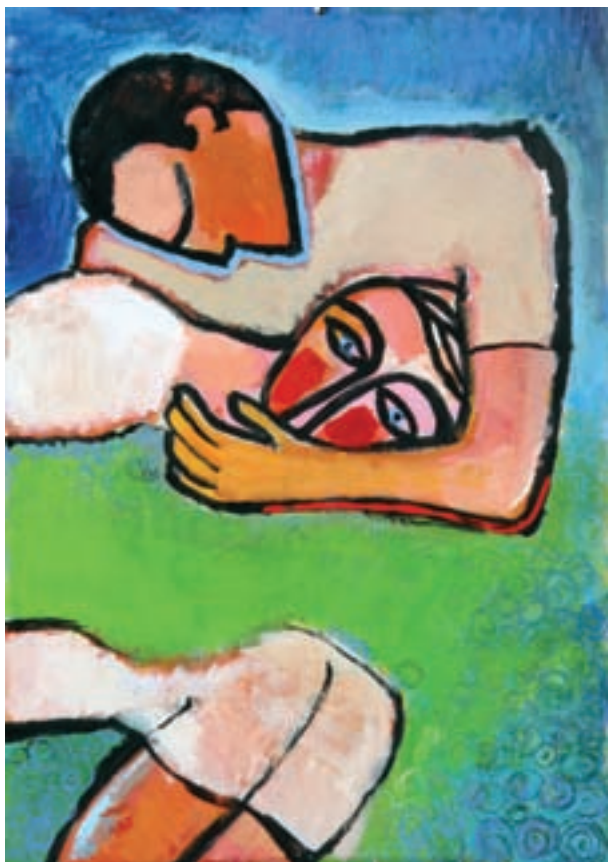
Patrycja Jachimowska, technika własna, 100x70, III rok

Pracownia Malarstwa i Rysunku

prowadzący: prof. Marek Jakubek
as. Marta Borgosz

Program z malarstwa i rysunku dzieli się na dwa etapy pracy ze studentami. Etap pierwszy, będący kursem podstawowym, obejmuje dwa pierwsze lata studiów i jest związany przede wszystkim z obserwacją natury i jej obrazowaniem (studium, interpretacja, transpozycja). Po pierwszym roku studiów studenci uczestniczą w dwutygodniowym plenerze malarskim.

Etap drugi, kurs zaawansowany, obejmuje okres od III do V roku studiów. W tym czasie praca ze studentami ma charakter indywidualny. W oparciu o predyspozycje i zainteresowania studenta, zmierza do wykreowania jego niezależnej postawy twórczej i oryginalnej artystycznej osobowości. Studenci IV i V roku AW i W realizują aneks plastyczny z malarstwa i rysunku do pracy dyplomowej.

Agnieszka Semaniszyn, z cyklu KIEDY SIE OBUZIŁAM Z GŁĘBOKIEGO SNU

Iwona Kosicka, bez tytułu, 140x100

Dominika Sobolewska, MY, 170x200 cm, technika mieszana, 2005

Ola Maj, BYK, 100x280 cm, technika własna, 2002, IV rok

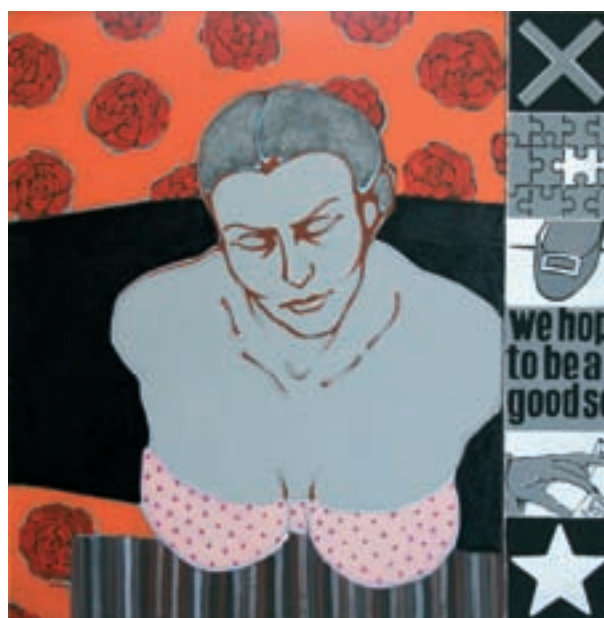
Aleksandra Wyszatycka, bez tytułu, 70x100 cm, akryl na desce

Justyna Kubicka, bez tytułu, 100x140 cm, technika własna,

as. Marta Borgosz

W 1999 roku dyplom we wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego. Od tego samego roku pracuje jako asystent w pracowni malarstwa i rysunku prowadzonej przez prof. Marka Jakubka. Zajmuje się głównie malarstwem. W latach 2001-2005 realizuje dziesięć wystaw indywidualnych, kilka zbiorowych w Polsce i Francji, w 2002r. udział w II Międzynarodowym Biennale Miniatury w Częstochowie, w 2003r. udział w Triennale Autoportretu w Radomiu, w 2004r. III nagroda na XII Ogólnopolskim Salonie Plastyki EGERIA 2004 w Ostrowie Wielkopolskim, oraz w 2004r. II nagroda w konkursie Dolnośląskie Wystawy Sztuki CIĄG DALSZY Malarstwo

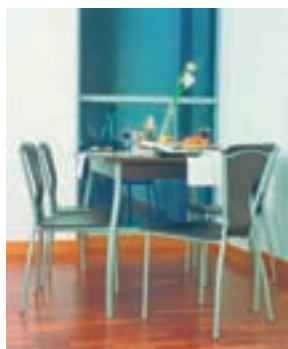

ad. Agata Danielak-Kujda

Dyplom we wrocławskiej ASP na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego – 1988 r. Doktorat w 2004r. W latach 1989–1992 – współpracowała ze studiem Giorgio Marianelli w Mediolanie.

Wystawy, projekty:

Konkurs „Nowe krzesło dla nowego Stylu” – wyróżnienie, rok 1998, „SZTUKA PROJEKTOWANIA 2001” – Kraków, „DIZAJN! DIZAJN! Więcej niż rzeczy” – Bielsko Biała, Galeria Bielska BWA, 2002, „SZTUKA PROJEKTOWANIA 2002” – Kraków, Galeria Pryzmat. „Polka design” Wrocław, Galeria Design; Kraków Galeria BB 2003; Berlin „Design Mai” 2004, „Meble, Polska pasja Tworzenia” – 2005, Projekt i realizacja krzeseł i stołów „MOLINO” i „DORINO” – „NOWY STYL”, Projekty długopisów – Macma, Niemcy. Projekt pojazdu szynowego (w trakcie realizacji) – praca zespołowa

prof. Włodzimierz Dolatowski

Ur. w 1948 r. Dyplom w zakresie wzornictwa w 1974 r. pod kierunkiem doc. Krzysztofa Meisnera. W latach 1986-1996 i 1999-2005 kierownik Katedry Wzornictwa Przemysłowego. W latach 1966-1999 Prorektor ds. Artystyczno-Naukowych ASP. Ważniejsze projekty i realizacje (autorstwo i współautorstwo): projekt wyposażenia urbanistycznego Koszalina, projekt kabiny wysokowagonowej i siedzisk dla Fabryki Samochodów Ciężarowych „STAR”, projekt kopiarki dla firmy „RICOH”, projekt radiomagnetofony dla firmy „SHARP”, projekty pralek i chłodziarek dla firmy „POLAR”, projekty kuchni gazowych dla firmy „WROZAMET”, projekty szeregu automatów termoformujących dla firmy „TES”, projekty kosza na odpadki i wyposażenia placów zabaw dla sieci restauracji „McDonald’s”, projekt straganu dla urzędu miasta Wrocławia, projekt i realizacja wystawy „Wrocław 2000 – moje miasto”, projekt tramwaju niskopodłogowego dla „PESA” Bydgoszcz (w realizacji).

Automat termoformujący TES 503

Prototyp TES 900

Tramwaj niskopodłogowy (w realizacji)

as. Stanisław Figiel

Ur. w 1956 r. we Wrocławiu. Studia w PWSSP we Wrocławiu. Dyplom z zakresu Architektury Wnętrz w pracowni prof. Tadeusza Forowicza w roku 1981. Obecnie wykładowca w Pracowni Projektowania Mebla II Zajmuje się projektowaniem wnętrz i mebli, a także rysunkiem i malarstwem. Ważniejsze realizacje projektów wnętrz wiążą się z Austrią, gdzie autor dłuższy czas mieszkał i pracował jako architekt wnętrz, a są to między innymi realizacje: system wystawienniczy dla firmy Shaerf 1991, kawiarnia „Firenze” SCS Wiedeń 1992, wnętrza restauracji i kawiarni „Cech” Wiedeń 1993, hotel „Oswaldbauer” Krieglach Austria 1993, lokal „Masters Home” Wiedeń 1994, lokal „First” Wiedeń 1995, klub „Hooters” Wr. Neustadt 1997, klub „King Club” Wr. Neustadt 1998, kawiarnia „Coffee Shop” Wiedeń 2000, kompleks gastronomiczny „zum Siegl” Wr. Neustadt 2000, kawiarnia „Segafredo” SCS Wiedeń 2001 i wiele innych.

Lokal First, Wiedeń

Lokal Masters Home, Wiedeń

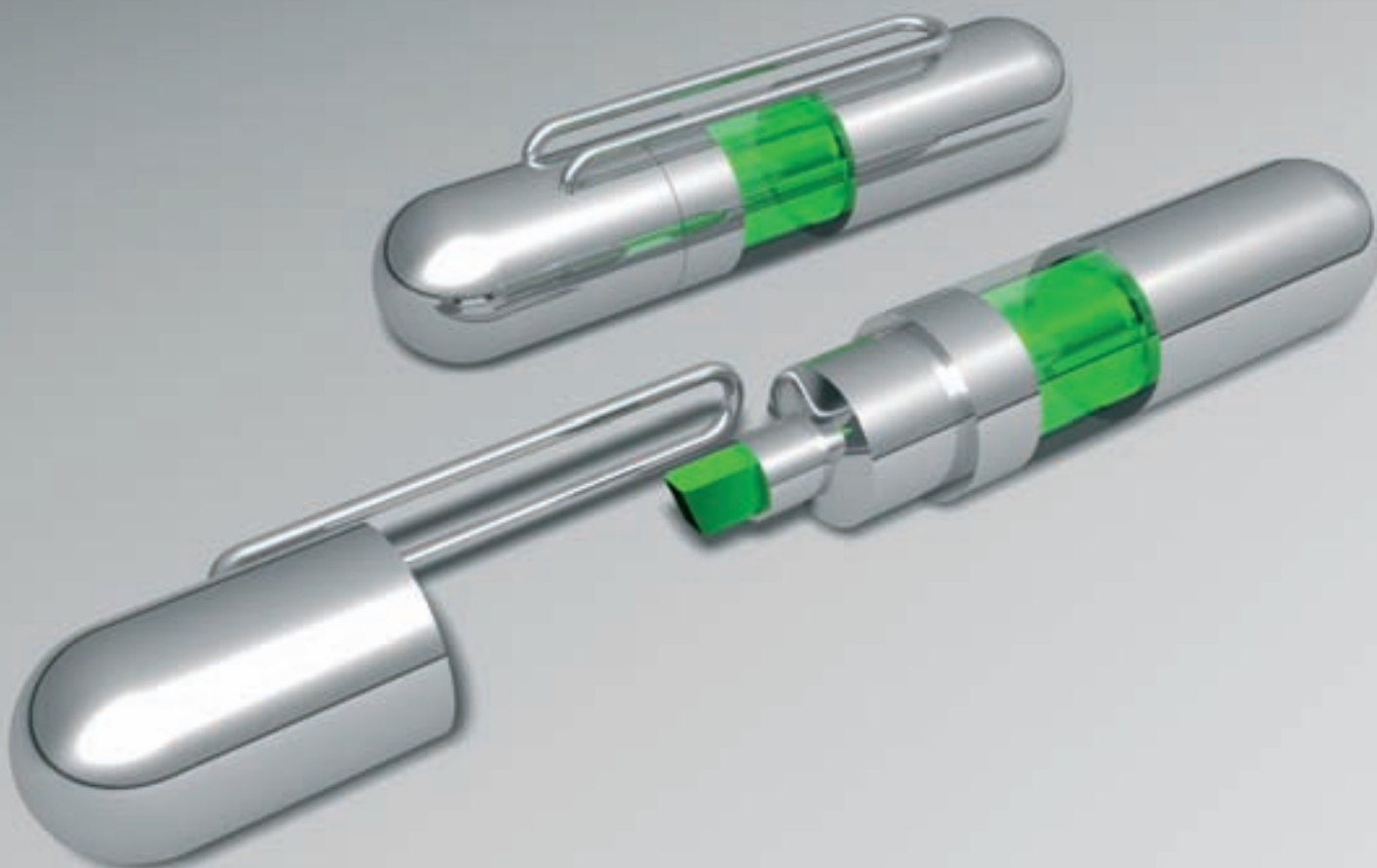
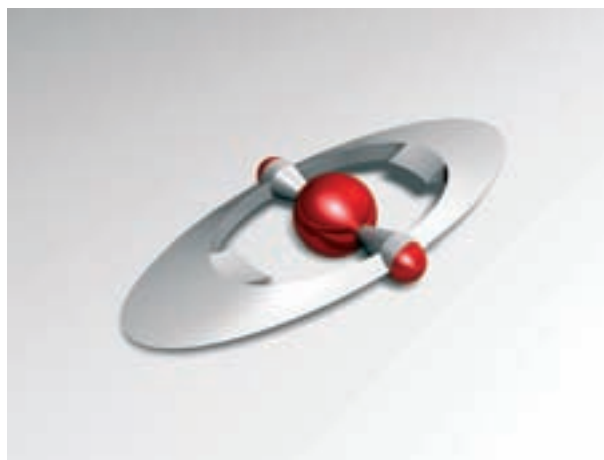
Restauracja Cech, Wiedeń

Lokal zum Siegl, Wiedeń

as. Tomasz Gacek

Ur. w 1977 r. w Kłodzku. Studia na kierunku Projektowanie Form Przemysłowych w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Dyplom w 2001 roku. Wyróżnienie rektora ASP za prace dyplomową. Stypendium podyplomowe w Wiedniu. Od 2004 stanowisko asystenta w Pracowni Projektowania Produktu prof. Włodzimierza Dolatowskiego.

st. wykł. Edward Gańcza

Ur. w 1941 r. W 1967 r. uzyskuje dyplom PWSSP we Wrocławiu na Wydziale Architektury Wnętrz w pracowni prof. Tadeusza Forowicza. Starszy wykładowca, prowadzi Pracownię Projektowania Wyposażenia Wnętrz i Mebla II oraz Pracownię Rewaloryzacji i Projektowania Mebla Stylowego.

toaletka, 2005

krzesła, 2005

stół, 2005

prof. Stanisław Gnacek

Ur. w 1952 r. W 1978 roku ukończył wrocławską PWSSP i uzyskał dyplom w zakresie projektowania szkła. W tym samym roku podejmuje pracę dydaktyczną w macierzystej uczelni. Obecnie na stanowisku profesora nadzwyczajnego prowadzi Pracownię Podstaw Kształtowania na Wydziale AW i W. Poruszanie się na pograniczu różnych dyscyplin sztuki pozwala mu na eksperymenty strukturalne w obrębie wielu materiałów i wychodzenie poza ustalone granice ich postrzegania.

parawan i stół szklany

stół szklany

parawan

świecznik

prof. Janusz Leszek Grzonkowski

Studia PWSSP we Wrocławiu, dyplom w 1961 r. Praca pedagogiczna od 1961 r. Profesor ASP, prorektor 1986-1990, kierownik międzywydziałowej Katedry Wiedzy Wizualnej 1984-1991. Prowadzi zajęcia dydaktyczne z wiedzy i działań wizualnych, oraz prace naukowo-badawcze nad „Elementarzem wizualnym”. Uprawia dyscypliny: komunikacja wizualna, działania wizualne, wzornictwo przemysłowe, wystawiennictwo. Członek Rady Wzornictwa przy URM 1987-89, Rady Plastyki MKiS 1988-90, doradca MEN ds. pomocy dydaktycznych. Od 1990 r. profesor Instytutu Sztuki Uniwersytetu Opolskiego. Ważniejsze realizacje: projekt wnętrza wagonu kolejowego 104A, form i kolorystyki obrabiarek tokarskich dla Zakładów H. Cegielski Poznań, Złote medale ATE 63N – 1983, ATF 45N – 1987. W latach 1965-87 stała współpraca projektancka z zakładami Cegielskiego. Od 1961 r. udział w wystawach: malarstwa, rysunku, plakatu, form przemysłowych.

ad. Dariusz Grzybowski

Ur. w 1963 r. we Wrocławiu. W roku 1992 uzyskuje dyplom zrealizowany w II Pracowni Projektowania Architektury Wnętrz u prof. Michała Jędrzejewskiego i otrzymuje tytuł magistra sztuki. W listopadzie 1994 r. zostaje zatrudniony w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego w katedrze Architektury Wnętrz na stanowisku asystenta w pracowni Struktur Architektonicznych, obejmującej Projektowanie Architektoniczne i Konstruowanie Przedmiotu. W roku 1999 uzyskuje kwalifikację pierwszego stopnia w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Od roku 2000 zatrudniony Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa w katedrze Architektury Wnętrz na stanowisku adiunkta, gdzie prowadzi samodzielnie Metodologię Projektowania Komputerowego oraz Projektowanie Wirtualnych Struktur Przestrzennych.

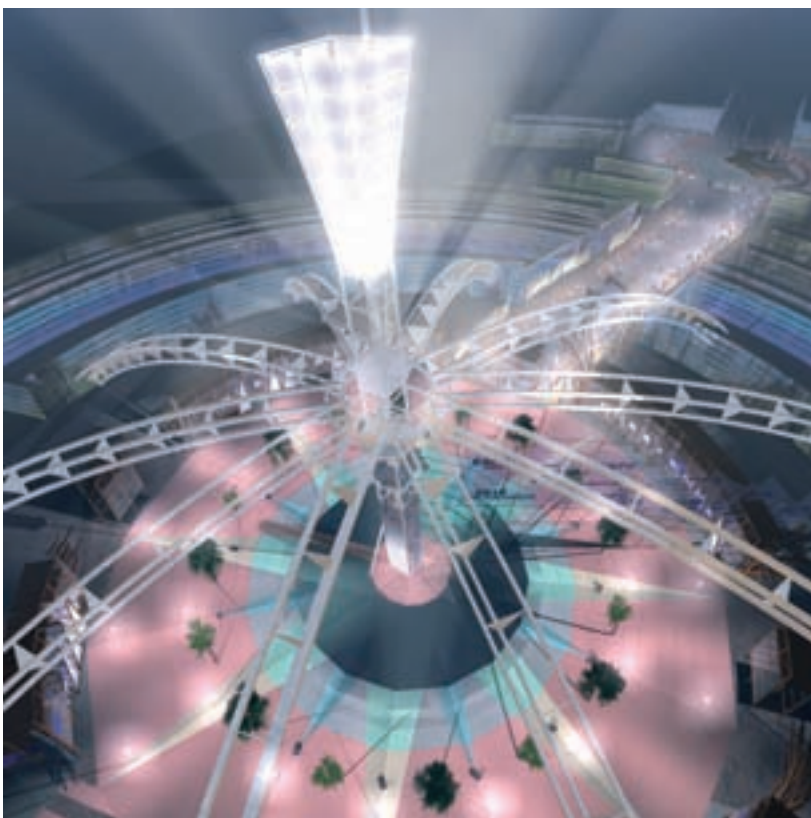
Wirtualna rekonstrukcja Wystawy Ziemi Odzyskanych – WZO'48 (2000r.) Praca w zespole z: dr Kazimierzem Chorońem i Grzegorzem Borowikiem

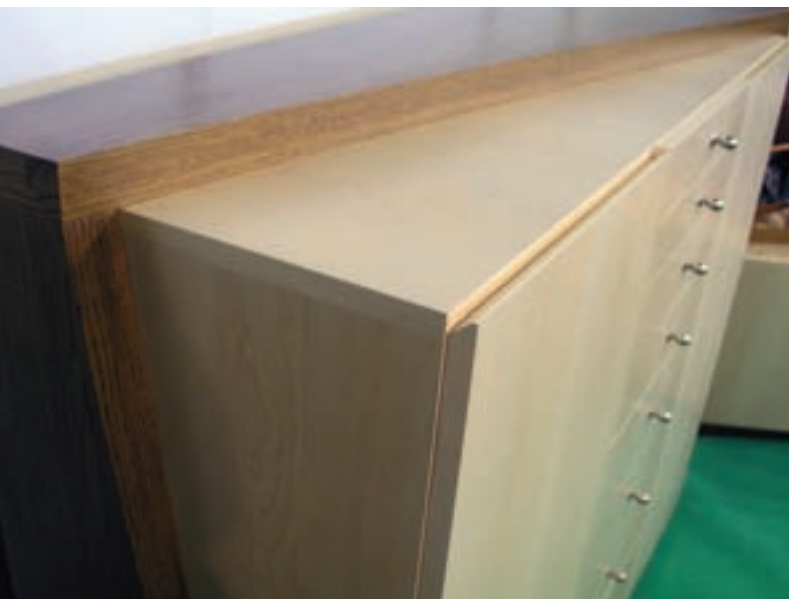
Koncepcja wnętrza domu jednorodzinnego w Miłszycach (1999r.) Praca w zespole z: arch. Zdzisławem Kowalskim i Arturem Zajchowskim

Wnętrze sklepu frenczajzingu dla firmy POLMOS (2005r.) Praca w zespole z: Renatą Pacyną

Scenografia urbanistyczna i animacja dla architektury – Wrocław EXPO 2010 (2002r.) Praca w zespole z: dr Kazimierzem Chorońem i Grzegorzem Borowikiem

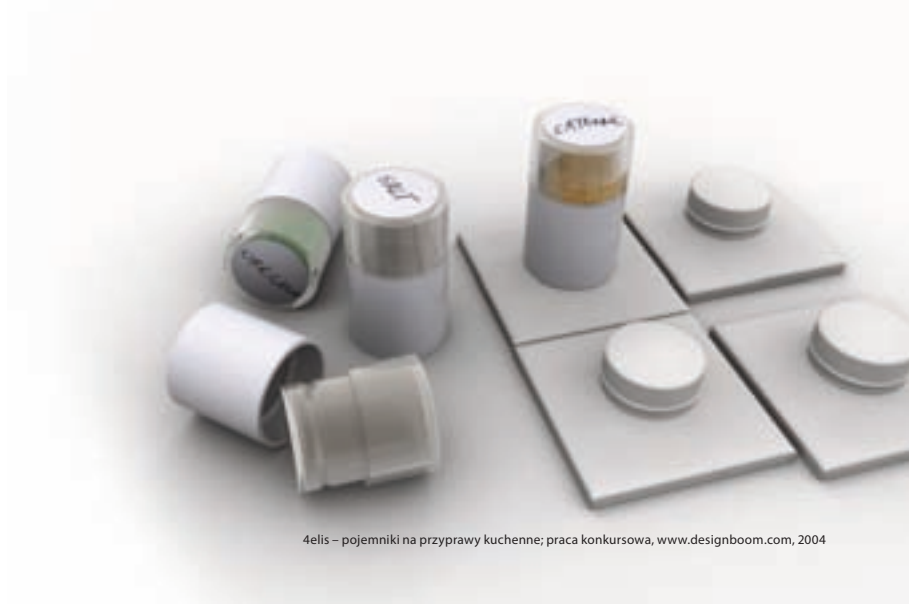
Komoda AIC301T – I nagroda w konkursie Projekt Kalwaria, 2005

as. Szymon Hanczar

Ur. w roku 1978 r. w Częstochowie. Studia na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu oraz stypendium na Akademii der Bildenden Künste w Monachium. Absolwent Wydziału Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego Wrocławskiej ASP. Dyplom uzyskuje w roku 2005 w Pracowni Projektowania Architektury Wnętrz pod kierunkiem prof. Edwarda Zielonki. Projektuje wnętrza, meble, grafikę użytkową. Złoty chłopak. ;)

Stół LT, 2005

4elis – pojemniki na przyprawy kuchenne; praca konkursowa, www.designboom.com, 2004

prof. Marek Jakubek

Ur. w 1954 r. w Kluczborku. Studia we wrocławskiej PWSSP na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby (1974-79). Dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Konrada Jarodzkiego w 1979r. Profesor nadzwyczajny ASP we Wrocławiu Prowadzi Pracownię Malarstwa i Rysunku (od I do V roku). Pełni funkcję Kierownika Katedry Kształcenia Ogólnoplastycznego Wydziału Architektury Wnętrz i Wzornictwa. Uprawia malarstwo i rysunek. Bierze udział w wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą (Niemcy, USA, Belgia, Czechy).

Nagrody i wyróżnienia: 1997, VIII Salon Plastyki EGERIA97, BWA Ostrów Wlkp (nagroda BWA w Kaliszu), 1998, VIII Międzynarodowa Wystawa Grafiki i Exlibrisu, Kalisz (nagroda Muzeum Literatury w Warszawie), 1999, XXXIV Konkurs Malarstwa BIELSKA JESIEŃ, BWA Bielsko-Biała (wyróżnienie), 2000, Międzynarodowa Wystawa Miniatury, Częstochowa (wyróżnienie),

Realizacje plastyczne: 1981, Projekty do neosecesyjnego witraża dla teatru KALAMBUR (zrealizowanego w 1981r.), 1983-86, projekty i realizacja plafonu do kawiarni POD KALAMBUREM (zrealizowanego po pożarze w 1993r.).

Wahadło

Bez tytułu nr 2

ad. Bartosz Jakubicki

Pseudonim artystyczny: „KOSTIA”. Ur. w 1972 r., dyplom ASP 1998, obecnie adiunkt w katedrze Architektury Wnętrz. Pracuje czynnie jako scenograf i architekt wnętrz realizując zarówno scenografie do dużych inscenizacji telewizyjnych jak i kameralne wnętrza restauracji, klubów muzycznych, siedzib firm i domów prywatnych. Naukowo zajął się badaniami dotyczącymi powiązania wirtualnych przestrzeni z wnętrzami. Tą dziedzinę autor eksploruje kreując multimedialne scenografie oraz instalacje z wykorzystaniem nowoczesnych technik audio-wizyjnych. Tworzy grafiki, animacje i muzykę o wyraźnych wątkach zafascynowania techniką, maszynami, elektroniką i ciemnymi odcieniami rzeczywistości.

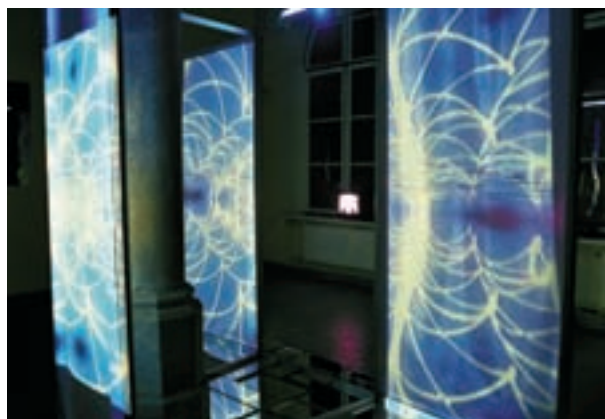
MULTIMEDIALNA INSTALACJA „MEBLE EKRANY 2”, Galeria BWA Design 2004

MULTIMEDIALNA SCENOGRAFIA DO PROGRAMU „DOLNOŚLĄSKI BRYLANT ROKU 2002”, Gala rozdania nagród z dziedziny kultury i sztuki w TVP Wrocław 2002

MULTIMEDIALNA SCENOGRAFIA DO PROGRAMU „DOLNOŚLĄSKI BRYLANT ROKU 2003”, Gala rozdania nagród z dziedziny kultury i sztuki w TVP Wrocław 2003

INSTALACJA MULTIMEDIALNA „INTERKOLUMNIIUM”, Galeria „Miejsce dla sztuki” we Wrocławiu 2002 r.

INSTALACJA MULTIMEDIALNA „ALICJA”, Galeria Miejska we Wrocławiu 2002

prof. Michał Jędrzejewski

Absolwent PWSSP / ASP we Wrocławiu (dyplomy: 1958 malarstwo u prof. E. Gepperta i prof. S. Pękalskiego, 1960 architektura wnętrz u prof. W. Wincze). Od czasu studiów związany z nurtem sensybilizmu (akcje m.in. „Teatr Sensybilistyczny 1957”). 1967-79 główny scenograf Ośrodka TVP we Wrocławiu. Od 1967 wykładowca w macierzystej Uczelni (docent 1977, profesor 1990; dziekan AW i W 1980-81 i 1990-96, prorektor 1981-84, rektor 1984-90). Liczne projekty i realizacje wystawiennicze (m.in. komisarz generalny wystawy „Wrocław '2000 – moje miasto”), scenograficzne (łącznie ok. 150 scenografii telewizyjnych i teatralnych) i graficzne (plakaty); uczestnictwa w wystawach malarstwa (Festiwal Malarstwa w Szczecinie) i rysunku (Międzynarodowe Triennale Rysunku we Wrocławiu). Nagroda m. Wrocławia 1985 i Prezydenta Wrocławia 2000.

„Fitness Biblioteka” (konstrukcja stalowa, mechanizm rowerowy, alternator, oświetlenie pulpitu, książki) 2004; realizacja RYL, Mirków k. Wrocławia (fot. M. Jędrzejewski)

Mebel scenograficzny zaprojektowany do „Igraszek z diabłem” 1998; realizacja ZBD Wrocław/WFF (fot. J. Bochajczuk)

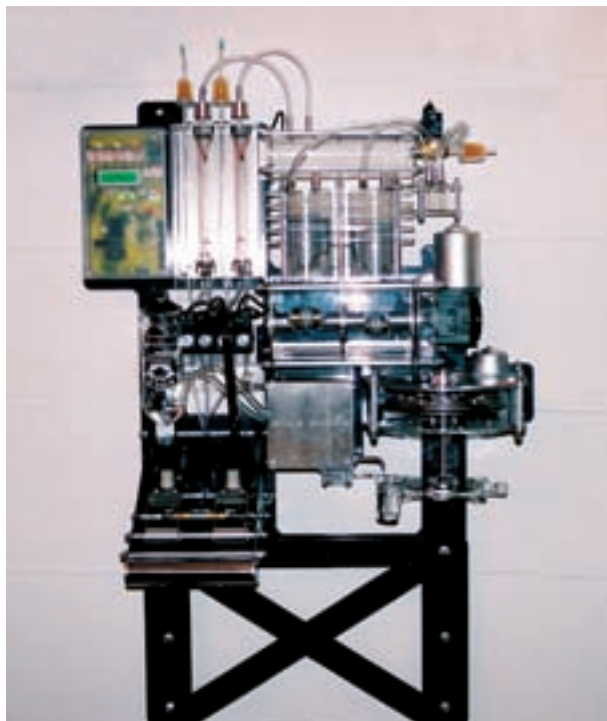
Projekt scenografii do spektaklu „Mąż i żona” Teatr Polski, Wrocław 1987

Scenografia do „Próżni” w reż. H. Obidniak; Teatr TV, 1971 - emisja 1973 (plany studyjne realizowane w WFF we Wrocławiu)

Wystawa „Wrocław '2000 – moje miasto” (czerwiec – wrzesień 2000)

Bols

Zegar

Lucky strike

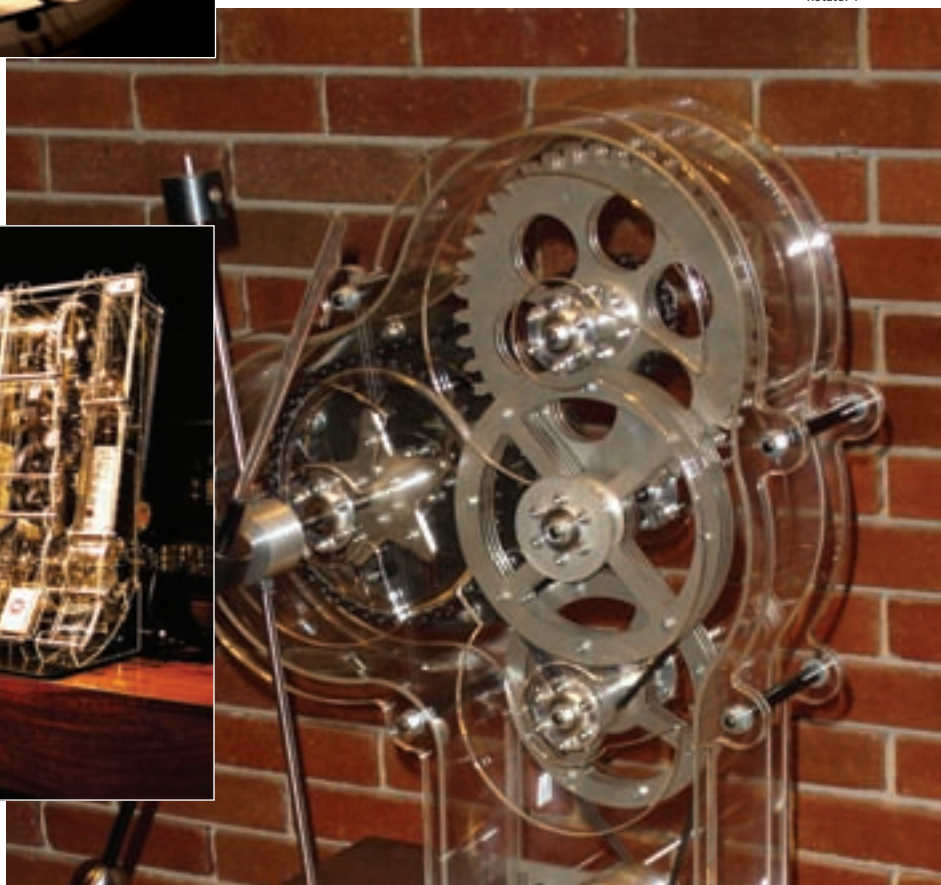
ad. Piotr Jędrzejewski

Ur. we Wrocławiu w 1964 roku. W latach 1983-89 studia na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Dyplom z zakresu projektowania form wyrobów przemysłowych. Od 1989 r. pracownik Katedry Wzornictwa Przemysłowego ASP we Wrocławiu. Zajmuje się projektowaniem form przemysłowych oraz tworzeniem ruchomych obiektów przestrzennych – tzw. „mobili”

Wella

Rotator 1

prof. Józef Jurek

Ur. 1952 r. w Kamiennej Górze. W 1976 r. ukończył studia w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa pod kierunkiem prof. Jerzego Schmidta. Pracuje w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu i we Wrocławiu, gdzie prowadzi Pracownię III Projektowania Architektury Wnętrz. W działalności twórczej zajmuje się projektowaniem architektury, architektury wnętrz, designu i wystaw. Jest autorem wielu projektów i realizacji w Polsce, Niemczech, Bułgarii i w Iraku.

Biura i galeria – Poznań

Restauracja w Berlinie

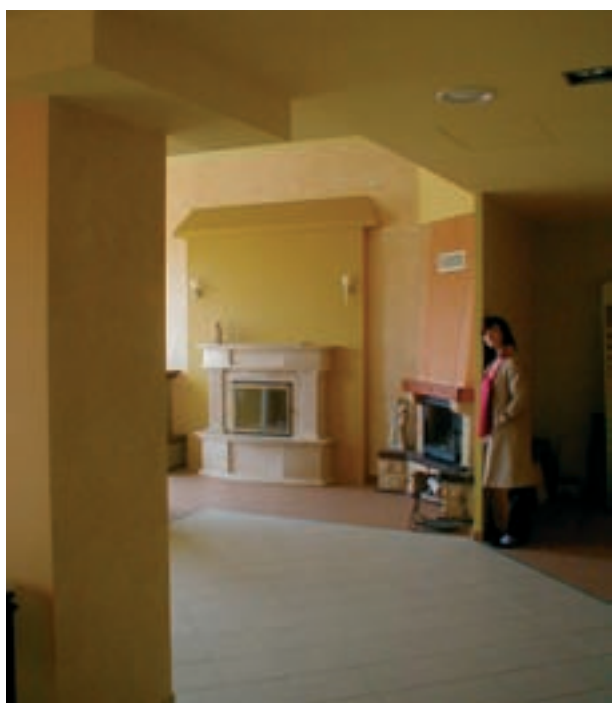
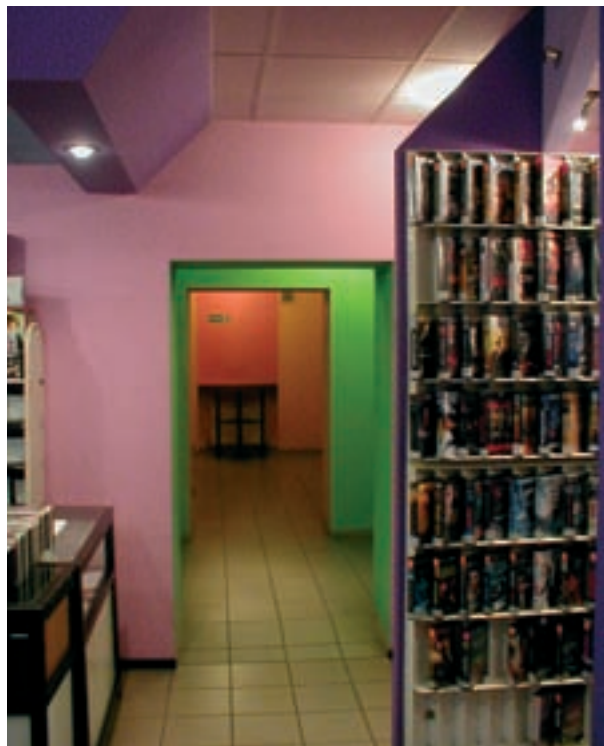
Dom jednorodzinny – schody

Stoisko MTP – Poznań

ad. Andrzej Kabat

Studia w PWSSP we Wrocławiu. Dyplom w Katedrze Architektury Wnętrz w pracowni prof. Piotra Karpińskiego. Obecnie na stanowisku adiunkta prowadzi zajęcia w pracowni Projektowania Wstępnego ASP we Wrocławiu. Uprawiane dyscypliny: architektura wnętrz, wystawiennictwo, projektowanie mebli i detali architektonicznych. Ważniejsze projekty i realizacje: wnętrza biurowca Cukrowni – Wrocław, wnętrza mieszkalne budynku w Kołobrzegu i we Wrocławiu na Wojszyczach. Projekt i realizacja oprawy plastycznej na Festiwal Chopinowski w Dusznikach Zdroju (park zdrojowy, rynek, sala „za Muszlą”). Współautor stoiska Toshiba na targach sprzętu elektronicznego w Poznaniu. Współorganizator wystawy pt. „Życie i śmierć sztuki w sercu człowieka” w Foto-Medium Art we Wrocławiu. Udział w montażu wystawy najlepszych dyplomów ASP we Wrocławiu na Międzynarodowych Targach mebli w Poznaniu, oraz udział w licznych prezentacjach parateatralnych.

ad. Jacek Kos

Studia – PWSSP we Wrocławiu. Wydział Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego. Katedra Architektury Wnętrz. Dyplom – 1985 r. w Pracowni Architektury Wnętrz pod kierownictwem prof. Michała Jędrzejewskiego. Obecnie adiunkt w Pracowni Architektury Wnętrz, Wystawiennictwa i Widowisk. Uprawiane dyscypliny: wystawiennictwo, scenografia, instalacja, architektura wnętrz, rysunek, fotografia artystyczna.

Liczne projekty i realizacje, w tym: Projekt „Centrum Twórczości Tadeusza Kantora”, adaptacja Fortu Św. Benedykta, Kraków, 1985; Wystawa i instalacje przestrzenne – „Edyta Stein – Ślady Obecności”, Muzeum Niepodległości, Warszawa, 1991; „Scenografie do III, IV, V, VI Międzynarodowych Prezentacji Mody”, Muzeum Architektury, Wrocław, 1992-93; Wystawa „Wrocław 2000 – Moje Miasto”, obiekt – instalacja „Rynek – podziemia Rynku”, Wytwórnia Filmów Fabularnych, Wrocław, 2000; Scenografia do Międzynarodowych Prezentacji Mody „Magazyn Mody – Magia Mody”, Muzeum Architektury, Wrocław, 2001; Scenografia do „Arsenału Sztuki”, Muzeum Historyczne – Stary Arsenał, Wrocław, 2001; Scenografia – instalacja przestrzenna do Koncertu „W rocznicę ataku na World Trade Centre – Festiwal „Wratislavia Cantans”, Wrocław, 2002; Projekt rewitalizacji wnętrza Kościoła p.w. Św. Michała Archaniola, Wrocław, 2003/4. Udział w wystawach: pięć wystaw indywidualnych i udział w dwudziestu siedmiu wystawach zbiorowych, Europa, 1986-2005r., w tym: Wystawa towarzysząca sesji naukowej poświęconej Tadeuszowi Kantorowi, „Ośrodek Badań Twórczości Jerzego Grotowskiego”, Wrocław, 1992; Wystawa „Sensybilizm & Teatr Niewyobrażony 1955-1993”, Centrum Sztuki Współczesnej, Zamek Ujazdowski, Warszawa, 1993; Wystawa Indywidualna „Obiekty Przestrzeni Wielowymiarowej”, BWA „Design”, Wrocław, 1998; Wystawa

„Breslauer Malerei Kunst und Unikat Glas”, Wiesbaden, Niemcy, 1998; Wystawa „Sztuka Projektowania 2001”, Galeria Domu Artysty Plastyka, Warszawa, 2001; Wystawa „Sztuka Projektowania – Kraków 2002, Przestrzeń Wnętrza i Przedmiotu”, Galeria „Pryzmat”, Kraków, 2002, Wystawa „Polnishes Design”, INTERNATIONALES DESIGNFESTIVAL-Designmai, „Inselgalerie”, Berlin, Niemcy, 2004. Udział w konkursach i wystawach pokonkursowych: Konkurs Rysunku towarzyszący „IV Międzynarodowemu Triennale Rysunku”, ASP, Wrocław, 1988; „V Międzynarodowe Triennale Rysunku”, Muzeum Architektury, Wrocław, 1992; Konkurs „Krzesło '94”, BWA Kraków, IWP Warszawa, Muzeum Architektury Wrocław, Muzeum Narodowe Poznań, 1994/1995; Konkurs fotografii artystycznej „XXIX Konfrontacje fotograficzne”, Centrum Promocji „Stilon” S.A., Gorzów Wielkopolski, 1999; „I Międzynarodowy Konkurs Rysunku”, Muzeum Architektury, Wrocław, 1999/2000; Konkurs „Rzeźba 2005”, BWA „Awangarda”, Wrocław, 2005. Nagrody: I Nagroda w Konkursie Rysunku towarzyszącym „IV Międzynarodowemu Triennale Rysunku”, Wrocław, 1988; Nagrody Rektora ASP we Wrocławiu – 1990; 1994; 1996; 2003; III Nagroda w „XXIX Konfrontacjach Fotograficznych”, Gorzów Wielkopolski, 1999; Wyróżnienie w konkursie „Rzeźba 2005”, Wrocław, 2005.

1, 2 – Scenografia do Otwarcia Siedziby Firmy VOLVO we Wrocławiu (Jacek Kos, Urszula Gogulska-Kos)
3 – Scenografia – instalacja przestrzenna dla działań parateatralnych – „Czas przyszły dokonany”

Poza 1

as. Andrzej Kosowski

Studia w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu na Wydziale Malarstwa i Rzeźby w latach 1996-2001. Dyplom z wyróżnieniem w pracowni rzeźby prof. Alojzego Gryta. Od roku 2002 pracuje jako asystent ASP we Wrocławiu w Katedrze Rzeźby na Wydziale Malarstwa i Rzeźby oraz Katedrze Ogólnoplastycznej na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego. Szczególnie bliskie są dla niego słowa Nicolasa McMastera: „Zbuduj z bezwartościowego, ocal co wartościowe.” W moich pracach wykorzystuje procesy destrukcji jako wartości twórcze, będące początkiem a nie końcem. Jest w tym także pretekst do rozważań na temat czasu, przemijania. Uprawiane dyscypliny: rzeźba, rysunek, fotografia

Droga

Made in 2

prof. Anna Kowalska-Szewczyk

Ur. w 1957 r. w Kozienicach. Studia w latach 1977-82 w PWSSP we Wrocławiu. Dyplom z wyróżnieniem w zakresie malarstwa w pracowni prof. Konrada Jarodzkiego i malarstwa w architekturze u prof. Mieczysława Zdanowicza. Od 1982 pracuje w PWSSP (obecnie ASP) we Wrocławiu na Wydziale AWiWP w Pracowni Malarstwa i Rysunku prowadzonej przez st. wykładowcę Reginę Konieczkę-Popowską. Od 1993 r. jest kierownikiem tej pracowni od 2000 r. zajmuje stanowisko profesora. Od 1999 r. prowadzi seminarium na Uniwersytecie Wrocławskim dla studentów historii sztuki pt.: „Sztuka lat 50-90 XX w.” Zajmuje się malarstwem i rysunkiem. Bierze udział w wystawach zbiorowych. Szereg wystaw indywidualnych.

Pejzaż kultowy

Symbols of life

prof. Waław Kowalski

Profesor w Pracowni Projektowania Elementów Wyposażenia Wnętrz i Mebli. Zajmuje się architekturą wnętrz, wystawiennictwem oraz grafiką użytkową. W ostatnich latach szczególnie poświęca się projektowaniu mebli. Uprawia także malarstwo i rysunek. Na macierzystym wydziale pełnił funkcje – kierownika Katedry Architektury Wnętrz, prodziekana i dziekana wydziału. Obecnie pełni funkcję prorektora ds. dydaktycznych.

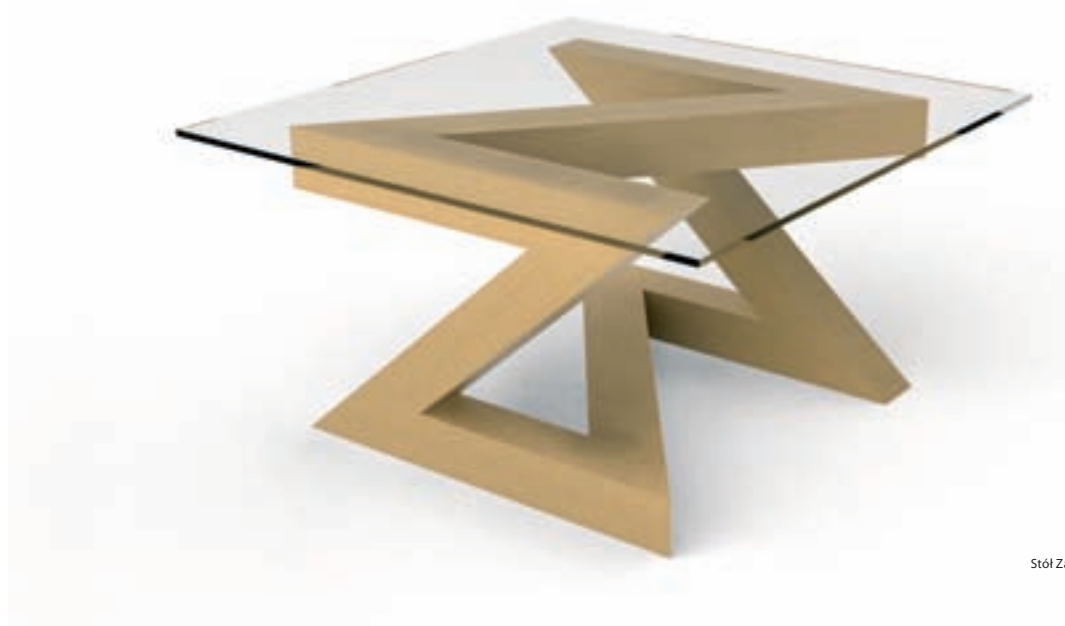
Krześło

Stół N2

Stół X

Stół Za

wykl. Jacek Kujda

Ur. 1961 r. w Tomaszowie Maz. Studia w PWSSP we Wrocławiu na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby. Dyplom z wyróżnieniem w 1986 r. w Katedrze Grafiki w Pracowni Projektowania Graficznego prof. Eugeniusza Smolińskiego. Obecnie wykładowca na Wydziale AW i W. Uprawiane dyscypliny: grafika użytkowa, projektowanie edytorskie.

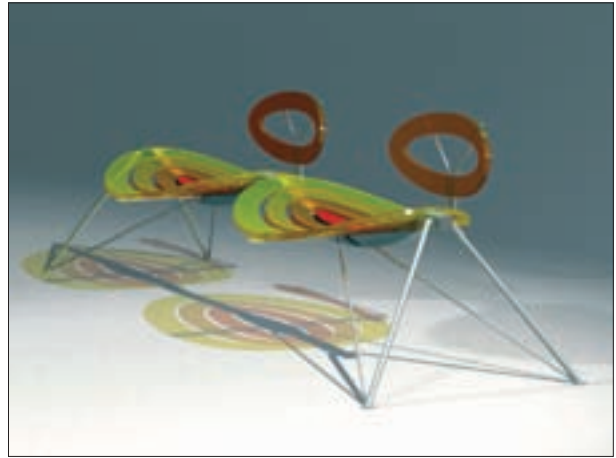
prof. Jan Kukuła

Ur. 1950 r. Obecnie profesor nadzwyczajny ASP. Dyplom w zakresie wzornictwa w 1977 r. Oprócz dydaktyki zajmuje się projektowaniem, głównie środków transportu. Przez szereg lat współpracował z Zakładami Samochodowymi STAR w Starachowicach i Jelczańskimi Zakładami Samochodowymi. Ważniejsze realizacje których jest współautorem: modernizacja kabiny samochodu STAR, projekt atrapy i zderzaka do samochodu STAR 8,125L, ściany przednie i elementy wyposażenia wnętrza autobusów JELCZ: M121, M101, T120, T120M. Projekt bryły autobusu JELCZ M081 MIDI i M125, Projekt całościowy tramwaju niskopodłogowego dla zakładów PESA w Bydgoszczy (w realizacji).

ad. Jacek Kulig

Ur. 1966 r. we Wrocławiu. Studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu. Dyplom w 1992 w pracowni Projektowania Architektury Wnętrz prof. Tadeusza Forowicza. Od 1992 r. pracownik naukowy – obecnie adiunkt w ASP na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa we Wrocławiu. Zajmuje się projektowaniem mebli, architektury wnętrz i ogrodów. Brał udział w wielu wystawach w kraju i za granicą między innymi w USA, Francji, Holandii, Emirach Arabskich. Laureat nagród m.in.: Stypendium Ministra Kultury i Sztuki 1990/91. „DOBRY WZÓR 2000”, „DOBRE BO POLSKIE 2000”

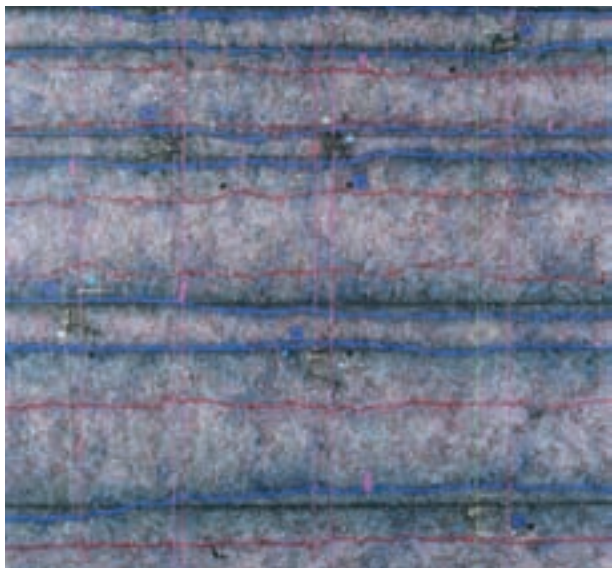
Krzesło O2P1

Zestaw wypoczynkowy „YAPI”

Sofa „TAGMET”

zapis, relikwiarz, akryl, płótno, 200x200, 2005

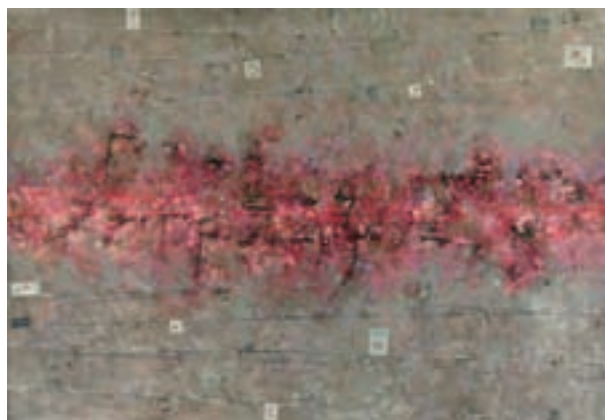
as. Marek Kulig

Studia w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu w latach 1991-96. Do piątego roku studia w pracowni Malarstwa i Rysunku prof. Andrzeja Klimczak-Dobrzanieckiego. Dyplom na wydziale Malarstwa i Rzeźby w pracowni Rzeźby prof. Leona Podsiadłego. Od 2001 roku asystent w ASP we Wrocławiu w pracowni Malarstwa i Rysunku prof. Mariana Wołczuka. Uczestnik wielu wystaw zbiorowych i indywidualnych w kraju i za granicą. Zajmuje się malarstwem, rzeźbą i realizowaniem instalacji przestrzennych.

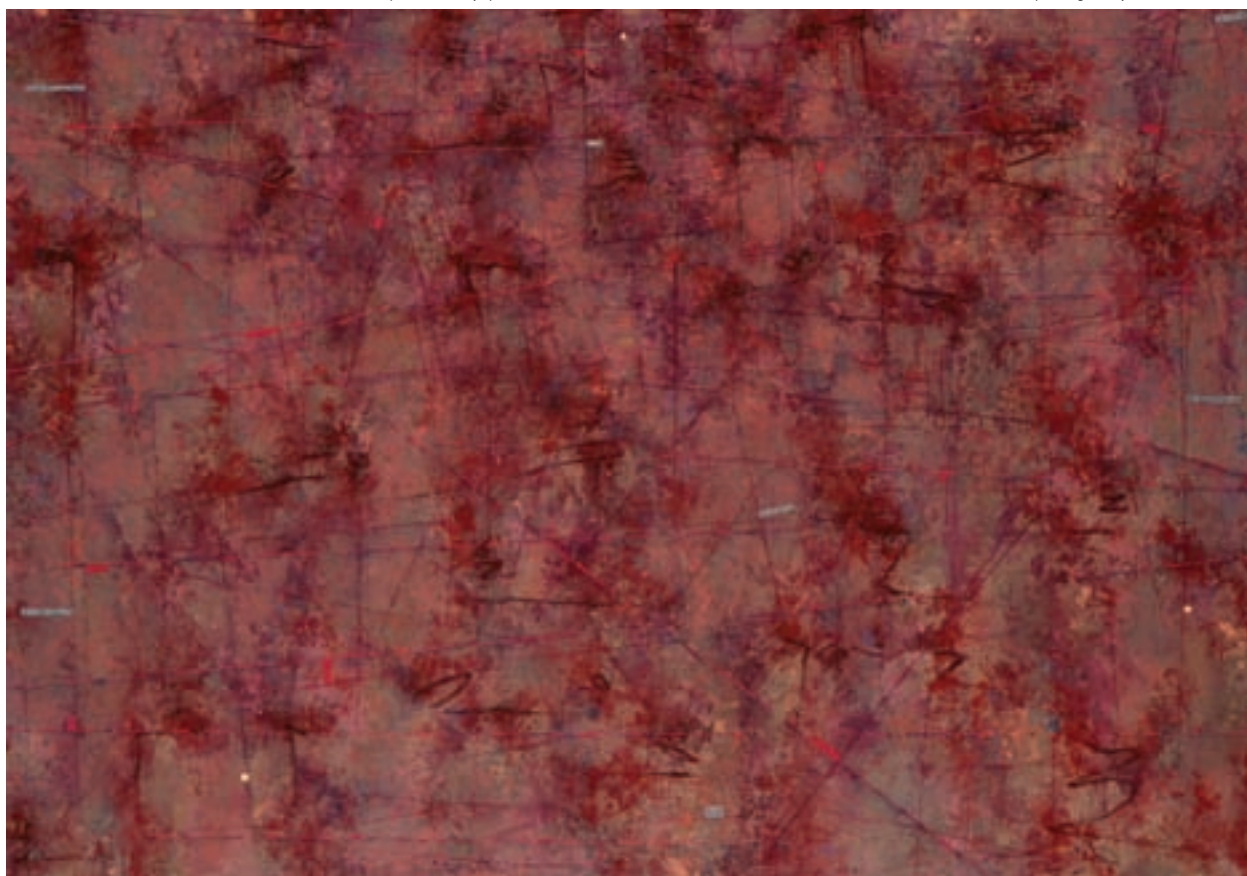
Nagrody: Stypendium Ministra Kultury i Sztuki – 1995/96r, pierwsza nagroda w konkursie na projekt terenu rekreacyjno-sportowego w Bielawie – 1995r, stypendium Culture City Network w Grazu – Austria – 2000r., Nagroda „Złoty Hipolit” – 2000r., Znak „DOBRE BO POLSKIE” – 2000r., „DOBRY WZÓR 2000” – 2001r.

zapis, całun1, akryl, płótno, 150x110, 2004

zapis, insight, akryl, karton, 100x70, 2004

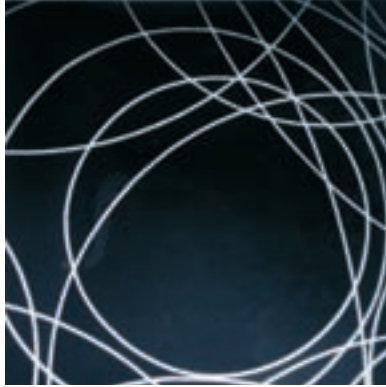
zapis, całun, akryl, płótno, 150x110, 2004

ad. Daria Milecka

*Studia w PWSSP we Wrocławiu na Wydziałach: AW i WP oraz MG i RZ (1991-1996).
Dyplom z malarstwa w pracowni prof. W. Gołkowskiej. Studia na Uniwersytecie
Wrocławskim (1985-1990), dyplom z kulturoznawstwa pod kier. prof. S. Pietraszko.
Obecnie adiunkt w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu w pracowni Rysunku
i Malarstwa prof. Anny Szewczyk. Udział w czterdziestu pięciu wystawach
krajowych i zagranicznych, ośmiu sympozjach artystycznych, dziesięciu wystawach
indywidualnych.*

Sofizmaty

Nulla Res

Taki dzień

Fatum

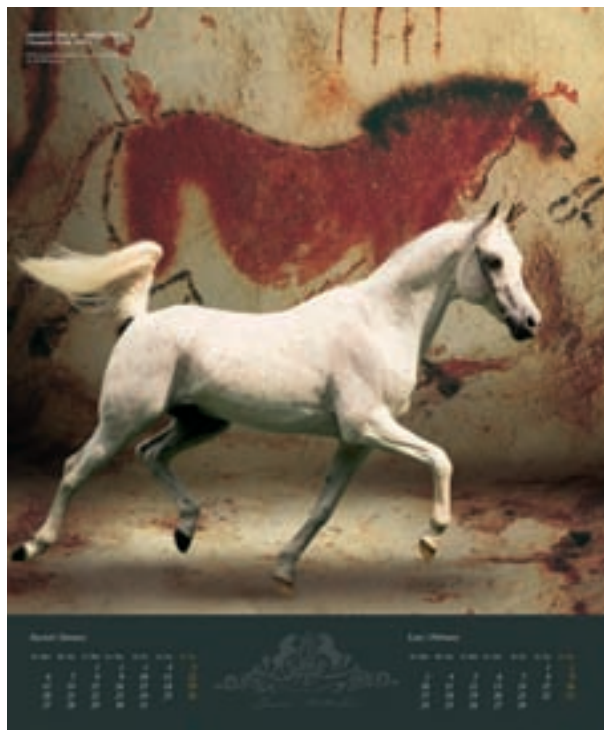
Okładka książkowa, Wiktor Kubica-Zgrunia, Wyrafinowane techniki spożywcze, Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 2003 r.

Okładka książkowa: Janina Fras, Komunikacja polityczna, Wydawnictwo Uniwersyteckie, Wrocław 2005 r.

ad. Renata Pacyna-Kruszyńska

Absolwentka Architektury Wnętrz na Wydziale AW i WP Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Dyplom zrealizowany w 1991 roku w Pracowni Projektowania Architektury Wnętrz profesora Michała Jędrzejewskiego. W latach 1991-1992 redaktor graficzny Wydawnictwa Dolnośląskiego we Wrocławiu. Od 1991 r. pracownik Akademii Sztuk Pięknych (Pracownia Kompozycji Płaskiej i Przestrzennej w Katedrze Architektury Wnętrz). Zajmuje się projektowaniem graficznym i edytorskim oraz projektowaniem architektury wnętrz. Projekty okładek książkowych i typografia wielokrotnie prezentowane były na targach we Frankfurcie, Bolonii i w Warszawie, oraz na kilkudziesięciu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą. Najważniejsze nagrody to „Złota Sowa” – Nagroda II Warszawskich Spotkań z Dobrą Książką (Warszawa 1993r.) – za projekt edytorski serii tomików poetyckich Zbigniewa Herberta (Wydawnictwo Dolnośląskie) i Nagroda Polskiego Towarzystwa Wydawców Książek (Warszawa 1995r.) – za projekt tomiku wierszy „Tylko miłość” (wydawnictwo „Europa”).

Projekt kalendarza, dla Państwowej Stadniny Koni Arabskich w Janowie Podlaskim, Wrocław 2003 r.

Kalendarz autorski

ad. Mieczysław Piróg

Ur. w 1949 r. w Dukli, woj. Podkarpackie. W latach 1968-1974 studia na Wydziale Form Przemysłowych Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w Katedrze Komunikacji Wizualnej, pod kierunkiem prof. Ryszarda Otręby. Przez kilka lat, jako projektant form przemysłowych pracował w Fabryce Wagonów PAFAWAG we Wrocławiu. Od 1977 roku pracuje w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu, początkowo w Katedrze Grafiki, a następnie w Katedrze Wzornictwa Przemysłowego. W latach 1996-2002 pełnił funkcję dziekana Wydziału Architektury Wnętrz i Wzornictwa, a od roku 1998 prowadzi dyplomującą Pracownię Komunikacji Wizualnej – kierunek wzornictwo. W swojej pracy projektowo-artystycznej zrealizował wiele indywidualnych i zespołowych tematów z zakresu: projektowania form przemysłowych, a przede wszystkim komunikacji wizualnej i wystawiennictwa oraz fotograficznych zapisów o nazwie „PIROgrafy”.

Ważniejsze opracowania i realizacje: projekty komunikacji wizualnej i elementów wyposażenia ulicy miasta Koszalina, dziesiątki projektów wystawienniczych i realizacji ekspozycji targowych w kraju i zagranicą m. in. dla firmy ELWRO, projekty identyfikacji wizualnej, znaków identyfikujących i druków z ich zastosowaniem oraz druków reklamowych, także opakowań dla wielu firm wrocławskich i dolnośląskich, zespołowy projekt i realizacja milenijnej wystawy "Wrocław 2000 – moje miasto".

Projekt stoiska fabryki porcelany w Tulowicach

PiroGrafy 006-a

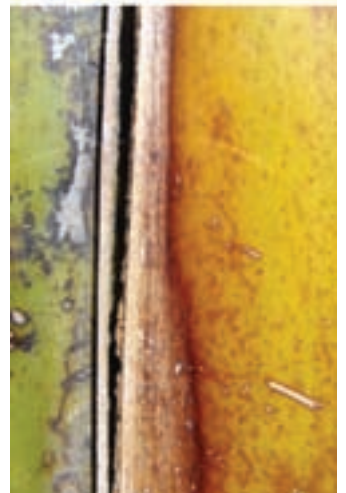
PiroGrafy 049-a

PiroGrafy 078-a

PiroGrafy 082-a

as. Marta Płonka

Studia na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego w latach 1999-2005. Dyplom w Pracowni Komunikacji Wizualnej u ad. Mieczysława Piroga. Stypendystka Ministra Kultury i Fundacji Sokratesa na Kunstuniversität in Linz w Austrii. W trakcie nauki na ASP uczestniczka i laureatka wielu konkursów: projekt logo dla Festiwalu Dramaturgii Współczesnej – Eurodrama, system identyfikacji dla sprzętu AGD dla firmy Polar, logo dla Zoo w Linz (wyróżnienie). W trakcie studiów liczne projekty dla Teatru Polskiego (w ramach Festiwalu Eurodrama) i Opery Wrocławskiej (system identyfikacji wizualnej, projekty wydawnictw). W ostatnich latach studiów skierowała swoje zainteresowania w kierunku typografii, jej teorii i zastosowaniu w awangardowych formach projektowania graficznego, z wykorzystaniem najnowszych technik komputerowych.

Papier firmowy Spring Notebook

Wizytówka Spring Notebook

Okładka Halka

prof. Henryk Regimowicz

Scenograf, architekt wnętrz. Urodzony w 1944 roku w Nowej na Wołyniu. Studia w latach 1963-69 na Wydziale Architektury Wnętrz Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Poznaniu. Działalność artystyczna: głównie projekty i realizacje scenografii, projekty i realizacje w zakresie architektury wnętrz i identyfikacji wizualnej. W Uczelni poznańskiej od 1970 roku. W Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu prowadzi Pracownię Projektowania Grafiki i Przestrzeni Wystawienniczej. Nagrody i wyróżnienia na festiwalach i konkursach ogólnopolskich, m.in. Krajowy Olimpijski Konkurs Sztuki, Kaliskie Spotkania Teatralne, Ogólnopolski Konkurs Opieki nad Zabytkami. Prace w zbiorach Biblioteki Raczyńskich w Poznaniu, Muzeum Teatralnego oraz Muzeum Sportu i Turystyki w Warszawie.

Scenografia, Marek Kotorski, Zęby, Teatr Polski w Poznaniu

Architektura wnętrz, Bank PKO BP w Poznaniu

Architektura wnętrz, Bank PKO BP w Poznaniu

Scenografia, Sławomir Mrożek, Pieszo, Teatr Polski w Poznaniu

prof. Krzysztof Rozpondek

Ur. w 1961 r. Ukończył studia na Wydziale Ceramiki i Szkła PWSSP we Wrocławiu, uzyskując dyplom w pracowni prof. K. Cybińskiej. W 1996 r. w wyniku przewodu kwalifikacyjnego I stopnia uzyskał stanowisko adiunkta, w 2004 r. został doktorem habilitowanym, a od 2005 jest profesorem nadzwyczajnym wrocławskiej ASP. Zatrudniony w Pracowni Projektowania Komunikacji Wizualnej oraz Pracowni Podstaw Kształtowania Ceramiki.

prof. Wilhelm Semaniszyn

Studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu w latach 1964-1970 na Wydziale Architektury Wnętrz – specjalizacja Projektowanie Form Przemysłowych. Dyplom z wyróżnieniem w 1970 r. Tytuł naukowy profesora sztuk plastycznych otrzymał w 1996 roku. Obecnie jest zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego w Katedrze Wzornictwa Przemysłowego jako prowadzący Pracownię Projektowania Środków Transportu.

Projekt kabiny samochodu ciężarowego FSC Star

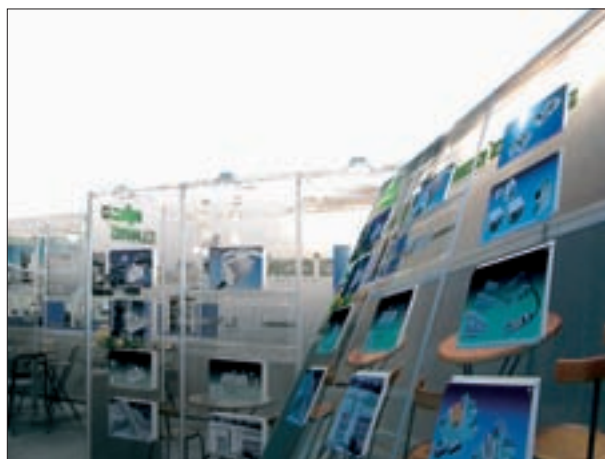
Modernizacja samochodu ciężarowego FSC Star

Projekt autobusu MIDI-BUS M 181 Jelcz

ad. Urszula Smaza-Gralak

Studia w PWSSP we Wrocławiu w latach 1977-1983 na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby. Dyplom z Projektowania Graficznego w pracowni prof. J. J. Aleksiana. W latach 1990-2000 asystent w Pracowni Projektowania Graficznego prof. N. Wieschalla. Obecnie adiunkt na wydziale AWiW w Katedrze Architektury Wnętrz, prowadzi zajęcia z przedmiotu Kompozycja Płaska i Przestrzenna na pierwszych latach studiów. Uprawiane dyscypliny: wystawiennictwo i grafika użytkowa.

Aranżacja stoisk targowych firmy WAGO ELWAG

st. wykł. Paweł Szczówka

Studia w PWSSP we Wrocławiu ukończył w 1971 roku, na wydziale AWiWP w katedrze WP. W ASP pracuje jako starszy wykładowca, prowadząc przedmiot Techniki Prezentacji w Katedrze Wzornictwa. W latach 1972-1992 pracował w ELWRO jako główny projektant w dziedzinie wystawiennictwa realizując ekspozycje na międzynarodowych targach w kraju i za granicą. Projektant w dziedzinie wystawiennictwa, wzornictwa, architektury wnętrz, grafiki użytkowej, komunikacji wizualnej i reklamy. Zrealizował wiele prac indywidualnych i w zespołach. Pośród prac zespołowych: projekt kabin samochodów ciężarowych STAR, kompleksowe opracowanie komunikacji wizualnej systemu identyfikatorów dla BUDEXPO w Warszawie, projekt małej architektury i systemów komunikacyjnych dla miasta Koszalina, projekt ekspozycji przemysłu Wrocławia na wystawie w Wiedniu pt.: „Wrocław grüss Wien”.

Ekspozycje targowe

FIRMA ADAM MAJEWSKI

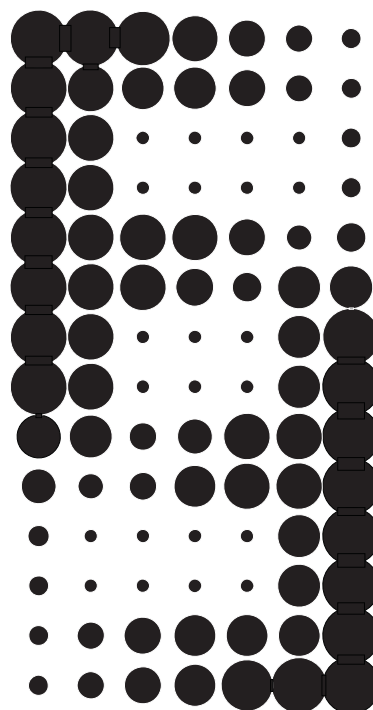
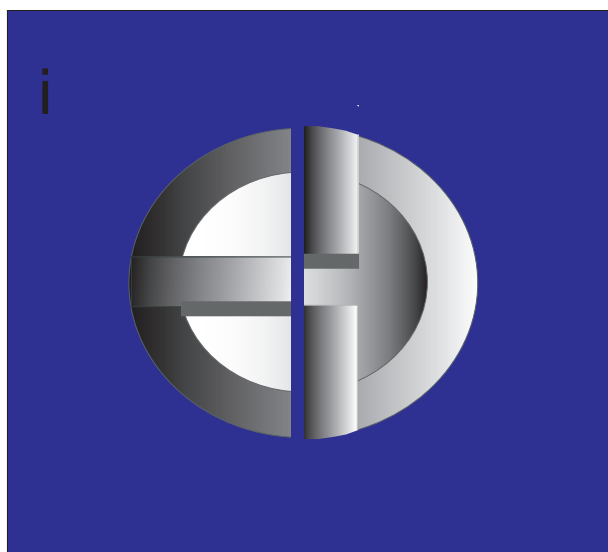
Znaki firmowe

Pan Smak®

Stragan uliczny składany (opracowanie zespołowe)

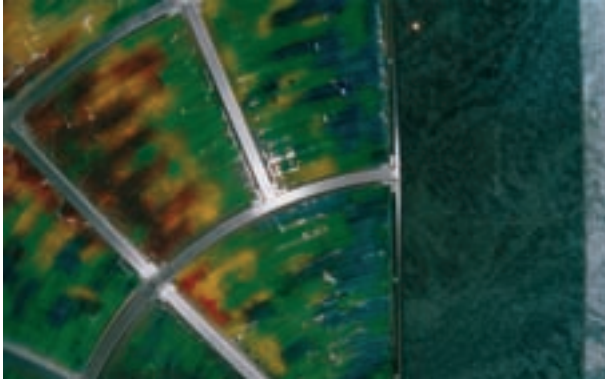

wykl. Rafał Tumanowicz

Studia w PWSSP we Wrocławiu. Dyplom z zakresu wzornictwa przemysłowego, aneks plastyczny pod kierunkiem prof. Józefa Hałasa. W latach 1977-1998 asystent Wiesława Zajęczkowskiego. Obecnie zatrudniony na stanowisku wykładowcy w Katedrze Wzornictwa w Pracowni Komunikacji wizualnej – I i II rok oraz prowadzący przedmiot – “Kompozycja płaska i przestrzenna” – I rok, gdzie w procesie dydaktycznym wykorzystuje papier jako materiał kreatywny, w tworzeniu form i struktur, przygotowując do projektowania form użytkowych w tym przede wszystkim opakowań. Zajmuje się projektowaniem graficznym i projektowaniem elementów wyposażenia wnętrz. Realizował obiekty scenograficzne, grafikę i animację dla potrzeb telewizji i teatru (PT Echo, PTV Polonia, Fajgel Production, Teatr Gardzienice).

as. Roman Uss

Studia na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa Przemysłowego Wrocławskiej PWSSP (obecnie ASP). Dyplom w 1975 roku w pracowni Architektury Wnętrz prowadzonej przez prof. Władysława Wincze. Dzisiaj wykłada geometrię wykreślną, perspektywę i rysunek techniczny w tejże uczelni. Zajmuje się projektowaniem wnętrz, mebli, wystawiennictwem oraz malarstwem i fotografią. Z ostatnich realizacji można wymienić udział w przygotowaniu wystawy Wrocław 2000, projekty i nadzór przebudowy nowego budynku ASP, projekt stoiska na targach ceramicznych we Frankfurcie nad Menem, nagrodzone stoisko na targach kamieniarskich we Wrocławiu, udział w zespołowym projekcie kościoła w Legnicy.

as. Bogdan Wieczorek

Asystent w Pracowni Projektowania Form Użytkowych, a obecnie Pracowni Projektowania Środków Transportu prof. Wilhelma Semaniszyna. W latach 1994-95 był stypendystą Rządu Austrii. W 1998 roku otrzymał Stypendium Artystyczne Wojewody Wałbrzyskiego. Projektował scenografie dla kłódzkiego Teatru KO-KU i Teatru Studyjnego w Łodzi. W zespole: Wilhelm Semaniszyn, Jan Kukuła, Beata Błaszkwicz i Konrad Górniak zrealizował projekt deski rozdzielczej ciągnika siodłowego Jelcz C-424 i projekt ściany przedniej autobusu Jelcz T 120.

Wystawy indywidualne i zbiorowe:
Zittau, Gross-Gerau, Trebur (Niemcy), Linz (Austria), Kralupy (Czechy), Kłodzko, Łądek Zdrój, Polanica Zdrój, Wrocław.

gilotyna przemysłowa - 1995

Nadwozie typu sedan - 1995

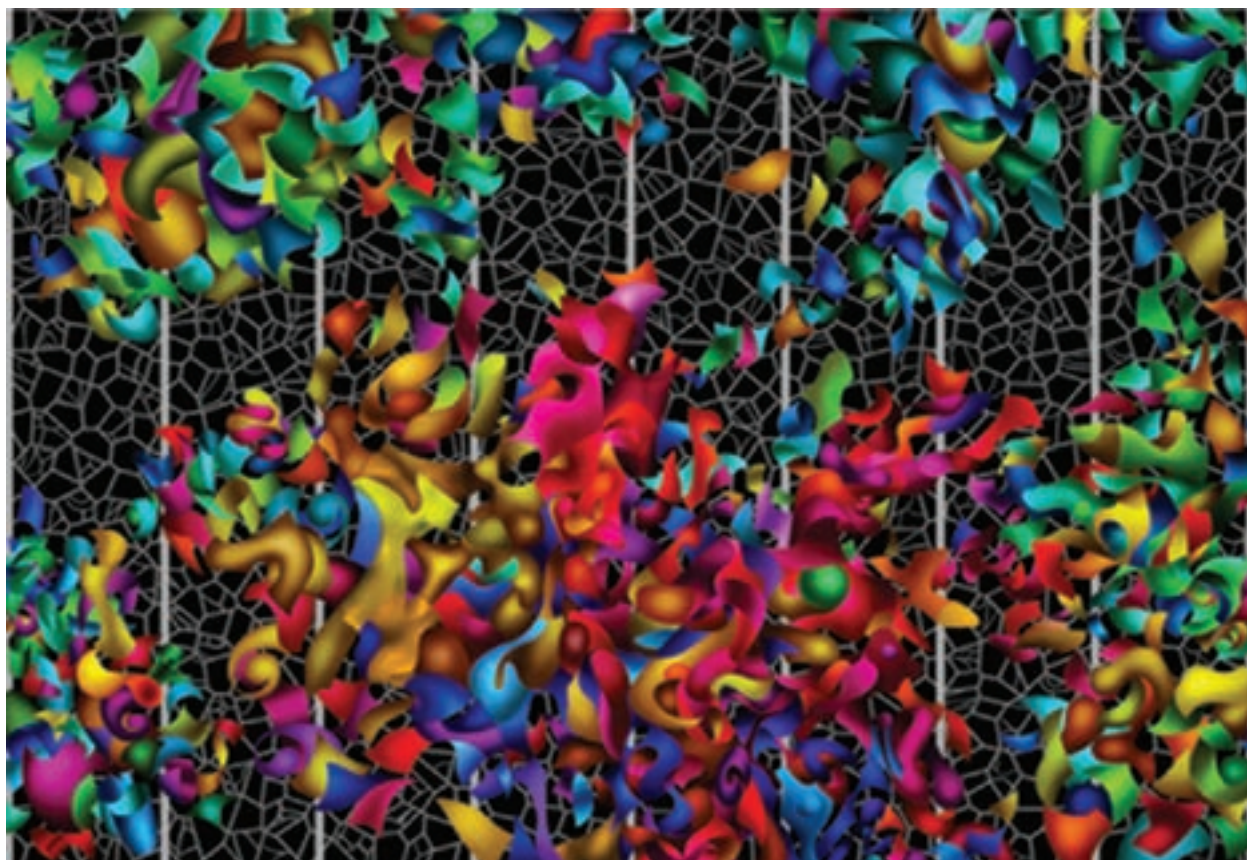
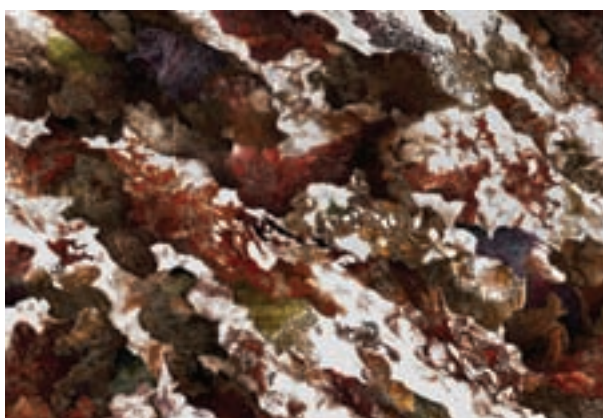
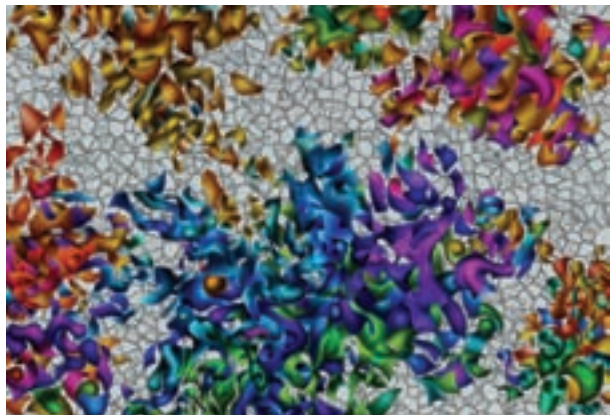

„Bitwa o Troję” - scenografia - 2005

prof. Norbert Wieshalla

Ur. w 1936 r. w Domecku na Śląsku Opolskim. Studia w PWSSP (obecnie ASP) we Wrocławiu, na Wydziale Architektury Wnętrz w latach 1961-67, w pracowni prof. Władysława Wincze. Dyplom z wyróżnieniem z zakresu architektury wnętrz w 1967 roku. Pobyt stypendialny w Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych w Kopenhadze w 1971 r. Stanowisko adiunkta w 1975 r. Przewód kwalifikacyjny II st. Na Wydziale Grafiki w ASP w Krakowie w 1988 r. Nominacja na docenta w 1989r. Tytuł naukowy profesora sztuk plastycznych nadany przez Prezydenta RP w 1995r. W latach 1993-96, prorektor ds. artystyczno-badawczych w ASP we Wrocławiu. Stanowisko profesora zwyczajnego od 1997r. W latach 2001-2003 wykładowca na podyplomowych studiach Artystycznej Edukacji i Animacji w Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Prowadzi Pracownię Projektowania Graficznego w katedrze Architektury Wnętrz w ASP we Wrocławiu.

Uprawia rysunek, grafikę, malarstwo akwarelowe i grafikę komputerową. Swoje prace prezentował na 7 wystawach indywidualnych. Brał udział w 49 wystawach grupowych w kraju i za granicą, a w prezentacjach rejestrowanych na CD-R, w ponad 65 krajach w świecie. W latach 1968-2000 zrealizował bardzo wiele projektów z zakresu grafiki projektowej i liternictwa. Prace znajdują się w zbiorach instytucji, galerii i rękach osób prywatnych w kraju i za granicą. Wśród nagród – Nagroda II ST. Ministra Kultury i Sztuki w 1989 r.

prof. Marian Wołczuk

Profesor zwyczajny w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu. Studia ukończył w 1970 r. na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby. Uprawia malarstwo i rysunek. Były dziekan, prodziekan i kierownik Katedry Kształcenia Ogólnoplastycznego Wydziału Architektury Wnętrz i Wzornictwa. Miał 34 wystawy indywidualne z malarstwa i rysunku. Wystawiał swoje prace na wystawach międzynarodowych i wystawach prezentujących polską sztukę współczesną w Portugalii, Kanadzie, Hiszpanii, Japonii, Jugosławii, Niemczech, Austrii, Szwecji, Francji, Holandii, USA, Australii. W latach 1970-2005 uczestniczył w ponad 80 wystawach ogólnopolskich na których otrzymał wiele nagród i wyróżnień.

1971 – „Człowiek – Praca – Środowisko – Warszawa – I nagroda;
 1972 – „VI Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego” – Szczecin – nagroda;
 1975 – „VIII Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego” – Szczecin – nagroda;
 1979 – „W obronie pokoju” – Rzeszów – II nagroda;
 1980 – „X Festiwal Polskiego Malarstwa Współczesnego” – Szczecin – wyróżnienie;
 1980 – „Konfrontacje” – Rzeszów – wyróżnienie;
 1980 – „Morze – Symbol – Rzeczywistość” – Gdańsk – wyróżnienie;
 1984 – „Metafora – Przestrzeń” – Elbląg – wyróżnienie;
 1986 – „Międzynarodowe Triennale Rysunku” – Kalisz – wyróżnienie;
 1996 – „Ogólnopolskie Biennale Pasteli” – Nowy Sącz – wyróżnienie.

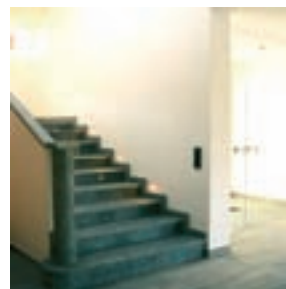

Politechnika Wroclawska, (realizacja w zespole WWprojekt)

prof. Krzysztof Wołowski

Ur. 25 listopada 1947 r. we Wrocławiu. W latach 1966-1972 studiował na Wydziale Projektowania Architektury Wnętrz w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych we Wrocławiu. Dyplom zrealizował w Pracowni Projektowania Architektury Wnętrz pod kierunkiem prof. Władysława Wincze. Pracuje w Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu na stanowisku profesora, obecnie pełniąc funkcję kierownika Katedry Architektury Wnętrz. Dydaktykę realizuje w Pracowni III Projektowania Architektury Wnętrz na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa. Działalność twórcza obejmuje szereg opracowań projektowych i realizacji w zakresie architektury, architektury wnętrz, mebli i wzornictwa. Brał udział w 17 wystawach krajowych i 2 zagranicznych

Dom jednorodzinny w Długoleśce k/Wrocławia

Politechnika Wroclawska, (realizacja w zespole WWprojekt)

st. wykł Jacek Edmund Zasada

Po studiach na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej i kilkuletnim pobycie we Francji, od 40 lat mieszka i pracuje we Wrocławiu (w ASP od 1968 r). Zajmuje się projektowaniem we wszelkich specjalnościach architektury i wnętrz; od 15 lat prowadzi własne biuro-pracownię autorską. Uczestnik konkursów i Regionalnych Przeglądów Architektury. Uprawia też fotografię i publicystykę, a jako relaks turystykę górską i żeglarstwo

Krata WSA Wrocław

Dom na wsi

Motel w Kątach Wrocławskich

Zespół mieszkaniowy w Polanicy Zdr.

prof. Edward Zielonka

Ur. 1947 r. Absolwent PWSSP we Wrocławiu z 1972 r. Profesor – kierownik Pracowni Projektowania Architektury Wnętrz I w Katedrze AW Wydziału AWiW ASP we Wrocławiu. Zajmuje się projektowaniem wnętrz, wyposażenia i mebli. Autor licznych projektów, kompleksowych opracowań i realizacji wnętrz w obiektach użyteczności publicznej, sakralnych i prywatnych.

Bank PKO BP Świdnica – wnętrze sali operacyjnej, 2002 r.

Krzesło U3 (prototyp autorski) – 2003 r. Materiały: buk naturalny, mahoń, pokrycie tapicerki siedziska – skóra. Wymiary: 46 cm / 54 cm / 83 cm

Krzesło Ron duży (prototyp autorski) – 2004 r. Materiały: dąb naturalny, mahoń, aluminium. Wymiary: 44 cm / 52 cm / 84 cm

Taboret Ron mały (prototyp autorski) – 2005 r. Materiały: dąb naturalny, mahoń, aluminium. Wymiary: 51 cm / 46 cm / 46 cm

ad. Aleksander Marek Zyško

Ukończył studia we Wrocławiu w 1988 r. w pracowni rzeźby prof. Leona Podsiadłego. Uprawia rzeźbę, rysunek, fotografię. Adiunkt ASP Wrocław, prowadzi pracownię rzeźby w Katedrze Kształcenia Ogólnoplastycznego na Wydziale Architektury Wnętrz i Wzornictwa.

„STÓŁ”, drewno, wys. 2m, 2003r.

DRZEWO, brąz, wys. 20 cm, rok 2005

„ZNAK”, trociny, wymiar 12x15m, 2005r.

